

ইসলাম

(লেকচার সিয়ালকোট)

যুগ-ইমাম ও মুজাদ্দেদ, প্রতিশ্রূত মসীহ ও মাহদী
হযরত মির্যা গোলাম আহ্মদ কাদিয়ানী (আ.)-এর
ঐতিহাসিক ভাষণ যা ২রা নভেম্বর ১৯০৪ইং সনে
সিয়ালকোটের জনসভায় পাঠ করা হয়।

ଲେକଚାର ସିଆଲକୋଟ

ଲେଖକ	:	ହୃଦରତ ମିର୍ଜା ଗୋଲାମ ଆହ୍ମଦ ମୁଁହ ମାଓଟିଦ ଓ ଇମାମ ମାହଦୀ (ଆ.)
ଭାଷାତର	:	ମାଉଳାନା ଫିରୋଜ ଆଲମ
୧ମ ସଂସ୍କରଣ	:	ନଭେମ୍ବର, ୧୯୦୪ ଉର୍ଦୁ
ବିପତ୍ତ ସଂସ୍କରଣ	:	୨୦୦୪ (ବାଂଗଲାଦେଶ) ୨୦୦୯, ୨୦୧୫ (କାଦିଆନ)
ବର୍ତ୍ତମାନ ସଂସ୍କରଣ	:	ନଭେମ୍ବର, ୨୦୧୯
ସଂଖ୍ୟା	:	୧୦୦୦
ପ୍ରକାଶକ	:	ନାୟାରତ ନଶ୍ର ଓ ଏଶ୍ୟାତ, ସଦର ଆଞ୍ଜୁମାନ ଆହ୍ମଦିଆ, କାଦିଆନ, ଗୁର୍ଦାସପୁର, ପାଞ୍ଚାବ
ମୁଦ୍ରଣେ	:	ଫଜଲ-ଏ-ଓମର ପ୍ରିଣ୍ଟିଂ ପ୍ରେସ, କାଦିଆନ, ଗୁର୍ଦାସପୁର, ପାଞ୍ଚାବ

Title	:	Lecture Sialkot
Author	:	Hadhrat Mirza Ghulam Ahmad ^(as)
Translator	:	Maulana Firoz Alam
1st Edition	:	November 1904 urdu
Previous Editions :		2004 (Bangladesh), 2009,2015 (Qadian)
Present Edition :		November 2019
Copies	:	1000
Published by	:	Nazarat Nashr-o-Ishaat, Sadr Anjuman Ahmadiyya, Qadian, Gurdaspur, Punjab
Printed at	:	Fazle Umar Printing Press, Qadian, Gurdaspur, Punjab

ଶର୍ମିତା

ଇସଲାମ (ଲେକଚାର ସିଆଲକେଟ୍)

ଶର୍ମିତା

ଲେଖକ ପରିଚିତି

ହୟରତ ମିର୍ଯ୍ୟା ଗୋଲାମ ଆହ୍ମଦ (୧୮୩୫-୧୯୦୮)

ପ୍ରତିଶ୍ରୁତ ମସୀହ ଓ ଇମାମ ମାହ୍ଦୀ (ଆଃ)

ଆହ୍ମଦୀୟା ମୁସଲିମ ଜାମାତେର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା

ଶର୍ମିତା

ଶର୍ମିତା

ଉପକ୍ରମଣିକା

ଦୈନିକ ହସ୍ତରତ ଆକଦ୍ମ ମିର୍ଯ୍ୟା ଗୋଲାମ ଆହମଦ କାଦିଯାନୀ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତ ମସୀହ ଓ ଇମାମ ମାହଦୀ (ଆ.) ର ଏତିହାସିକ ବକ୍ତ୍ଵା ଯା ୨ରା ନଭେମ୍ବର, ୧୯୦୪ ଖୃଷ୍ଟାବ୍ଦେ ସିୟାଲକୋଟେର ଜନସଭାଯ ପାଠ କରା ହୁଏ ସର୍ବପ୍ରଥମ ଉର୍ଦୁ ଭାଷାଯ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ । ପରବର୍ତ୍ତିତେ ଏର ପ୍ରଥମ ବାଂଲା ସଂକରଣ ୨ରା ଜାନୁଯାରୀ ୨୦୦୪ ଖୃଷ୍ଟାବ୍ଦେ ବାଂଲାଦେଶ ଥିବା ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ ।

ପୁସ୍ତକଟି ନତୁନ ଆଙ୍ଗିକେ କଷ୍ପୋଜିଂ କରେଛେନ ମୋକାରରମା ବୁଶରା ହାମିଦ ସାହେବା ଏବଂ ଆରବୀ ସହ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମେଟିଂ ଏର ଦାୟିତ୍ୱ ପାଲନ କରେଛେନ ମୋକାରରମ କାଜି ଆଯାଜ ମହମ୍ମଦ ସାହେବ, ମୋଯାନ୍ତିମ ସିଲସିଲା । ପୁସ୍ତକଟି ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ ଓ ପ୍ରୋଜେକ୍ଟିଯାର ସଂଶୋଧନ କରେଛେନ ମୋକାରରମ ଜାହିରକୁ ହାସାନ ସାହେବ ଇନଚାର୍ଜ ବାଂଲା ଡେଙ୍କ କାଦିଯାନ, ମୋକାରରମ ଆବୁତାହେର ମଞ୍ଗଳ ସାହେବ ସଦର ରିଭିଉ କମିଟି ବାଂଲା ଏବଂ ମୋକାରରମ ଶେଖ ମହମ୍ମଦ ଆଲୀ ସାହେବ ସଦର ଏଶ୍ୟାତ କମିଟି, ପଶ୍ଚିମବନ୍ଦ । ପୁସ୍ତକଟିତେ ମାଓଲା ବଖଶ ସାହେବେର ପାତ୍ରଟିକେ ଅନ୍ତର୍ଗତ କରା ହୋଇଛେ । ଯା ବାଂଲା ଅନୁବାଦେର ପ୍ରଥମ ସଂକରଣେ ଶାମିଲ ଛିଲ ନା ।

ଦୈନିକ ହସ୍ତରତ ଖଲିଫାତୁଲ ମସୀହ ଆଲ ଖାମିସ (ଆଇଃ) ଏର ଅନୁମୋଦନେ ପ୍ରଥମବାର ପୁସ୍ତକଟିର ବାଂଲା ସଂକରଣ କାଦିଯାନ ଥିବା ପ୍ରକାଶ ହୋଇଥିଲା ।

ପୁସ୍ତକଟି ପ୍ରକାଶେ ସଂପାଦିତ କର୍ମକର୍ତ୍ତାଗଣକେ ଆଲ୍‌ହାତାଲ୍‌ଲା ଉତ୍ତମ ପୁରକ୍ଷାରେ ଭୂଷିତ କରନ୍ତି ଏବଂ ଇହାର ମୁଦ୍ରଣ ସର୍ବଦିକ ଥିବା କଲ୍ୟାଣମୟ କରନ୍ତି ।

ନଭେମ୍ବର ୨୦୧୯

ହାଫିୟ ମଖଦୁମ ଶରୀଫ
ନାୟିର ନଶର ଓ ଏଶ୍ୟାତ କାଦିଯାନ

ପ୍ରକାଶକେର କଥା

୨ୱା ନଭେମ୍ବର, ୧୯୦୪ ଖ୍ରୀଷ୍ଟାବ୍ଦେ ସିୟାଲକୋଟେ ଏକ ବିଶାଳ ଜନসଭାୟ ହ୍ୟରତ ମିର୍ଯ୍ୟା ଗୋଲାମ ଆହମଦ କାଦିୟାନୀ (ଆ.) ଏକଟି ଐତିହାସିକ ବକ୍ତ୍ଵା ପ୍ରଦାନ କରେଛିଲେନ । ଏର ଶିରୋନାମ ଛିଲ ‘ଇସଲାମ’ । ପରବର୍ତ୍ତୀତେ ଏଟାଇ ଲେକଚାର ସିୟାଲକୋଟ ନାମେ ପ୍ରସିଦ୍ଧି ଲାଭ କରେ ଏବଂ ‘ରୁହାନୀ ଖାୟାଯେନେର’ ୨୦ତମ ଖଣ୍ଡେ ସନ୍ନିବେଶିତ ହୟ । ଉର୍ଦୂ ଭାଷାୟ ପ୍ରଦତ୍ତ ଏ ଲେକଚାରେର ବଙ୍ଗାନୁବାଦ କରେଛେନ ଲଭନେ ବସବାସରତ ସିଲସିଲାର ମୁରୁକ୍ବୀ ମୌଲାନା ଫିରୋଜ ଆଲମ । ଏ କାଜେ ତାଁକେ ସହାୟତା କରେଛେନ ଜନାବ ସୁଲତାନ ଆହମଦ ଓ ଜନାବ ଆଦୁଲାହ ଶାମସ ବିନ ତାରେକ । ବାଂଲା ଭାଷାୟ ଏ ପୁଣ୍ଟିକାଟି ପ୍ରକାଶେ ଏୟାଡ଼ଭୋକେଟ ମୁଜିବୁର ରହମାନ ସାହେବେର ଉଦ୍ୟୋଗ, ପୃଷ୍ଠପୋଷକତା ସତିଯିଇ ପ୍ରଶଂସନୀୟ । ଆହମଦୀୟି ମୁସଲିମ ଜାମାତ ବାଂଲାଦେଶେର ନ୍ୟାଶନାଲ ଆମୀର, ଜନାବ ମୁବାଶ୍ରେର ଉର ରହମାନ ସାହେବକେ ତାଁର ସୁଦୃଷ୍ଟି ଓ ଉତ୍ସାହ ପ୍ରଦାନେର ଜନ୍ୟେ ଧନ୍ୟବାଦ ଜାନାଇ । ମୂଳ ବହୁ-ଏର ସାଥେ ସାମଞ୍ଜସ୍ୟ ରେଖେ ପ୍ରତିକାରି ରିଡ଼ିଂ-ଏ ସାହାଯ୍ୟ କରେଛେନ ସର୍ ଜନାବ ମୋହାମ୍ମଦ ମୁତିଉର ରହମାନ ଓ ହାମିଦୁର ରହମାନ । ଏ ପୁଣ୍ଟିକାଟିର ପ୍ରକାଶନାର ସାଥେ ସଂପିଟ ସକଳକେ ଆଲ୍ଲାହତାଲା ଉତ୍ତମ ପୁରକ୍ଷାରେ ଭୂଷିତ କରନ । ଏ ପୁଣ୍ଟିକାଟି ସେବନ ବାଂଲା-ଭାଷୀଦେର ଜନ୍ୟ ହେଦାୟାତ ଓ ଈମାନ ବୃଦ୍ଧିର କାରଣ ହୟ ଏ ଦୋଯା କରାଛି ।

ପ୍ରକାଶକ

(ବାଂଲାଦେଶ)

آمد مہدیؑ مجھوں مبارک ہووے مقدم عیسیٰ موعودؑ مبارک ہووے
آن سکوٹ ہوا غیرت فردوس وارم شرف افرائی مسعود مبارک ہووے
ا گیا آج وہ دنیا میں امام اعظم حکم عادل و محمود مبارک ہووے
بطفیل اس کے ہمیں بخش تو مولائے کریم! فضل و رحمت تیری اور جیو مبارک ہووے

سیوالکوٹ کے آنلاہ تا'لماً ائمہ سیہاگی دان کرائے چکن یہ سے خاتمہ
خُدا تا'لما' کی پیروی سیل سیلہار پرتو شُبد کا جسمی اور پُت-پیروی
سِنخ یا خیکی بآبے بیدیمان یا خون ہوئے مسیح ماؤنڈ (آ.) لاحوار سفر ر سماں کرائے
پرتو برتگ کرائے تکن سیوالکوٹ جاماتیکی اسٹارک ابیدنے کے پرکشیتے ہو جوں (آ.)
یعنی کرنگا و دنیا کی مُرتیمان سُرکپ چیلنے، ۲۷ اگسٹ ۱۹۰۸ خُستا دے
سپاریوار و سبارکب پاریسید سہی ملے رل مادیمے لاحوار ہے کے سیوالکوٹ اگامہ
کرائے۔ پیغمبرے سمنست سٹے شنے سٹہانیی جامات گولیں ر سدمسیعیں خُوبی ۱۴ ساہ ٹدیپنا
نیوے ساکھا ترے جن نی ٹپھیت ہے۔ اور سانچا سادے چٹار کے سماں تینی سیوالکوٹ
سٹے شنے اسے ٹپھیت ہے۔ بیرونی مولی بی پُر ہتھی ہے مولانا مولی بی آبادوں
کریم ساہبے ویا جے گروہا سمت ہے جن ساہارانکے ٹتھک کرائے بیسٹ ہیل۔
تاڑا نیجوہرے ویا جے بیلا شُرک کرائے ہیل یہ بیکھی میریا ساہبکے دے کتے پریسٹ
یا وے تاڑا نیکاہ باتیل گنے ہے۔ اور سے ڈرمیاگی ساہیسٹ ہے۔ ایتھے خُدا
کرائے بیا ائمہ بیرونی دے کیھ ماتھ ساہی ہوئے چکن۔ جنگنے ر مধے سوت ۳۰ سوت
بآبے ائمہ آبادگ و ۱۴ ساہ ٹدیپنا ہیل یہ پُر ہتھی ہاڑا ہاڑا ہاڑا لئک
رل اوے سٹے شن، پُٹاٹ فرم، راجپاٹ اور یا جاڑے ٹپھیت ہے یا۔ ائمہ ہو جوں
اگامہ نے بیشال اک جن سمعندر ملے اک اکار دھارن کرائے۔ اور ہو جوں
سیوالکوٹ دہمے ر پرتو سے ہے ۱۴ ساہ ٹدیپنا بیرا جمیان ہیل یہ آج و پریسٹ
کون دُستیت پا ویا یا۔

سیوالکوٹ جامات ایتھے یا تا اے ۱۴ آپیا جنے یہ سو بابش کرائے ہیل تا خُوبی
پر شنسنیی ہیل۔ یا ناگری سیوالکوٹ جاماتیکی جن نی اٹی خُوبی سیہاگے ر مُھوئ
یہ تا دیئے ر مধے اب سنا کرائے ہے خُدا ر مسیح اے سندھ تک لپیک دے کرائے چکن اے
پاٹ کریوئے چکن۔ ہے اے شہریں ایتھیا سیہاند! یا کے خُدا تا آلما ر پرتو دیت
پُکری نیجوہر جن ناہنے ر نیا پریا ملنے کرائے چکن۔ توما دیئے ملے اک یہ
خُدا ر مسیح توما دیئے ر مধے اگامن کرائے چکن۔ آئا ر اے مہان جلسا ر سماں توما
لاب کرائے۔ ہے اے پُنیج بی ملے توما کے و شو بیز۔ تُمی این دیئے گان گا و یہ
توما ر مধے مہدی اگامن ہوئے۔

ہے خُدا ر مسیح ہے کُشت رکن گوپاٹ جگتے توما ر مہمیا ر تیت ہے۔ توما ر
پدما پنہر کل یا گے لئک یہن ہے دیا ترے جے یا تیت لاب کرائے۔ آئا ر ام انیشا ر پاتال
ہے کے تا دیئے یہن مُکتی ر سواد لاب ہے۔ آمین!

خاک سار ماولا بخش آحمدی باتی
سماں کن ڈوڈا، تاہسیل یافر ویا، جلہ سیوالکوٹ
ادھنا نا رے ملے ایتھی دھتار، جلہ سیوالکوٹ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
نَحْمَدُهُ وَنَصَلِّي عَلَى رَسُولِهِ الْكَرِيمِ

ଇସଲାମ

ପୃଥିବୀର ଧର୍ମଗୁଲୋର ଓପର ଦୃଷ୍ଟିପାତେ ପ୍ରତୀଯାମନ ହ୍ୟ, ଇସଲାମ ଛାଡ଼ା ଅନ୍ୟ ସକଳ ଧର୍ମେ କୋନ ନା କୋନ ଭାସ୍ତି ରଯେଛେ । ଏର କାରଣ ଏହି ନୟ ଯେ, ସେବ ଧର୍ମ ପ୍ରଥମ ଥେକେଇ ମିଥ୍ୟା । ବରଂ ଏଟା ଏଜନ୍ୟ ଯେ, ଇସଲାମେର ଆବିର୍ଭାବେର ପର ଖୋଦାତାଆଲା ସେବ ଧର୍ମର ପ୍ରତି ସମର୍ଥନ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରେ ନିଯୋଚେନ ଏବଂ ସେବ ଧର୍ମ ଏଖନ ଏମନ ବାଗାନେ ପରିଣତ ହରେଛେ ଯାର କୋନ ମାଲୀ ନେଇ ଆର ଯାତେ ପାନି ସିଞ୍ଚନ ଓ ପରିଚନ୍ତାର କୋନ ବ୍ୟବସ୍ଥା ନେଇ । ସେ କାରଣେ ଧୀରେ ଧୀରେ ଏସବ ଧର୍ମେ ଅନେକ କ୍ରୁଟି-ବିଚ୍ୟତି ଦେଖା ଦିତେ ଥାକେ ଏବଂ ସବ ଫଳବାନ ବୃକ୍ଷ ଶୁକିଯେ ଏର ଜାୟଗାୟ କାଟା ଓ ଆଗାଛା ବିନ୍ଦାର ଲାଭ କରେ । ଧର୍ମର ମୂଳ ହଲୋ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ତା ପୁରୋପୁରି ବିଲୁପ୍ତ ହ୍ୟେ ଯାଯ । ଶୁଦ୍ଧ ଶୁଦ୍ଧ ଶବ୍ଦାବଳୀ ବାକୀ ଥାକେ । କିନ୍ତୁ ଇସଲାମେର ସାଥେ ଖୋଦା ଏମନ କରେନନି । ତିନି ଯେହେତୁ ଏ ବାଗାନେ ଚିର ସବୁଜ ଥାକାକେ ପଚନ୍ଦ କରେଛେ ତାଇ ତିନି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶତାବ୍ଦୀତେ ଏ ବାଗାନେ ନତୁନଭାବେ ପାନି ସିଞ୍ଚନରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରେଛେ ଏବଂ ଏକେ ଶୁକିଯେ ଯାଓୟା ଥେକେ ରକ୍ଷା କରେଛେ । ଯଦିଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶତାବ୍ଦୀର ଶିରୋଭାଗେ ସଥନଇ ଖୋଦାର କୋନ ବାନ୍ଦା ସଂଶୋଧନେର ନିମିତ୍ତେ ଦଙ୍ଗାୟମାନ ହରେଛେ, ଅଜ୍ଞରା ତାଁର ବିରୋଧିତା କରତେ ଥାକେ ଏବଂ କୋନ ଭାସ୍ତି ଏମନ ଯା ତାଦେର ପ୍ରଥା ଏବଂ ଅଭ୍ୟାସେର ଅଂଶ ହ୍ୟେ ଯାଯ ଏର ସଂଶୋଧନ ତାଦେର ଦୃଷ୍ଟିତେ ଏକାନ୍ତ ଅପରିଚନୀୟ ଠେକେ, କିନ୍ତୁ ଆଲ୍ଲାହତାଆଲା ସ୍ଵୀଯ ସୁନ୍ନତକେ ପରିତ୍ୟାଗ କରେନ ନି । ଏମନ କି ଆଖେରୀ ଯୁଗେ, ହେଦାୟାତ ଓ ଭର୍ତ୍ତାର ଶେଷ ଯୁଦ୍ଧେ ଖୋଦାତାଆଲା ଚତୁର୍ଦଶ (୧୪୦୦) ଶତାବ୍ଦୀର ଶିରୋଭାଗେ ମୁସଲମାନଦେରକେ ଉଦ୍‌ଦୀନତାଯ ପେଯେ ସ୍ଵୀଯ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତିକେ ପୁନରାୟ ଶ୍ଵରଣ କରେଛେ ଏବଂ ଇସଲାମ ଧର୍ମର ସଂକ୍ଷାର କରେଛେ । କିନ୍ତୁ ଆମାଦେର ନବୀ (ସା.)-ଏର ଆଗମନେର ପର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଧର୍ମର ଭାଗ୍ୟେ ଏ ସଂକ୍ଷାର ଜୋଟେ ନି । ତାଇ ସେବ ଧର୍ମ ମରେ ଯାଯ । ସେବ ଧର୍ମ କୋନ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ବାକୀ ଥାକେ ନି । ଅନେକ ଭୁଲ-ଭାସ୍ତି ସେବ ଧର୍ମେ ଏମନଭାବେ ବନ୍ଦମୂଳ ହ୍ୟେ ଯାଯ ଯେତାବେ ବହୁଳ ବ୍ୟବହତ କାପଡ଼ କଖନୋ ନା ଘୋଯା

ଏମନଭାବେ ବନ୍ଦମୂଳ ହୁଯେ ଯାଯେ ଯେତାବେ ବହୁଳ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କାପଡ଼ କଥନୋ ନା ଥୋଯା ହଲେ ମଯଳା ଧରେ ରାଖେ ଆର ଏମନ ସବ ମାନୁଷ ଯାଦେର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତାର ସାଥେ କୋନ ସମ୍ପର୍କ ଛିଲ ନା ଏବଂ ଯାଦେର ଅବାଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ନୀଚ ଓ ହୀନ ଜୀବନେର କଲୁଷତା ଥେକେ ମୁକ୍ତ ଛିଲ ନା ତାରା ନିଛକ କାମନା-ବାସନାର ତାଗିଦେ ସେସବ ଧର୍ମେ ଅଯଥା ହଞ୍ଚିପାର କରେଛେ ଏବଂ ସେଗୁଲୋର ଚେହାରା ଏମନଭାବେ ବିକୃତ କରେଛେ ଯେ, ଆଜ ସେସବ ଧର୍ମକେ ଭିନ୍ନ କିଛୁ ବଲେ ମନେ ହୁଯାଇଲୁ। ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତସ୍ଵରୂପ ଶ୍ରୀଷ୍ଟଧର୍ମକେ ଦେଖିବାକୁ ସୁଚନାତେ କେମନ ପୃତ-ପବିତ୍ର ନୀତିର ଓପର ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଛିଲ । ହ୍ୟାରତ ଟ୍ସା (ଆ.) ଯେ ଶିକ୍ଷା ଉପହାପନ କରେଛେ, କୁରାନୀ ଶିକ୍ଷାର ତୁଳନାଯ ତା ଯଦିଓ ଅମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ, କେନନା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଶିକ୍ଷାର ସେଟି ସମୟାବ୍ଦୀ ଛିଲ ନା ଆର ଦୂର୍ବଲ ମାନସିକ ଅବହ୍ଳାସ ସେ ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣେ ଉପଯୁକ୍ତ ଛିଲ ନା ତଥାପି ସ୍ଥିଯ ଯୁଗ ଅନୁସାରେ ସେ ଶିକ୍ଷା ଛିଲ ଏକାନ୍ତ ଉତ୍ତମ । ଏଟା ସେଇ ଖୋଦାର ପାନେ ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବାକୁ ଯେ ଦିକେ ତତ୍ତ୍ଵରାତ ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରେଛେ । କିନ୍ତୁ ହ୍ୟାରତ ମୌର୍ଯ୍ୟ (ଆ.)-ର ପର ଏକ ଭିନ୍ନ ଖୋଦା ଶ୍ରୀଷ୍ଟାନଦେର ଖୋଦା ହୁଯେ ଯାଯାଇଲା । ଏର କୋନ ଉତ୍ତରାଖିନ୍ଦାର ଶିକ୍ଷାଯାବ୍ଦୀ ଛିଲ ନା, ଆର ବନୀ ଇସରାଇଲ ଏକାନ୍ତ ଧାରଣାର ସାଥେ ପରିଚିତ ଛିଲ ନା । ସେଇ ନତୁନ ଖୋଦାର ଉପର ଟ୍ସା ଆନାର ଫଳେ ତତ୍ତ୍ଵରାତର ଧାରା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପାଲ୍ଟେ ଯାଯାଇଲା । ପାପ ଥେକେ ସତିକାରାର ଅର୍ଥେ ପରିଭ୍ରାଣ ଏବଂ ପବିତ୍ରତା ଲାଭେର ସେସବ ନିର୍ଦେଶନା ତତ୍ତ୍ଵରାତ ଦିଯେଛେ ତା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ ଏଲୋମେଲୋ ହୁଯେ ଯାଯାଇଲା । ପାପ ଥେକେ ମୁକ୍ତ ହୁଯା ଶୁଦ୍ଧ ଏ ଅଙ୍ଗୀକାରେଇ ସୀମାବନ୍ଦ ହୁଯେ ଯାଯାଇଲା, ପୃଥିବୀକେ ମୁକ୍ତି ଦେଇବାର ଜନ୍ୟେ ହ୍ୟାରତ ଟ୍ସା (ଆ.) ସ୍ଵୟଂ କ୍ରୁଷେ ଆରୋହଣ କରେଛେ ଏବଂ ତିନି ସ୍ଵୟଂ ଖୋଦାଇ ଛିଲେନ । ଶୁଦ୍ଧ ଏତୁକୁଇ ନୟ ବରଂ ତତ୍ତ୍ଵରାତର ଅନେକ ସ୍ଥାଯୀ ଆଦେଶ-ନିମେଧକେ ଲଂଘନ କରା ହୁଯାଇଲା ଏବଂ ଶ୍ରୀଷ୍ଟାନ ଧର୍ମ ଏମନଭାବେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୁଯେ ଯାଯାଇଲା, ସ୍ଵୟଂ ହ୍ୟାରତ ଟ୍ସା (ଆ.)-ର ଯଦି ଦିତୀୟ ବାର ଆଗମନ କରେନ ତବେ ତିନି ଏ ଧର୍ମକେ ସନାତନ କରିବାକୁ ପାରବେନ ନା । ଅତି ଆଶର୍ଯ୍ୟରେ ବିଷୟ ହଲୋ, ଯାଦେରକେ ତତ୍ତ୍ଵରାତ ଅନୁସରଣେର ତାଗିଦ୍ଵାରା ନିର୍ଦେଶ ଦେଇଯାଇଲା ହେଉଥିଲା ତାରା ପୁରୋପୁରି ତତ୍ତ୍ଵରାତର ନିର୍ଦେଶାବଳୀକେ ପରିତ୍ୟାଗ କରେଛେ । ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତସ୍ଵରୂପ ଇଞ୍ଜିଲେର କୋଥାଓ ନିର୍ଦେଶ ନେଇ ଯେ, ତତ୍ତ୍ଵରାତେ ଶୁକର ନିଷିଦ୍ଧ, ଆର ଆମି ତୋମାଦେର ଜନ୍ୟ ତା ହାଲାଲ କରାଇଛି; ଆବାର ତତ୍ତ୍ଵରାତେ ଖେଳାର ଯେ ଜୋରାଲୋ ନିର୍ଦେଶ ର଱େଛେ ଆମି ସେ ନିର୍ଦେଶ ରହିତ ଘୋଷଣା କରାଇଛି । ତାଇ ପ୍ରଶ୍ନ ହଲୋ, ସେସବ କଥା ଟ୍ସା (ଆ.)-ର ମୁଖ ଥେକେ ନିଃସ୍ତ ହୁଯ ନି ସେଗୁଲୋ ତାଁର ଧର୍ମେ ଅନୁପ୍ରବେଶ ଘଟାନୋ କୀତାବେ ସଙ୍ଗତ ହତେ ପାରେ? କିନ୍ତୁ ଏକଟି ବିଶ୍ୱଧର୍ମ ଅର୍ଥାତ୍ ଇସଲାମ ପୃଥିବୀତେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରା ଯେହେତୁ ଖୋଦାର ଜନ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ

ଛିଲ ତାଇ ଇସଲାମେର ଆବିର୍ଭାବେର ଜନ୍ୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଧର୍ମେର ବିକୃତି ଏକଟି ପୂର୍ବ-ଲକ୍ଷଣସ୍ଵରୂପ ଛିଲ । ଏ କଥାଓ ପ୍ରମାଣିତ ସତ୍ୟ ଯେ, ଇସଲାମେର ଆବିର୍ଭାବେର ପୂର୍ବେ ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମର ବିକୃତ ହେଁ ଯାଏ । ସମ୍ପର୍କ ଭାରତେ ମୂର୍ତ୍ତି ପୂଜାର ପ୍ରଚଳନ ହେଁ ଯାଏ । ଆର ସେଇ ବିକୃତିରଇ ଏଟି ରେଖେ ଯାଓୟା ଛାପ ଯେ, ଯେଇ ଖୋଦା ସ୍ଵିଯ ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ପ୍ରକାଶେର ଜନ୍ୟ କୋନ ବସ୍ତର ମୁଖାପେକ୍ଷୀ ନନ, ଏଥନ ଆର୍ୟ ସାହେବଦେର ଦୃଷ୍ଟିତେ ତିନି ସ୍ଵଜନେର ଜନ୍ୟ ଅବଶ୍ୟାଇ ବସ୍ତର ମୁଖାପେକ୍ଷୀ । ଏ ବିକୃତ ବିଶ୍ୱାସେର କାରଣେ ତାଦେରକେ ଆରେକଟି ବିକୃତ ବିଶ୍ୱାସକେବେ ଗ୍ରହଣ କରତେ ହେଁଯେଛେ ଯା ଶିରକେ ଭରପୁର ଅର୍ଥାଂ ପୃଥିବୀର ସମ୍ପନ୍ତ କଣିକା, ସକଳ ରୂହ ଚିରସ୍ଥାୟୀ ଓ ଅନାଦି । କିନ୍ତୁ ପରିତାପେର ବିଷୟ, ତାରା ଖୋଦାର ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟାବଳୀର ଉପର ଯଦି ଏକଟିବାରେ ଗଭୀର ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରତୋ ତା ହଲେ ଏମନ କଥା କଥନଓ ବଲତେ ପାରତୋ ନା । ସ୍ଵଜନୀ-ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ଆଦି ଥେକେ ଖୋଦାର ସତ୍ତାର ଅଂଶ । ମାନୁଷେର ମତ ତିନି କୋନ ବସ୍ତର ମୁଖାପେକ୍ଷୀ ହଲେ କୀ କାରଣେ ତିନି ତାଁର ଶ୍ରବଣ ଓ ଦର୍ଶନେର ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ମାନୁଷେର ମତ କୋନ ବସ୍ତର ମୁଖାପେକ୍ଷୀ ହବେନ ନା? ମାନୁଷ ବାୟୁର ମାଧ୍ୟମ ଛାଡ଼ା କିଛୁ ଶୁଣନ୍ତେ ପାଯ ନା ଆର ଆଲୋର ମାଧ୍ୟମ ଛାଡ଼ା କିଛୁ ଦେଖନ୍ତେ ପାଯ ନା । ପ୍ରଶ୍ନ ହଲୋ, ପରମେଶ୍ୱର କି ନିଜେର ମାବେ ଏମନ କୋନ ଦୁର୍ବଲତା ରାଖେନ? ତିନିଓ କି ଶ୍ରବଣ ଓ ଦର୍ଶନେର ଜନ୍ୟ ବାୟୁ ଓ ଆଲୋର ମୁଖାପେକ୍ଷୀ? ସୁତରାଂ ତିନି ବାୟୁ ଓ ଆଲୋର ମୁଖାପେକ୍ଷୀ ନନ । ଖୋଦା ତାଁର ଶୁଣାବଳୀ ପ୍ରକାଶେର କ୍ଷେତ୍ରେ କୋନ ବସ୍ତର ମୁଖାପେକ୍ଷୀ ଏ ଯୁକ୍ତି ନିଛକ ମିଥ୍ୟା । ମାନୀବୀୟ ଶୁଣାବଳୀକେ ଖୋଦାର ସାଥେ ତୁଳନା କରା, ଅର୍ଥାଂ ଏ ଧାରଣା କରା ଯେ, ଅନନ୍ତିତ ଥେକେ ଅନନ୍ତିତର ଜନ୍ୟ ହତେ ପାରେ ନା ଏବଂ ମାନୀବୀୟ ଦୁର୍ବଲତାସମୂହକେ ଖୋଦାର ଓପର ଚାପାନ୍ତେ ବଡ଼ ଭାବେ ଆନ୍ତି । ମାନୁଷେର ସତ୍ତା ସସୀମ ଆର ଖୋଦାର ସତ୍ତା ଅସୀମ, ତାଇ ତିନି ସ୍ଵିଯ ସତ୍ତାର ଶକ୍ତିବଳେ ଆରେକଟି ସତ୍ତାକେ ସୃଷ୍ଟି କରେ ଥାକେନ । ଏଟିଇ ତୋ ଝଞ୍ଜରତ୍ତା । ତିନି ସ୍ଵିଯ କୋନ ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟେର କ୍ଷେତ୍ରେ ବସ୍ତର ମୁଖାପେକ୍ଷୀ ନନ, ନତୁବା ତିନି ଖୋଦା ନନ । ତାଁର କାଜେ କୋନ ପ୍ରତିବନ୍ଧକତା ଥାକୁଥେ ପାରେ କି? ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତସ୍ଵରୂପ ତିନି ନିମିଷେ ପୃଥିବୀ ଏବଂ ଆକାଶ ସୃଷ୍ଟି କରତେ ଚାଇଲେ ତିନି କି ତା ପାରେନ ନା? ହିନ୍ଦୁଦେର ମାବେ ଯାଦେର ଜ୍ଞାନେର ପାଶାପାଶି କିଛୁଟା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତାଓ ଛିଲ, ଯାରା ଶୁଦ୍ଧ ନିରସ ଯୁକ୍ତିର ଶୃଂଖଳେ ଆବନ୍ଦ ଛିଲେନ ନା, ତାଦେର କଥନଓ ତେମନ ବିଶ୍ୱାସ ଛିଲ ନା, ଯା ସମ୍ପ୍ରତି ପରମେଶ୍ୱର ସମ୍ପର୍କେ ଆର୍ୟ ସାହେବନରା ପେଶ କରଛେନ । ଏଟି ଏକାନ୍ତ ରହାନୀଯତ-ଶୂନ୍ୟତାର ଫୁଲ । ମୋଟ କଥା ଏମନ ସବ ବିକୃତି ଏ ସକଳ ଧର୍ମେ ଦେଖା ଦିଯେଛେ ଏର କୋନ କୋନଟି ବଲତେ ଓ ବାଧେ ଆର

ଏଣ୍ଟଲୋ ମାନବୀୟ ପବିତ୍ରତାରେ ପରିପଦ୍ଧି । ଏସର ଲକ୍ଷଣ ଛିଲ ଇସଲାମେର ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟତାର ସ୍ଵାକ୍ଷର । ଏକଜନ ବିବେକବାନ ବ୍ୟକ୍ତିକେ ସ୍ଥିକାର କରତେ ହୁଏ, ଇସଲାମେର ଆବିର୍ଭାବେର କିଛୁକାଳ ପୂର୍ବେ ସବ ଧର୍ମ ନଷ୍ଟ ହେଁ ଗିଯେଛିଲ ଏବଂ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ହାରିଯେ ଗିଯେଛିଲ । ସୁତରାଂ ନବୀ (ସା.) ସତ୍ୟ ପ୍ରକାଶରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏକ ମହାନ ସଂଙ୍କାରକ ଛିଲେନ । ତିନି ଅବଲୁଷ୍ଟ ସତ୍ୟକେ ପୁନରାୟ ଧରାତେ ନିଯେ ଏସେଛେନ । ଏ ଗୌରବେ ଆମାଦେର ନବୀ (ସା.) -ର ସାଥେ ଅନ୍ୟ କୋନ ନବୀଇ ଶରୀକ ନନ । ପ୍ରକୃତପକ୍ଷେ ତିନି ସାରା ପୃଥିବୀକେ ଏକ ଅନ୍ଧକାରେ ପେଇୟେଛେନ ଆର ତାଁର ଆବିର୍ଭାବେ ସେଇ ଅନ୍ଧକାର ଆଲୋତେ ବଦଳେ ଗେଛେ । ଯେ ଜାତିତେ ତିନି ଏସେଛେନ ତତକଣ ତିନି ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରେନ ନି ଯତକଣ ସେଇ ପୁରୋ ଜାତି ପୌତ୍ରିକତାର ଆବରଣ ଖୁଲେ ଏକତ୍ରବାଦେର ଆବରଣ ପରେ ନିଯେଛେ । ଶୁଦ୍ଧ ଏଟାଇ ନଯ ବରଂ ତାଁରା ଈମାନେର ଉନ୍ନତ ମାର୍ଗେ ପୌଛେ ଗେଛେନ ଏବଂ ତାଁଦେର ଦ୍ୱାରା ନିଷ୍ଠା, ବିଶ୍ୱାସତା ଓ ଈମାନେର ଏମନ କାର୍ଯ୍ୟବଳୀ ସାଧିତ ହେଁ ଯାର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ପୃଥିବୀର କୋଥାଓ ପାଓଯା ଯାଇ ନା । ଏ ସାଫଲ୍ୟ ଏବଂ ଏ ମାର୍ଗେର ସଫଳତା ଆଁ ହସରତ (ସା.) ଛାଡ଼ା ଅନ୍ୟ ଆର କୋନ ନବୀର ଭାଗ୍ୟେ ଜୋଟେ ନି । ଆଁ ହସରତ (ସା.)-ଏର ନବୁଯତେର ସତ୍ୟତାର ପକ୍ଷେ ଏଟିଇ ଏକଟି ବଡ଼ ପ୍ରମାଣ ଯେ, ତିନି ଏମନ ଏକ ସମୟେ ପ୍ରେରିତ ଓ ଆବିର୍ଭୃତ ହେଁଛେନ, ସଖନ ଯୁଗ ଚରମ ପର୍ଯ୍ୟାୟେର ଅନ୍ଧକାରେ ହାବୁଡୁରୁ ଖାଚିଲ ଆର ସ୍ଵଭାବତଃଇ ଏକ ମହାନ ସଂଙ୍କାରକକେ ହାତଛାନି ଦିଯେ ଡାକିଛିଲ । ଅତଃପର ତିନି ଏମନ ଏକଟି ସମୟେ ଇନ୍ତେକାଳ କରେଛେନ ସଖନ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ମାନୁଷ ଶିରକ ଏବଂ ମୃତ୍ତିପୂଜା ପରିତ୍ୟାଗ କରେ ତେବେହିଦ (ଏକତ୍ରବାଦ) ଓ ସଠିକ ପଥକେ ଅବଲମ୍ବନ କରେଛିଲ । ଆର ପ୍ରକୃତପକ୍ଷେ ଏ କାମେଲ ଓ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂଶୋଧନ ତାଁରଇ (ସା.) ବିଶେଷତ୍ତ । ତିନି ଏକଟି ବନ୍ୟ ସ୍ଵଭାବେର ଓ ପଣ୍ଡ ପ୍ରକୃତିର ଜାତିକେ ମାନବୀୟ ଅଭ୍ୟାସ ଶିଖିଯେଛେନ । ଅଥବା ଅନ୍ୟ କଥାଯ ବଲା ଯାଇ, ପଣ୍ଡକେ ତିନି ମାନୁଷ ବାନିଯେଛେନ ଆର ମାନୁଷକେ ଶିକ୍ଷିତ ମାନୁଷେ ପରିଣତ କରେଛେନ ଏବଂ ଶିକ୍ଷିତ ମାନୁଷକେ ଖୋଦା-ପ୍ରେମିକ ବାନିଯେଛେନ ଏବଂ ତାଦେର ମାବୋ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତାର ନିଗୁଢ଼ ମନ୍ତ୍ର ଫୁର୍କାର କରେଛେନ ଏବଂ ସତ୍ୟ ଖୋଦାର ସାଥେ ତାଦେର ସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପନ କରେ ଦିଯେଛେନ । ତାଦେରକେ ଖୋଦାର ପଥେ ଛାଗଲେର ମତ ଜ୍ବାଇ କରା ହେଁଛେ । ତାରା ପିପିଲିକାର ମତ ପଦତଳେ ପିଟ୍ ହେଁଛେନ; କିନ୍ତୁ ଈମାନକେ ନଷ୍ଟ ହତେ ଦେନନି, ବରଂ ସବ ବିପଦେର ସମୟ ସାମନେ ଅଗସର ହେଁଛେନ । ତାଇ ନିଃସନ୍ଦେହେ ଆମାଦେର ନବୀ (ସା.) ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ପ୍ରତିଷ୍ଠାର ନିରିଖେ ଦିତୀୟ ଆଦମ ଛିଲେନ । ବରଂ ସତିକାରେର ଆଦମ ତିନିଇ ଛିଲେନ ଯାଁର ମାଧ୍ୟମେ ଏବଂ ଯାଁର କଳ୍ୟାଣେ ମାନବୀୟ ଗୁଣବଳୀ ଉତ୍କର୍ଷ ଲାଭ କରେଛେ ଏବଂ ପୁଣ୍ୟ ଶକ୍ତିସମୂହ ସ୍ଵ ସ୍ଵ କାଜେ ନିଯୋଜିତ ହେଁଛେ । ମାନବ ପ୍ରକୃତିର କୋନ ଶାଖା ଫୁଲ-ଫଳ ଶୂନ୍ୟ ଥାକେ ନି ।

ନବୁୟତ ତାଁର ସତାକେ ଶୁଦ୍ଧ ଯୁଗେର ପରିସମାପ୍ତିର କାରଣେ ଶେଷ ହୁଏ ନି, ବରଂ ନବୁୟତେର ପରାକାଷ୍ଠା ତାଁର ଭିତର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲାଭ କରେଛେ । ତାହାଡ଼ା ତିନି ଯେହେତୁ ଐଶ୍ଵରୀ ଗୁଣବଳୀର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ବିକାଶଶଳ ଛିଲେନ ତାଇ ତାଁର ଶରୀଯତ ଯୁଗପଥ ଜାଲାଲୀ ଓ ଜାମାଲୀର (ପ୍ରତାପ ଓ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର) ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ମନ୍ତିତ ଛିଲ । ତାଁର ଦୁଟି ନାମ ମୁହମ୍ମଦ ଓ ଆହମଦେର (ସା.) ପିଛନେ ଏଟିହି ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟ । ତାଁର ସାର୍ବଜନୀନ ନବୁୟତେ କାର୍ପଣ୍ୟେର କୋନ ଦିକ ନେଇ; ବରଂ ସୂଚନା ଥେକେଇ ତା ବିଶ୍ୱଜନୀନ । ତାଁର ନବୁୟତେର ସତ୍ୟତାର ଆର ଏକଟି ପ୍ରମାଣ ସବ ନବୀର କିତାବ ଥେକେ ଏବଂ ଏକଇଭାବେ କୁରାଅନ ଶରୀଫ ଥେକେଓ ପାଓଯା ଯାଏ । ଏ ହଲୋ ଖୋଦାତାଳା ଆଦମ (ଆ.) ଥେକେ ଶୁରୁ କରେ ଶେଷ ଅବଧି ପୃଥିବୀର ବୟସ ସାତ ହାଜାର ବଚର ନିର୍ଧାରଣ କରେଛେନ । ଆର ହେଦାୟାତ ଓ ଅଷ୍ଟତାର ଜନ୍ୟ ଏକ ଏକ ସହସ୍ର ବଚରେର ଯୁଗ ନିର୍ଧାରଣ କରେଛେନ । ଅର୍ଥାତ୍ ଏକ ଯୁଗେ ହେଦାୟାତେର ଜୟଜୟକାର ଆର ଦିତୀୟ ଯୁଗ ସେଟି, ଯଥନ ପଥଭାଷ୍ଟତା ଓ ବିପଥଗାମିତାର ବିଜଯ ହୁଏ । ଆମି ଉଲ୍ଲେଖ କରେଛି, ଐଶ୍ଵରୀ କିତାବସମୂହେ ଏ ଉଭୟ ଯୁଗକେ ଏକ ଏକ ସହସ୍ର ବଚରେ ବିଭିନ୍ନ କରା ହେଯେଛେ । ପ୍ରଥମ ଯୁଗ ହେଦାୟାତେର ବିଜଯେର ଯୁଗ ଛିଲ । ଏ ଯୁଗେ ମୂର୍ତ୍ତିପୂଜାର ନାମ ଗନ୍ଧ ଛିଲ ନା । ଯଥନ ଏ ହାଜାର ବଚରେର ଅବସାନ ଘଟେ ତଥନ ହାଜାର ବଚରେର ଦିତୀୟ ଯୁଗେ ପୃଥିବୀତେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରେର ମୂର୍ତ୍ତିପୂଜା ଆରଣ୍ୟ ହେଯେ ଯାଏ, ଆର ଶିରକେର ବାଜାର ସରଗରମ ହେଯେ ଓଠେ ଏବଂ ସବ ଦେଶେ ମୂର୍ତ୍ତିପୂଜା ସ୍ଥାନ କରେ ନେଯେ । ଏରପର ତୃତୀୟ ଯୁଗ ଯା ସହସ୍ରାବ୍ଦେର ଛିଲ ତାତେ ତୋହିଦୀର ଗୋଡ଼ାପତ୍ରନ ହୁଏ ଏବଂ ଆଲ୍ଲାହ ଯତଟା ଚେଯେଛେନ ଏକତ୍ରବାଦ ପୃଥିବୀତେ ପ୍ରସାର ଲାଭ କରେଛେ । ପରେ ଚତୁର୍ଥ ସହସ୍ରାବ୍ଦେ ଅଷ୍ଟତା ମାଥାଚାଡ଼ା ଦିଯେ ଓଠେ ଆର ସେଇ ଚତୁର୍ଥ ହାଜାରେ ବନ୍ଦୀ ଇସରାଇଲ ମାରାତକଭାବେ ବିନଟ ହେଯେ ଯାଏ ଆର ଆର ଶ୍ରୀଷ୍ଟାନ ଧର୍ମେର ଅନ୍ଧୁରେଇ ବିନାଶ ଘଟେ । ଏର ଜନ୍ୟ ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁ ଯେଣ ସମସାମ୍ୟକ ଯୁଗେ ଘଟେଛେ । ଏରପର ଆସେ ପଥ୍ୟମ ସହସ୍ର । ଏଟା ଛିଲ ହେଦାୟାତେର ଯୁଗ । ଏଟି ସେଇ ସହସ୍ରାବ୍ଦ ଯଥନ ଆମାଦେର ନବୀ (ସା.) ଆବିଭୂତ ହେଯେଛେ ଏବଂ ଆଲ୍ଲାହ ତାଆଳା ଆଁ ହ୍ୟାରତ (ସା.)-ଏର ହାତେ ତୋହିଦକେ ପୁନରାୟ ପୃଥିବୀତେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରେଛେନ । ସୁତରାଂ ଆଲ୍ଲାହର ପକ୍ଷ ଥେକେ ତାଁର (ସା.) ଆବିଭୂତ ହେଯାର ଏଟି ଏକଟି ଜୋରାଲୋ ପ୍ରମାଣ ଯେ, ତାଁର ଆବିର୍ଭାବ ସେ ସହସ୍ର ହେଯେଛେ ତା ଆଦି ଥେକେ ହେଦାୟାତେର ଜନ୍ୟ ନିର୍ଧାରିତ ଛିଲ । ଆମି ଏ କଥା ନିଜେର ପକ୍ଷ ଥେକେ ବଲଛି ନା, ବରଂ ଐଶ୍ଵରୀ କିତାବ ଥେକେ ଏଟିହି ପ୍ରମାଣିତ ହୁଏ ଏବଂ ଏକଇ ପ୍ରମାଣେର ଭିତ୍ତିତେ ଆମାର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତ ମସୀହ ହେଯାର ଦାବୀ ଓ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୁଏ । କେନନା ଏ ବିଭାଗ ଅନୁସାରେ ସଞ୍ଚ ସହସ୍ର ଅଷ୍ଟତାର ସହସ୍ର ଏବଂ ଏଟା ହିଜରତେର ତିନଶ' ବଚର ପର ଆରଣ୍ୟ ହେଯେ ଚତୁର୍ଦଶ ଶତାବ୍ଦୀର ଶିରୋଭାଗେ ଶେଷ ହୁଏ । ଏ ସଞ୍ଚ ସହସ୍ରର ଲୋକଦେର ନାମ ଆଁ

ହ୍ୟରତ (ସା.) ଫ୍ୟାଜେ ଆଓୟାଜ (ବା ବକ୍ର ପ୍ରଜନ୍ମ) ରେଖେଛେନ । ଆର ସଞ୍ଚମ ସହସ୍ର । ହେଦାୟାତେର ସହସ୍ର । ଏତେ ଆମରା ଏଥନ ବସବାସ କରାଛି । ଯେହେତୁ ଏଟି ଶେଷ ସହସ୍ର ତାଇ ଶେଷ ଯୁଗେର ଇମାମେର ଜନ୍ୟ ଏ ସହସ୍ରର ଶିରୋଭାଗେ ଜନ୍ୟଗ୍ରହଣ କରା ଅବଧାରିତ ଛିଲ । ଏରପର ଆର କୋନ ଇମାମ ନେଇ, କୋନ ମସୀହା ନେଇ, ଶୁଦ୍ଧ ସେ ବ୍ୟକ୍ତି ଛାଡ଼ା ଯେ ତାଁର ପ୍ରତିଚ୍ଛାୟାସ୍ଵରଳପ ହବେ । କେନନା ଏ ସହସ୍ର ପୃଥିବୀର ବସନ୍ତେ ପରିସମାନ୍ତି ଘଟବେ- ଏ ସମ୍ପର୍କେ ନବୀରା ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦିଯେଛେ । ଏ ଇମାମ ଯିନି ଖୋଦାତାଆଲାର ପକ୍ଷ ଥେକେ ମସୀହ ମାଓଉଦ ଆଖ୍ୟା ପେଯେଛେ ତିନି ଯୁଗପଂତ ଶତାବ୍ଦୀ ଓ ଶେଷ ସହସ୍ରାବ୍ଦେର ମୁଜାଦ୍ଦେଦ । ଆଦମ ଥେକେ ଶୁରୁ କରେ ଏ ଯୁଗ ଯେ ସଞ୍ଚମ ସହସ୍ରାବ୍ଦେ ସେ ବିଷୟେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟାନ ଓ ଇହୁଦୀଦେର ମାବୋତେ ମତଭେଦ ନେଇ । ତାଛାଡ଼ା ସୂରା ଆସରେର ଗାଗିତିକମାନ ଥେକେ ଆଦମେର ଯେ ଇତିହାସ ଖୋଦା ଆମାର ନିକଟ ପ୍ରକାଶ କରେଛେ ତା ଥେକେଓ ପ୍ରମାଣିତ ହୟ ଯେ, ଆମରା ଯେ ଯୁଗେ ବସବାସ କରାଛି ତା ସଞ୍ଚମ ସହସ୍ରାବ୍ଦ । ନବୀରା ଏ ବିଷୟେ ଏକକ୍ୟମତ ଛିଲେନ ଯେ, ମସୀହ ମାଓଉଦ ସଞ୍ଚମ ସହସ୍ରର ଶିରୋଭାଗେ ଆବିର୍ଭୂତ ହବେନ, ଆର ସଞ୍ଚ ସହସ୍ରାବ୍ଦେର ଶେଷଭାଗେ ଜନ୍ୟଗ୍ରହଣ କରବେନ । କେନନା ତିନି ସେଭାବେ ସର୍ବଶେଷ ଯେତାବେ ଆଦମ ସର୍ବପ୍ରଥମ ଛିଲେନ । ଆଦମ (ଆ.) ସଞ୍ଚ ଦିନ ଜୁମୁଆର ଶେଷ ଲଗେ ଜନ୍ୟଗ୍ରହଣ କରେନ । ଯେହେତୁ ଖୋଦାର ଏକଦିନ ଏ ପୃଥିବୀର ହାଜାର ବଛରେର ସମାନ ତାଇ ଏ ସାମଙ୍ଗସ୍ୟେର ନିରିଖେ ଆଲ୍ଲାହ ମସୀହ ମାଓଉଦକେ ସଞ୍ଚ ସହସ୍ରାବ୍ଦେର ଶେଷ ଦିକେ ସୃଷ୍ଟି କରେଛେ । ଏଟାଓ ଯେନ ଦିବସରେ ଶେଷ ମୁହୂର୍ତ୍ତ । ଯେହେତୁ ପ୍ରଥମ ଏବଂ ଶେଷେର ମାବୋ ଏକଟି ସାମଙ୍ଗସ୍ୟ ଥାକେ ତାଇ ମସୀହ ମାଓଉଦକେ (ଆ.) ଆଲ୍ଲାହ ତାଆଲା ଆଦମେର ରଙ୍ଗେ ସୃଷ୍ଟି କରେଛେ । ଆଦମ ଯମଜ ଜନ୍ୟଗ୍ରହଣ କରେଛିଲେନ ଏବଂ ଜୁମୁଆର ଦିନ ଜନ୍ୟଗ୍ରହଣ କରେଛିଲେନ, ଅନୁରପଭାବେ ଏ ଅଧିମ ମସୀହ ମାଓଉଦ ଓ ଯମଜ ଏବଂ ଜୁମୁଆର ଦିନ ଜନ୍ୟଗ୍ରହଣ କରେଛେ । ଜନ୍ୟେର ଧାରାବାହିକତାଯ ପ୍ରଥମେ ଏକ ମେଯେ ଏବଂ ଏରପର ଏ ଅଧିମେର ଜନ୍ୟ । ଏ ଧରନେର ଜନ୍ୟ ଖତମେ ବେଳାଯେତେର ବା ଆଲ୍ଲାହର ନୈକଟ୍ୟେର ପରିସମାନ୍ତିର ଦିକେ ଇଞ୍ଚିତ କରେ । ସକଳ ନବୀର ଏଟି ସର୍ବସମ୍ମତ ଶିକ୍ଷା ଯେ, ମସୀହ ମାଓଉଦ ସଞ୍ଚମ ସହସ୍ରାବ୍ଦେର ଶିରୋଭାଗେ ଆସବେନ । ସେଇ କାରଣେ ବିଗତ ବଛରଗୁଲୋତେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟାନଦେର ମାଝେ ବ୍ୟାପକ ହୈ ଦୈ ହେଲାଯାଇଲା । ଆର ମସୀହ ମାଓଉଦେର ଯେ ଏ ଯୁଗେ ଆବିର୍ଭୂତ ହେଲାର କଥା, ଏ ବିଷୟେ ଆମେରିକାଯ ବେଶ କଲେକ୍ଟି ପତ୍ରିକାଯାଓ ପ୍ରବନ୍ଧ ଛାପା ହେଲାଯାଇଲା । ତିନି ଯେ ଆଗମନ କରଲେନ ନା ଏର କାରଣ କୀ? ଅନେକେଇ ହା-ହୁତାଶ କରତେ ଗିଯେ ଉତ୍ତର ଦିଯେଛିଲେନ, ଏଥନ ସମୟ ପେରିଯେ ଗେଛେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟାନ ଗୀର୍ଜାକେଇ ତାଁର ସ୍ତଲାଭିଷିକ୍ତ ଧରେ ନାଓ । ମୋଦ୍ଦା କଥା ହଲୋ, ଏଟି ଆମାର ସତ୍ୟତାର ପ୍ରମାଣ ଯେ, ଆମି ନବୀଗଣେର ନିର୍ଧାରିତ ସହସ୍ରାବ୍ଦେ ଆବିର୍ଭୂତ ହେଲାଯାଇଛି । ଅନ୍ୟ କୋନ

ପ୍ରମାଣ ଯଦି ନାଓ ଥାକତୋ ତୋ ଏ ଏକଟି ଜୁଲନ୍ତ ପ୍ରମାଣଇ ସତ୍ୟାଷେଷୀଦେର ଜନ୍ୟ ଯଥେଷ୍ଟ ଛିଲ; କେନନା ଯଦି ଏଟିକେ ରଦ କରା ହୁଯ ତାହଲେ ଖୋଦାତାଆଳାର ସକଳ କିତାବ ବାତିଲ ହୁଯେ ଯାବେ । ଯାରା ଐଶ୍ଵର କିତାବେର ଜ୍ଞାନ ରାଖେ ଏବଂ ଯାରା ଏ ନିଯେ ଚିନ୍ତା କରେ ତାଦେର ଜନ୍ୟ ଏଟି ଏମନ ଏକଟି ପ୍ରମାଣ ଯା ଆଲୋକୋଡ଼ାସିତ ଏକଟି ଦିନେର ନ୍ୟାୟ । ଏ ପ୍ରମାଣକେ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରଲେ ସମସ୍ତ ନବୁଯତ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାତ ହୁଯ । ସମସ୍ତ ହିସେବ ଲଙ୍ଘନ ହୁଯେ ଯାଇ, ଆର ଐଶ୍ଵର ଧାରା ବନ୍ଦନେର ସବ ଶୃଜନା ବିଗଡ଼େ ଯାଇ । କେଯାମତେର ଜ୍ଞାନ କେଉଁ ରାଖେ ନା- ମାନୁଷେର ଏ ଧାରଣା ସଠିକ ନଯ । ଯଦି ତା-ଇ ହୁଯ ତବେ ଆଦମ ଥେକେ ଶେଷାବ୍ୟ ସମ୍ପଦ ସହସ୍ରାଦେ କୀଭାବେ ନିର୍ଧାରିତ ହତେ ପାରେ? ଏସବ ବ୍ୟକ୍ତି ଐଶ୍ଵର କିତାବ ସମ୍ବନ୍ଧେ ଯଥାୟଥଭାବେ ଚିନ୍ତା କରେ ନି । ଏ ହିସାବ ଆମି ଆଜ ନିର୍ଧାରଣ କରି ନି । ବରଂ ଆଦି ଥେକେ ଏଟି ଐଶ୍ଵର କିତାବେର ଗବେଷକଦେର ମାବେ ସ୍ଵିକୃତ ହୁଯେ ଚଲେ ଆସଛେ । ଏମନିକି ଇହୁଦୀ ପତ୍ରିତାଓ ଏଟା ମେନେ ଆସଛେନ । ଅଧିକଷ୍ଟ କୁରାତାନ ଶରୀଫ ଥେକେଓ ପରିକାରଭାବେ ଏ କଥା ପ୍ରମାଣିତ ଯେ, ଆଦମ ଥେକେ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆଦମ ସନ୍ତାନେର ବୟସ ସାତ ହାଜାର ବର୍ଷ । ଅନୁରୂପଭାବେ ପୂର୍ବେର ସକଳ ଐଶ୍ଵର କିତାବର ସର୍ବସମ୍ମତଭାବେ ଏ କଥାଇ ବଲେ । ତାହାଡ଼ା ଆୟାତ -

وَإِنَّ يَوْمًا عِنْدَ رَبِّكَ كَالْفِ سَنَةٌ وَمَا تَعْدُونَ

(ସୂରା ଆଲ୍ ହାଜ୍ 22:48)

ଥେକେଓ ଏଟିଇ ସାବ୍ୟନ୍ତ ହୁଯ । ଆର ସକଳ ନବୀ ସ୍ପଷ୍ଟଭାବେ ଏ ସଂବାଦଇ ଦିଯେ ଆସଛେନ । ତାହାଡ଼ା ଆମି ଏଥିନ ବଲେଛି, ସୂରା ଆସରେର ସାଂଖ୍ୟମାନ ଥେକେଓ ସ୍ପଷ୍ଟଭାବେ ଏଟିଇ ପ୍ରତ୍ୟାଯମାନ ହୁଯ ଯେ, ଆଁ ହସରତ (ସା.) ଆଦମେର ପର ପଞ୍ଚମ ସହସ୍ରାଦେ ଆବିର୍ଭୃତ ହୁଯେଛିଲେନ । ସେ ହିସେବେର ନିରିଖେ ଏ ଯୁଗ ଯାତେ ଆମରା ବସବାସ କରାଇ ତା ସମ୍ପଦ ସହସ୍ରାଦେ । ଯେ କଥା ଖୋଦା ସ୍ଵିଯ ଓହିର ମାଧ୍ୟମେ ଆମାଦେର ସାମନେ ପ୍ରକାଶ କରେଛେନ ଏକେ ଆମରା ଅସ୍ତ୍ରୀକାର କରତେ ପାରି ନା; ଅଧିକଷ୍ଟ ଆମରା ଖୋଦାର ପବିତ୍ର ନବୀଦେର ସର୍ବସମ୍ମତ କଥାକେ ଅସ୍ତ୍ରୀକାର କରାର କୋନ କାରଣେ ଦେଖି ନା । ଏକଇ ସାଥେ ଯେଥାନେ ଏତ ପ୍ରମାଣ ରଖେଛେ, ଆର ହାଦୀସ ଓ କୁରାତାନେର ଆଲୋକେଓ ନିଃସନ୍ଦେହେ ଏଟି ଶେଷ ଯୁଗ ତାଇ ଏଟି ଯେ ଶେଷ ସହସ୍ର ମେଟ୍ ବିଷୟେ କି ସନ୍ଦେହ ଥାକଲୋ? ଆର ଶେଷ ସହସ୍ର ମସୀହ ମାଓଉଦ ଏର ଆଗମନ ଆବଶ୍ୟକ । ଏହି ଯେ ବଲା ହୁଯେଛେ, କିଯାମତ କଥିନ ସଂଘଟିତ ହବେ ତା କେଉଁ ଜାନେ ନା, ଏର ଅର୍ଥ ଏହି ନ୍ୟ ଯେ, ଏ ସମ୍ପର୍କେ କୋନ ପ୍ରକାରେରଇ ଜ୍ଞାନ ନେଇ । ଯଦି ତାଇ ହୁଯ ତାହଲେ କୁରାତାନ ଶରୀଫ ଓ ସହୀ ହାଦୀସେ

କେଯାମତେର ସେ ସବ ଲକ୍ଷଣ ଉଲ୍ଲେଖ କରା ହେବେ ତା-ଓ ପ୍ରହଗମୋଗ୍ୟ ହବେ ନା । କେନନା ଏଣ୍ଟଲୋର ମାଧ୍ୟମେ କିଯାମତ ସେ ସନ୍ନିକଟେ ଏର ଜ୍ଞାନ ଲାଭ ହୁଏ । ଆଜ୍ଞାହ ତାଆଳା କୁରାଅନ ଶରୀଫେ ଲିଖେଛେ, ଶେଷ ଯୁଗେ ଭୂପୃଷ୍ଠେ ଅଗଣିତ ନଦ-ନଦୀ ପ୍ରବାହିତ ହବେ, ଅନେକ ବହି ଛାପା ହବେ, ଏର ମାରେ ପତ୍ର-ପତ୍ରିକାଓ ଅନ୍ତର୍ଭୂକ୍ତ । ଏହାଡ଼ା ଉଟ ପରିତ୍ୟକ୍ତ ହବେ । ଆମରା ଦେଖିଛି, ଏ ସବ କଥା ଆମାଦେର ଯୁଗେ ପୁରୋ ହେବେ । ଉଟେର ସ୍ଥଳେ ରେଲେର ମାଧ୍ୟମେ ବ୍ୟବସାୟ-ବାଣିଜ୍ୟ ଆରାସ୍ତ ହେବେ । ତାଇ ଆମରା ବୁଝଲାମ ସେ, କେଯାମତ ସନ୍ନିକଟେ । ତାହାଡ଼ା ଦୀର୍ଘକାଳ ହଲୋ, ସ୍ଵୟଂ ଖୋଦା ଆମାଦେରକେ **إِقْرَبَتِ السَّاعَةُ** (ସୂରା ଆଲ-କ୍ତାମାର, 54:2) ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଆୟାତେ କେଯାମତ ନିକଟବତୀ ହେଯାର ସଂବାଦ ଦିଯେ ରେଖେଛେ । ତାଇ ଶରୀଯତ ଏ କଥା ବଲେ ନା ସେ, କେଯାମତ ସଂସ୍ଥାଟି ହେଯାର ବିଷୟାଟି ସକଳ ଅର୍ଥେ ପ୍ରଚନ୍ଦ, ବରଂ ନବୀରା ଶେଷ ଯୁଗେର ଲକ୍ଷଣାବଳୀ ସମ୍ବନ୍ଧେ ବଲେ ଏସେହେନ ଆର ଇଞ୍ଜିଲେଓ ଲେଖା ଆଛେ । ଅତଏବ ଏର ଅର୍ଥ ହଲୋ, ସେଇ ବିଶେଷ ମୁହୂର୍ତ୍ତର ଖବର କାରାଓ ଜାନା ନେଇ । ଖୋଦା ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ । ତିନି ହାଜାର ବହର ଅତିବାହିତ ହେଯାର ପର କରେକ ଶତାବ୍ଦୀ ବାଡିଯେ ଦିତେ ପାରେନ । କେନନା ଡଗ୍ଗାଂଶ ଗଣନାୟ ଆସେ ନା । ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତସ୍ଵରୂପ ଗର୍ତ୍ତକାଳ ଅନେକ ସମୟ କିଛୁଟା ବେଢେ ଯାଏ । ଦେଖ, ଅଧିକାଂଶ ଶିଶୁ ଯାରା ପୃଥିବୀତେ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରେ ତାଦେର ବେଶିର ଭାଗ ନଯ ମାସ ଦଶ ଦିନେ ଜନ୍ମ ନେଯ । ତା ସତ୍ତ୍ଵେ ବଲା ହୁଏ, କଥନ ପ୍ରସବ ବେଦନା ଆରାସ୍ତ ହେବେ ସେ ମୁହୂର୍ତ୍ତର ସଂବାଦ କେଉଁ ରାଖେ ନା । ଅନୁରୂପଭାବେ ପୃଥିବୀ ଧ୍ୱଂସ ହତେ ଏଥନ୍ତି ହାଜାର ବହର ବାକୀ କିନ୍ତୁ କେଉଁ ଜାନେ ନା କେଯାମତ କୋନ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଘଟେ ଯାଏ । ଖୋଦା ଈମାମତ ଓ ନବୁଯାତର ସତ୍ୟତାର ଜନ୍ୟ ସେବର ପ୍ରମାଣ ପେଶ କରେଛେ ସେଙ୍ଗଲୋକେ ନଟ କରା ନିଜେର ଈମାନକେ ନଟ କରାର ନାମାନ୍ତର । ସ୍ପଷ୍ଟତଃଇ କେଯାମତ ନିକଟବତୀ ହେଯାର ଲକ୍ଷଣାବଳୀଓ ଏକତ୍ର ହେବେ । ଆର ଏ ଯୁଗେ ଏକ ଅସାଧାରଣ ବିପ୍ଳବଓ ଦୃଶ୍ୟମାନ । କିଯାମତ ନିକଟବତୀ ହେଯାର ପ୍ରମାଣସ୍ଵରୂପ ଆଜ୍ଞାହ କୁରାଅନେ ସେବର ଲକ୍ଷଣ ବର୍ଣ୍ଣନା କରେଛେ ଏର ଅଧିକାଂଶ ପ୍ରକାଶିତ ହେବେ । ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତସ୍ଵରୂପ କୁରାଅନ ଥେକେ ବୁଝା ଯାଏ, କେଯାମତେର ସନ୍ନିକଟବତୀ ଯୁଗେ ଭୂପୃଷ୍ଠେ ଅଗଣିତ ନଦ-ନଦୀ ପ୍ରବାହିତ କରା ହେବେ, ଅଜ୍ଞ୍ନ ବହି ଛାପା ହେବେ, ପାହାଡ଼ ଉଡ଼ିଯେ ଦେଯା ହେବେ, ନଦୀ ଶୁକିଯେ ଫେଲା ହେବେ, ବ୍ୟାପକ ଭୂଖଳ କୃଷିର ଅଧୀନେ ଆସବେ, ଯୋଗାଯୋଗେର ପଥ ସୁଗମ ହେବେ, ବିଭିନ୍ନ ଜାତିର ମାରୋ ଧର୍ମୀୟ ବିବାଦ-ବିସସ୍ଵାଦ ବୃଦ୍ଧି ପାବେ, ଏକ ଜାତି ଅନ୍ୟ ଜାତିର ଧର୍ମେର ଓପର ଚେଟୁଯେର ମତ ଆଛନ୍ତେ ପଡ଼ିବେ ଯେନ ଏକେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ ନିଶ୍ଚିହ୍ନ କରେ ଦିତେ ପାରେ । ସେ ସମୟ ଆସମାନୀ ଶିଙ୍ଗା ନିଜେର କାଜ ଦେଖାବେ । ସକଳ

ଜାତି ଏକ ଧର୍ମେ ଏକତ୍ର ହବେ । ଶୁଦ୍ଧ ସେସବ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାତ ଲୋକ ଛାଡ଼ା ଯାରା ସ୍ଵଗୀୟ ଆମନ୍ତରେର ଯୋଗ୍ୟ ନାୟ । କୁରାନେ ଲିଖିତ ଏ ସଂବାଦ ଆସଲେ ମସୀହ ମାଓଉଦ- ଏର ଆଗମନେର ଦିକେ ଇଞ୍ଜିତ କରଛେ । ଆର ଏ କାରଣେଇ ଇୟାଜୁଜ ମାଜୁଜ ପ୍ରସଙ୍ଗେ ଏଟି ଉଲ୍ଲେଖ କରା ହେଯେଛେ । ଇୟାଜୁଜ ମାଜୁଜ ଦୁଟୋ ଜାତି । ଏଦେର କଥା ପୂର୍ବେର କିତାବେଓ ଲେଖା ଆଛେ । ଏ ନାମ ରାଖାର କାରଣ ହଲୋ, ସେ ଆଜୀଜ ବା ଅଗ୍ନି ଦ୍ୱାରା ଅନେକ କାର୍ଯ୍ୟ ସାଧନ କରବେ । ଧରା ପୃଷ୍ଠେ ତାର ବ୍ୟାପକ ଆସିପତ୍ୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହବେ ଏବଂ ସେ ସବ ପ୍ରତିପତ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ହବେ । ଯେ ଯୁଗେ ସ୍ଵର୍ଗ ଥେକେ ଏକଟି ବଡ଼ ପରିବର୍ତ୍ତନେର ବ୍ୟବସ୍ଥା ହବେ । ମୀମାଂସା ଓ ଶାସ୍ତିର ଯୁଗେର ସୂଚନା ହବେ । ଅନୁରପଭାବେ କୁରାନ ଶରୀଫେ ଲେଖା ଆଛେ, ସେ ଯୁଗେ ମାଟି ଥେକେ ଅନେକ ଖନିଜ ସମ୍ପଦ ଏବଂ ଗୁଣ୍ଡଧନ ବେର ହବେ, ତଥନ ଆକାଶେ ଚନ୍ଦ୍ର ଓ ସୂର୍ଯ୍ୟହଳ ହବେ, ଆର ଧରାପୃଷ୍ଠେ ପ୍ଲେଗେର ବ୍ୟାପକ ପ୍ରାଦୁର୍ଭାବ ଘଟବେ ଏବଂ ଉଟ ବେକାର ହେଁ ଯାବେ, ଅର୍ଥାତ୍ ଆର ଏକଟି ଭରଣ-ମାଧ୍ୟମ ଆବିକ୍ଷାର ହବେ ଯା ଉଟକେ ବେକାର କରେ ଦେବ । ଆମରା ଜାନି ଯେସବ ବ୍ୟବସା-ବାଣିଜ୍ୟ ପୂର୍ବେ ଉଟର ମାଧ୍ୟମେ ଚଲତୋ ଏଥନ ରେଲ ଗାଡ଼ୀର ମାଧ୍ୟମେ ହେଚେ । ସେ ଯୁଗରେ ସନ୍ନିକଟେ ସାଧନ ହଜ୍ଜ ଯାତ୍ରୀରାଓ ରେଲ ଗାଡ଼ୀତେ ମଦୀନା ମୁନାଓୟାରାର ଦିକେ ସଫର କରବେ । ଏ ଦିନ ସେ ହାଦୀସକେ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରବେ ଯାତେ ଲେଖା ଆଛେ ଯେ,

وَيَرْكِ القَلَاصِ فَلَا يَسْعُ عَلَيْهَا

ଏସବ ଯେହେତୁ ଶେଷ ଯୁଗେର ଜନ୍ୟ ନିର୍ଧାରିତ ଲକ୍ଷଣାବଳୀ ଯା ପୁରୋପୁରି ପ୍ରକାଶିତ ହେଯେଛେ, ସେହେତୁ ପ୍ରମାଣିତ ହଲୋ ଯେ, ପୃଥିବୀର କାଲେର ଧାରାବାହିକତାଯ ଏଟି ଶେଷକାଳ । ତାହାରେ ଯେତାବେ ଖୋଦା ସାତଦିନ ସୃଷ୍ଟି କରେଛେ ଆର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନକେ ସହସ୍ର ବର୍ଷରେ ସାଥେ ତୁଳନା କରେଛେ ଏ ତୁଳନାର ମାଧ୍ୟମେ ପୃଥିବୀର ବସନ୍ତ ଯେ ସାତ ହାଜାର ବର୍ଷର ତା କୁରାନେର ଭାଷ୍ୟ ଥେକେ ପ୍ରମାଣିତ । ଅଧିକଷ୍ଟ ଖୋଦା ସ୍ଵର୍ଯ୍ୟ ବେଜୋଡ଼ ଏବଂ ବେଜୋଡ଼କେ ପଚନ୍ଦ କରେନ । ତିନି ଯେତାବେ ସାତ ଦିନ ବେଜୋଡ଼ ସୃଷ୍ଟି କରେଛେ ଅନୁରପଭାବେ ସାତ ହାଜାରରେ ବେଜୋଡ଼ । ଏସବ କାରଣେ ବୁଝା ଯାଇ, ଏଟାଇ ଶେଷ ଯୁଗ ଏବଂ ପୃଥିବୀର ଶେଷକାଳ । ଏର ଶିରୋଭାଗେ ମସୀହ ମାଓଉଦ- ଏର ଆବିଭୂତ ହେଯା ଐଶ୍ୱର କିତାବ ଥେକେ ପ୍ରମାଣିତ । ତାହାରେ ନବାବ ସିଦ୍ଧୀକ ହାସାନ ଖାନ ସାହେବ ତାଁର ବିଷୟ ହେବାର ପାଇଁ ‘ତୁଜାଜୁଲ କେରାମାଯ’ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦିଯେଛେ ଯେ, ଇସଲାମେର ଯତ ଦିବ୍ୟ-ଦର୍ଶନେ ଅଭିଜନ ବ୍ୟକ୍ତି ଅତିବାହିତ ହେଯେଛେ ତାଁଦେର କେଉଁଇ ମସୀହ ମାଓଉଦ- ଏର ଯୁଗ ନିର୍ଧାରଣେର କ୍ଷେତ୍ରେ ଚତୁର୍ଦଶ ଶତାଦୀର ପ୍ରଥମ ଭାଗକେ ଅତିକ୍ରମ କରେନ ନି ।

ଏখନ ଏଥାନେ ସହଜାତଭାବେ ପ୍ରଶ୍ନ ଦାଁଡ଼ାୟ, ମସୀହ ମାଓଉଦକେ ଏ ଉତ୍ସତ ଥେକେ ସୃଷ୍ଟି କରାର କୌ ପ୍ରଯୋଜନ ଛିଲ? ଏର ଉତ୍ତର ହଲୋ- ଆଣ୍ଟାହ ତାଆଳା କୁରାଅନ ଶରୀଫେ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦିଯେଛିଲେନ ଯେ, ଆଁ ହସରତ (ସା.) ତାଁ ନବୁଯତେର ପ୍ରଥମ ଓ ଶେଷ ଯୁଗେର ନିରିଖେ ହସରତ ମୂସା (ଆ.)-ଏର ସଦୃଶ ହବେନ। ସେଇ ସାଦଶ୍ୟଗୁଲୋର ଏକଟି ପ୍ରଥମ ଯୁଗେ ତଥା ଆଁ ହସରତ (ସା.)-ଏର ଯୁଗେ ଛିଲ ଆର ଅନ୍ୟାଟି ଶେଷ ଯୁଗେ। ସୁତରାଂ ପ୍ରଥମ ପ୍ରମାଣିତ ସାଦଶ୍ୟ ହଲୋ ଯେତାବେ ହସରତ ମୂସା (ଆ.)-କେ ଖୋଦା ଚଢାନ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟାୟେ ଫେରାଉନ ଏବଂ ତାର ବାହିନୀର ବିରକ୍ତେ ବିଜ୍ୟ ଦାନ କରେଛିଲେନ, ଅନୁରପଭାବେ ଆଁ ହସରତ (ସା.)-କେଓ ଅବଶ୍ୟେ ସେ ଯୁଗେର ଫେରାଉନ, ଆବ୍ର ଜାହଲ ଓ ତାଦେର ବାହିନୀଦେର ବିରକ୍ତେ ସେଇ ବିଜ୍ୟ ଦାନ କରେନ ଏବଂ ତାଦେର ସବାଇକେ ଧଂସ କରେ ଇସଲାମକେ ଆରବ ଉପଦ୍ୱିପେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରେନ। ସେଇ ଶ୍ରୀ ସାହାଯ୍ୟର ମାଧ୍ୟମେ ଏ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବେଛେ ଯେ,

إِنَّا أَرْسَلْنَا إِلَيْكُمْ رَسُولًا شَاهِدًا عَلَيْكُمْ كَمَا أَرْسَلْنَا إِلَى فُرْعَوْنَ رَسُولًا

(ସୂରା ମୁୟାମିଲ, 73:16)

ଆର ଶେଷ ଯୁଗେର ସାଥେ ସାଦଶ୍ୟ ହଲୋ, ଖୋଦାତାଆଳା ମୂସାୟୀ ମିଲ୍ଲତେର ଶେଷ ଯୁଗେ ଏମନ ଏକଜନ ନବୀ ପ୍ରେରଣ କରେଛେନ ଯିନି ଜେହାଦେର ବିରୋଧୀ ଛିଲେନ ଏବଂ ଧର୍ମୀୟ ଯୁଦ୍ଧର ସାଥେ ତାଁ କୋନ ସମ୍ପର୍କ ଛିଲ ନା । ମାର୍ଜନା ଓ କ୍ଷମା ଛିଲ ତାଁ ଶିକ୍ଷା । ତିନି ଏମନ ସମୟେ ଏସେଛିଲେନ ସଥିନ ବନ୍ଦୀ ଇସରାଇଲୀର ନୈତିକ ଅବଶ୍ଵା ଅନେକ ଅଧଃପତିତ ଛିଲ, ତାଦେର ଆଚାର-ଆଚରଣେ ଅନେକ କ୍ରଟି-ବିଚୁଯ୍ୟତି ସ୍ଥାନ କରେ ନିଯେଛିଲ । ତାଦେର ରାଜତ୍ୱ ହାତଛାଡ଼ା ହତେ ଥାକେ ଏବଂ ତାରା ରୋମାନ ରାଜତ୍ୱର ଅଧୀନିଷ୍ଟ ଛିଲ । ହସରତ ମୂସାର ପର ଠିକ ଚତୁର୍ଦଶ ଶତାଦୀତେ ତିନି ଆବିର୍ଭୃତ ହେବେଛିଲ । ତାଁ ମାଧ୍ୟମେ ଇସରାଇଲୀ ଧାରାର ନବୁଯତେର ସମାପ୍ତି ଘଟେ ଏବଂ ତିନି ଛିଲେନ ଇସରାଇଲୀ ନବୁଯତେର ଶେଷ ଇଟ । ଅନୁରପଭାବେ ଆଁ ହସରତ (ସା.)-ଏର ଉତ୍ସତେର ଶେଷ ଯୁଗେ ମସୀହ ଇବନେ ମରିଯମେର ରଂ ଓ ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ଏ ଲେଖକକେ ପ୍ରେରଣ କରେଛେନ ଏବଂ ଆମାର ଯୁଗେ ଜେହାଦେର ପ୍ରଥାକେ ଉଠିଯେ ଦିଯେଛେନ । ପୂର୍ବେଇ ସଂବାଦ ଦେଯା ହେବେଛିଲ, ମସୀହ ମାଓଉଦ- ଏର ଯୁଗେ ଜେହାଦ ଉଠିଯେ ଦେଯା ହବେ । ଅନୁରପଭାବେ ଆମାକେ ମାର୍ଜନା ଓ କ୍ଷମାର ଶିକ୍ଷା ଦେଯା ହେବେଛେ । ତାଛାଡ଼ା ଆମି ଏମନ ସମୟେ ଏସେଛି ସଥିନ ଅଧିକାଂଶ ମୁସଲମାନେର ଅଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଅବଶ୍ଵା ଇହୁଦୀଦେର ନ୍ୟାୟ ବିନଷ୍ଟ ହେବେ ଗିଯେଛିଲ । ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ଲୋପ

ପେଯେ ଶୁଧୁ କୁସଂକ୍ଷାରାଦି ଏବଂ ପ୍ରଥାପୂଜା ତାଦେର ଭିତର ଅବଶିଷ୍ଟ ଥେକେ ଯାଏ । କୁରାନ ଶରୀଫେ ଏ ସକଳ ବିଷୟରେ ପ୍ରତି ପୂର୍ବେଇ ଇଞ୍ଜିତ କରା ହୋଇଛି । ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତସ୍ଵରପ ଏହାନେ ଶେଷ ଯୁଗେର ମୁସଲମାନଦେର ଜନ୍ୟ କୁରାନ ଶରୀଫ ସେ ଶବ୍ଦ ବ୍ୟବହାର କରେଛେ ଯା ଇହୁଦୀଦେର ଜନ୍ୟ ବ୍ୟବହାର କରା ହୋଇଛେ । ଅର୍ଥାତ୍ ଆଜ୍ଞାହ ବଲେନ,

قَيْنُطَرَ كَيْفَ تَعْمَلُونَ (ସୂରା ଆଲ ଆ'ରାଫ 7:130) ଯାର ଅର୍ଥ ହଲୋ, ତୋମାଦେରକେ ଖିଲାଫତ ଏବଂ ରାଜତ୍ୱ ଦେଓଯା ହବେ କିନ୍ତୁ ଶେଷ ଯୁଗେ ତୋମାଦେର ଅପକର୍ମେର କାରଣେ ସେ ରାଜତ୍ୱ ତୋମାଦେର ହାତ ଥେକେ ସେଭାବେ ଛିନିଯେ ନେଓଯା ହବେ ଯେଭାବେ ଇହୁଦୀଦେର ନିକଟ ଥେକେ ଛିନିଯେ ନେଓଯା ହୋଇଛି । ତାରପର ସୂରା ନୂରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଇଞ୍ଜିତ କରେନ, ଯେ ସେ ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟର ଖଲୀଫା ବନୀ ଇସରାଇଲେ ଅତୀତ ହୋଇଛନ୍ତି ସେବ ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ଏ ଉତ୍ସାହର ଖଲୀଫାଦେର ଥାକବେ । ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତସ୍ଵରପ ଇସରାଇଲୀ ଖଲୀଫାଦେର ଭିତର ହ୍ୟରତ ଟେସା (ଆ.) ଏମନ ଖଲୀଫା ଛିଲେନ ଯିନି ତଲୋଯାରା ଓ ଉଠାନ ନି ଆର ଜେହାଦା କରେନ ନି । ସୁତରାଂ ଏ ଉତ୍ସାହକେବେ ଏକଇ ଧରନେର ମସିହ ମାଓଡ଼ିଦ ଦେଓଯା ହୋଇଛେ । ଦେଖ,

وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ أَمْنَوْا مِنْكُمْ وَعَمِلُوا الصِّلَاةَ لَيَسْتَخْفَفُوهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا
اَسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مَنْ قَبْلَهُمْ وَلَيُبَيِّنَنَّ لَهُمْ دِيْنُهُمُ الَّذِي ارْتَضَى لَهُمْ
وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ قَمْ بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا يَعْبُدُونَ يَوْمَ لَا يُشْرِكُونَ بِنِ شَيْغًا وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ
ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الْفَسِقُونَ

(ସୂରା ନୂର, 24: 56)

ଏ ଆୟାତେ ବାକ୍ୟ କିମ୍‌ବା ଅସ୍ତଖାଲ୍‌ଦୀନ୍‌ମନ୍‌କିମ୍‌ବା ପ୍ରଗିଧାନଯୋଗ୍ୟ । କେନନା ଏ ଆୟାତ ଥେକେ ବୁଝା ଯାଏ, ମୁହାମ୍ମଦୀ ଖିଲାଫତେର ଧାରା ମୂସା (ଆ.)-ଏର ଖିଲାଫତେର ଅନୁରୂପ । ମୂସାରୀ ଖିଲାଫତେର ପରିସମାପ୍ତି ଯେହେତୁ ଏମନ ନବୀର ମାଧ୍ୟମେ ଅର୍ଥାତ୍ ଟେସା (ଆ.)-ଏର ମାଧ୍ୟମେ ହୋଇଛେ ଯିନି ହ୍ୟରତ ମୂସା (ଆ.)-ଏର ପର ଚତୁର୍ଦଶ ଶତାବ୍ଦୀର ମାଥାଯ ଏସେଛିଲେନ ଏବଂ କୋନ ଯୁଦ୍ଧ ଓ ଜେହାଦ କରେନ ନି, ତାହିଁ ମୁହାମ୍ମଦୀ ସିଲାସିଲାର ଶେଷ ଖଲୀଫାକେବେ ଅନୁରୂପ ମହିମାସମ୍ପନ୍ନ ହୋଯା ଆବଶ୍ୟକ ଛିଲ ।

ଏକିଭାବେ ସହି ହାଦୀସେବ ଉତ୍ତ୍ରେଖ ଛିଲ, ଶେଷ ଯୁଗେ ମୁସଲମାନଦେର ଅବିକାଂଶ ଇହୁଦୀଦେର

ନ୍ୟାୟ ହୁଏ ଯାବେ । ସୂରା ଫାତିହାତେ ଏ ଦିକେଇ ଇଞ୍ଜିତ ଛିଲ । କେନନା ତାତେ ଏ ଦୋଯା ଶିଖାନୋ ହୁଏଛେ, ହେ ଖୋଦା ! ଆମାଦେରକେ ଏମନ ଇହୁଦୀ ହୁଏ ଥେକେ ରକ୍ଷା କର ଯାରା ହସରତ ଈସା (ଆ.)-ଏର ସମୟ ଛିଲ ଏବଂ ତାଁର ବିରୋଧୀ ଛିଲ । ଯାଦେର ଓପର ଏ ପୃଥିବୀତେଇ ଆଲ୍ଲାହର କ୍ରୋଧ ବର୍ଷିତ ହୁଏଛି । ଏଟି ଆଲ୍ଲାହର ରୀତି ଯେ, ଖୋଦାତାଆଲା ସଥନ କୋନ ଜାତିକେ କୋନ ନିର୍ଦେଶ ଦେନ ବା କୋନ ଦୋଯା ଶିଖାନ ତଥନ ଏର ଅର୍ଥ ହଲୋ ତାଦେର କିଛୁ ଲୋକ ସେଇ ପାପେର ଶିକାର ହବେ ଯା ଥେକେ ତାଦେରକେ ବାରଣ କରା ହଛେ । ସୁତରାଂ ଆଯାତ

غَيْرُ الْمَغْضُوبٍ عَلَيْهِمْ وَلَا الصَّالِحُونَ

(ସୂରା ଫାତିହା 1:7)

ଏର ଅର୍ଥ ହଲୋ ସେବ ଇହୁଦୀ ଯାରା ମୂସାର ଉମ୍ମତେର ଶେଷ ଯୁଗେ ଅର୍ଥାତ୍ ହସରତ ମସୀହର ଯୁଗେ ହସରତ ମସୀହକେ ଗ୍ରହଣ ନା କରାର କାରଣେ ଆଲ୍ଲାହର କ୍ରୋଧଭାଜନ ହୁଏଛି । ଏ ଆଯାତେ ଉତ୍ତିଥିତ ସୁନ୍ନତ ଅନୁସାରେ ଏ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଵାଣୀ ରୁହେଛେ, ଶେଷ ଯୁଗେ ଏ ଉତ୍ସତ ହତେ ମସୀହ ମାଓଡ଼ ଆବିଭୂତ ହବେନ । ଆର କିଛୁ ମୁସଲମାନ ବିରୋଧିତା କରେ ସେବ ଇହୁଦୀଦେର ସାଥେ ସାମଙ୍ଗସ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି କରବେ ଯାରା ହସରତ ଈସାର ସମୟେ ଛିଲ । ଆଗତ ମସୀହ ଏ ଉତ୍ସତ ଥେକେ ହଲେ ତାଁର ନାମ ହାଦୀସେ ଈସା କେନ ରାଖା ହଲୋ ଏ ଆପନ୍ତିର କୋନ ସ୍ଥାନ ନେଇ । ଯେହେତୁ ଏଟି ଆଲ୍ଲାହର ରୀତି, କାଉକେ କାଉକେ ଅନ୍ୟ ନାମ ଦେଓଯା ହୁଏ ଥାକେ, ଯେମନ ହାଦୀସେ ଆବୁ ଜାହଲେର ନାମ ଫେରାଉନ ଏବଂ ହସରତ ନୂହ (ଆ.)-ଏର ନାମ ଦିତୀୟ ଆଦମ ରାଖା ହୁଏଛି ଆର ଇଯାହିୟାର ନାମ ରାଖା ହୁଏଛି ଏଲିଯା । ଏଟି ସେଇ ଐଶୀ ରୀତି ଯା କେଉ ଅସ୍ତିକାର କରବେ ନା । ତାଛାଡ଼ା ଖୋଦାତାଆଲା ଆଗତ ମସୀହର ପୂର୍ବେର ମସୀହର ସାଥେ ଏ ସାମଙ୍ଗସ୍ୟଓ ରେଖେଛେନ ଯେ, ପ୍ରଥମ ମସୀହ ଅର୍ଥାତ୍ ହସରତ ଈସା (ଆ.) ହସରତ ମୂସା (ଆ.)-ଏର ପର ଚତୁର୍ଦଶ ଶତାବ୍ଦୀତେ ଆବିଭୂତ ହୁଏଛେନ । ଏକଇଭାବେ ଶେଷ ମସୀହ ଆଁ ହସରତ (ସା.)-ଏର ପରେ ଚତୁର୍ଦଶ ଶତାବ୍ଦୀତେ ଏମନ ସମୟେ ଏସେଛେନ ସଥନ ଭାରତ ଥେକେ ଇସଲାମୀ ରାଜତ୍ୱ ହାରିଯେ ଯେତେ ଥାକେ ଏବଂ ଇଂରେଜ ରାଜତ୍ୱ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୁଏ । ଏଟି ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ, ହସରତ ମସୀହ (ଆ.)-ଓ ଏମନ ସମୟ ଏସେଛେନ ସଥନ ଇସରାଇଲୀ ରାଜତ୍ୱ ଅଧ୍ୟମୁଖୀ ହୁଏ ଇହୁଦୀରା ରୋମାନ ରାଜତ୍ୱର ଅଧୀନିଷ୍ଟ ହୁଏ ଯାଏ । ହସରତ ଈସାର ସାଥେ ଏ ଉତ୍ସତେର ମସୀହ ମାଓଡ଼ଦେର ଆର ଏକଟି ସାଦୃଶ୍ୟ ରୁହେଛେ, ତା ହଲୋ ହସରତ ଈସା (ଆ.)

ପୁରୋପୁରି ବନୀ ଇସରାଇଲୀ ଛିଲେନ ନା, ବରଂ ଶୁଦ୍ଧ ମାଯେର କାରଣେ ତିନି ଇସରାଇଲୀ ଅଭିହିତ ହନ । ଅନୁରପଭାବେ ଏ ଅଧିମେର କୋନ କୋନ ଦାଦୀ ସୈୟଦ ବଂଶୋଡ୍ରତ, ଯଦିଓ ପିତା ସୈୟଦ ବଂଶୋଡ୍ରତ ଛିଲେନ ନା । ତାହାଡ଼ା କୋନ ଇସରାଇଲୀ ହ୍ୟରତ ଈସାର ପିତା ଛିଲେନ ନା । ହ୍ୟରତ ଈସାର ଜନ୍ୟ ଖୋଦାର ଏଟି ପଞ୍ଚନ୍ଦ କରାର ପିଛନେ ଏକଟି ରହସ୍ୟ ଛିଲ । ତା ହଲୋ ଖୋଦାତାଆଳା ନବୀ ଇସରାଇଲେର ପାପାଧିକ୍ୟେର କାରଣେ ତାଦେର ପ୍ରତି ଏକାନ୍ତ ଅସନ୍ତ୍ର ଛିଲେନ । ତାଇ ସାବଧାନକାରୀସ୍ଵରପ ତାଦେରକେ ଏ ନିର୍ଦଶନ ଦେଖାଲେନ ଏବଂ ତାଦେର ଥେକେ ପିତାର କୋନ ଭୂମିକା ଛାଡ଼ା ଶୁଦ୍ଧ ମାଯେର ମାଧ୍ୟମେ ଏକ ସତ୍ତାନେର ଜନ୍ୟ ଦେନ ଯେନ ଇସରାଇଲୀ ସତ୍ତାର ଦୁଇ ଅଂଶେର ଶୁଦ୍ଧ ଏକ ଅଂଶ ମସୀହେର ନିକଟ ଥେକେ ଗେଲ । ଏଟି ଏ କଥାର ଦିକେ ଇଙ୍ଗିତ ଛିଲ ଯେ, ଆଗତ ନବୀର ଭିତର ଏଟିଓ ଅବଶିଷ୍ଟ ଥାକବେ ନା । ସୁତରାଂ ପୃଥିବୀ ଯେହେତୁ ବିଲୁପ୍ତିର ଦିକେ ତାଇ ଆମାର ଏ ଜନ୍ୟେ ଏକଟି ଇଙ୍ଗିତ ରଯେଛେ ଆର ତା ହଲୋ କିଯାମତ ସନ୍ନିକଟେ ଏବଂ ଏଟାଇ କୁରାଯେଶର ଖିଲାଫତେର ପ୍ରତିକ୍ରିୟାତିର ଅବସାନ ଘଟାବେ । ବନ୍ଧୁତା ମୂଳ୍ୟ ଓ ମୁହାମ୍ମଦୀ ସାଦୃଶ୍ୟର ପୂର୍ଣ୍ଣତାର ଜନ୍ୟ ଏମନ ମସୀହ ମାଓଡ୍ଦ ଆବଶ୍ୟକ ଯାର ଏ ସମ୍ପତ୍ତ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ବିଷୟାଦିସହ ଆବିର୍ଭତ ହେଉଥାଏ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ଛିଲ । ଯେତୋବେ ଇସଲାମୀ ସିଲସିଲାହ୍ ମସୀଲେ ମୂସାର ମାଧ୍ୟମେ ଆରଭ୍ରତ ହେଲେ, ଅନୁରପଭାବେ ସେଇ ସିଲସିଲା ମସୀଲେ ଈସାର ମାଧ୍ୟମେ ଶେଷ ହେଉଥାଏ ବାଙ୍ଗନୀୟ, ଯେନ ସୂଚନାର ସାଥେ ସମାନ୍ତିର ଏକଟି ସାମଙ୍ଗସ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ହେଯ । ସୁତରାଂ ଏଟିଓ ଆମାର ସତ୍ୟତାର ଏକଟି ପ୍ରମାଣ । କିନ୍ତୁ ଏ ଶୁଦ୍ଧ ତାଦେର ଜନ୍ୟ ଯାରା ଖୋଦାଭୀତିର ସାଥେ ଚିନ୍ତା କରେ । ଖୋଦା ଏ ଯୁଗେର ମୁସଲମାନଦେର ଓପର ଦୟାପରବଶ ହୋନ । ତାଦେର ଅଧିକାଂଶ ବିଶ୍ୱାସ ସଂକ୍ରାନ୍ତ ବିଷୟାଦି ଜୁଲୁମ ଏବଂ ଅନ୍ୟାଯେର କ୍ଷେତ୍ରେ ସୀମା ଛାଡ଼ିଯେ ଗେଛେ । କୁରାଅନ ଶରୀଫେ ପଡ଼େ ଯେ, ହଜରତ ଈସା (ଆ.) ମାରା ଗେଛେନ ଆବାର ତାଙ୍କେ ଜୀବିତଓ ମନେ କରେ । ଅନୁରପଭାବେ କୁରାଅନ ଶରୀଫେ ସୂରା ନୂରେ ପଡ଼େ ଯେ, ଆଗତ ସବ ଖଲୀଫା ଏ ଉତ୍ସତ ଥେକେ ଆସବେନ ତା ସତ୍ତ୍ଵେଷ ହ୍ୟରତ ଈସାକେ ଆକାଶ ଥେକେ ନାମାଚେନ । ସହି ବୁଖାରୀ ଏବଂ ମୁସଲିମେ ପଡ଼େ ଯେ, ସେ ଈସା ଯିନି ଏ ଉତ୍ସତେର ଜନ୍ୟ ଆସବେନ । ତିନି ଏ ଉତ୍ସତ ଥେକେଇ ଆସବେନ ତା ସତ୍ତ୍ଵେଷ ଇସରାଇଲୀ ଈସାର ଜନ୍ୟ ଅପେକ୍ଷମାନ । କୁରାଅନ ଶରୀଫେ ପଡ଼େ, ଈସା ପୁନରାୟ ପୃଥିବୀତେ ଆସବେନ ନା । ଏ ଜଡ଼ାନ ଥାକା ସତ୍ତ୍ଵେଷ ତାଙ୍କେ ଦ୍ଵିତୀୟବାର ପୃଥିବୀତେ ଆନତେ ଚାଯ । ମୁସଲମାନ ହେଉଥାର ଦାବୀ ସତ୍ତ୍ଵେଷ ବଲେ ଯେ, ହ୍ୟରତ ଈସା (ଆ.) ଜଡ଼ଦେହସହ ଆକାଶେ ଜୀବିତ ଉଥିତ ହେଲେଛେ । କିନ୍ତୁ ଏ କଥାର ଉତ୍ସର ଦେଇ ନା ଯେ, ତିନି କେନ ଉଥିତ ହେଲେଛେ । ଇହୁଦୀଦେର ବିତରକ ଶୁଦ୍ଧ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ‘ରାଫା’

সম্পর্কে ছিল এবং তাদের ধারণা ছিল যে, ঈমানদারদের মত ঈসার আত্মা আকাশে
উঠানো হয় নি, কেননা তাকে ক্রুশে দেওয়া হয়েছে। যাকে ক্রুশে ঢাঙানো হয় সে
অভিশপ্ত অর্থাৎ স্বর্গে আল্লাহর দিকে তার আত্মা উঠানো হয় না। কুরআন
শরীফের শুধু এ বিবাদেরই মীমাংসা করার কথা ছিল। কুরআন যে দাবী করে
তা ইহুদী ও খ্রীষ্টানদের ভাস্তিকে প্রকাশ করে এবং তাদের বিবাদের মীমাংসা
করে। ইহুদীদের ঝগড়া যা নিয়ে ছিল তা হলো, ঈসা মসীহ ঈমানদার লোকদের
অন্তর্ভুক্ত নন এবং তিনি পরিভ্রান্ত পান নি এবং তাঁর আত্মার খোদার দিকে
'রাফা' হয় নি। সুতরাং মীমাংসার বিষয় এটি ছিল যে, ঈসা মসীহ (আ.) ঈমানদার
এবং খোদার সত্য নবী কিনা? মুমিনদের মত খোদাতাত্ত্বালার পানে তাঁর আত্মার
'রাফা' হয়েছে কি হয় নি? কুরআনের মীমাংসার বিষয় শুধু এটিই ছিল। সুতরাং
بَلْ رَفِعَهُ اللَّهُ إِلَيْهِ (সূরা নিসা, 4:159) -এর অর্থ যদি এটি হয় যে, খোদাতাত্ত্বালা
হয়রত ঈসা (আ.)-কে জড়দেহে দ্বিতীয় আকাশে উঠিয়ে নিয়েছেন তাহলে প্রশ্ন
দাঁড়ায়, এ কার্যের মাধ্যমে বিষয়টির কী নিষ্পত্তি হলো? যেন খোদাতাত্ত্বালা
বিতর্কিত বিষয়কে বুঝতেই পারলেন না, আর এমন সিদ্ধান্ত করেছেন ইহুদীদের
দাবীর সাথে যার কোন সম্পর্কই নেই। তাছাড়া আয়তে তো স্পষ্টভাবে লেখা
হয়েছে যে, খোদার দিকে ঈসার 'রাফা' হয়েছে। এটি তো লেখা নেই যে, দ্বিতীয়
আকাশের দিকে 'রাফা' হয়েছে। মহাপ্রতাপান্বিত খোদা কি দ্বিতীয় আকাশে বসে
আছেন? বা মৃত্তি ও ঈমানের জন্য দেহও কি সাথে উঠানো আবশ্যিক? আর
অন্তৃত বিষয় হলো, **بَلْ رَفِعَهُ اللَّهُ إِلَيْهِ** (সূরা নিসা, 4:159) -তে আকাশের
উল্লেখ নেই বরং এ আয়াতের একমাত্র অর্থ হলো, খোদা মসীহকে নিজের দিকে
নিয়ে গেছেন। এখন বল, হয়রত ইব্রাহীম (আ.), হয়রত ইসমাইল (আ.),
হয়রত ইসহাক (আ.), হয়রত ইয়াকুব (আ.), হয়রত মুসা (আ.) এবং আঁ
হয়রত (সা.)-কে কি নাউয়ুবিল্লাহ, আল্লাহর দিকে নয় অন্য কারো দিকে উঠানো
হয়েছে? আমি এখানে বিশেষ জোর দিয়ে বলছি, **رَفَعَ إِلَى اللَّهِ**
-কে তাঁর জন্য বিশেষ জ্ঞান করা আর অন্য নবীদেরকে এর বাইরে রাখা কুফরী
বাক্য। এর তুলনায় বড় কুফরী নেই। কেননা এমন অর্থের মাধ্যমে হয়রত ঈসা
(আ.) ছাড়া সকল নবীদের 'রাফা' থেকে বের করে দেওয়া হয়েছে। অথচ আঁ

ହ୍ୟରତ (ସା.) ମି'ରାଜ ଥିକେ ଏସେ ତାଁଦେର 'ରାଫା'ର ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦିଯେଛେନ । ଏ କଥାଓ ଯେଣ ଘ୍ରାନ ଥାକେ ଯେ, ଈସାର 'ରାଫା'ର ଉଲ୍ଲୋଖ ଶୁଧୁ ଇହୁଦୀଦେର ସାବଧାନ କରା ଓ ତାଦେର ଆପନ୍ତି ଖଣ୍ଡନେର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଛିଲ । ତାଇ ଜାନା ଉଚିତ, ଏ 'ରାଫା' ସବ ନବୀ, ରମୁଲ ଓ ସକଳ ମୁ'ମିନେର ଜନ୍ୟ ସମାନ । ଆର ମୃତ୍ୟୁର ପର ସକଳ ମୁ'ମିନେର ରାଫା ହ୍ୟ । ଦେଖୁନ-

هُدًى ذَكْرٌ وَإِنَّ لِمُتَّقِينَ لَحْسَنَ مَآبٍ - جَنَّتِ عَدْنٍ مُفَتَّحَةٌ لَهُمُ الْأَبْوَابُ

(ସୂରା ସା'ଦ, 38: 50-51)

ଏ ରାଫାର ଦିକେଇ ଇଞ୍ଜିତ ରଯେଛେ । କିନ୍ତୁ କାଫିରେର 'ରାଫା' ହ୍ୟ ନା । ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତସ୍ଵରୂପ **لَا تُفْتَحُ لَهُمْ أَبْوَابُ السَّيَّارَاتِ** (ସୂରା ଆ'ରାଫ, 7: 41) ସେଇ ଦିକେଇ ଇଞ୍ଜିତ କରେ । ଅବଶ୍ୟ ଯାରା ଆମାର ପୂର୍ବେ ଏ ବିଷୟେ ଭୁଲ କରେଛେ ତାଦେର ସେଇ ଭୁଲ ମାର୍ଜନୀୟ । କେନନା ତାଦେରକେ ଘ୍ରାନ କରାନୋ ହ୍ୟ ନି । ତାଦେରକେ ଖୋଦାର କଥାର ସତିକାର ଅର୍ଥ ବୁଝାନୋ ହ୍ୟ ନି । କିନ୍ତୁ ଆମି ତୋମାଦେର ଘ୍ରାନ କରିଯେଛି ଆର ଯଥାୟଥ ଅର୍ଥ ବୁଝିଯେଛି । ଆମି ନା ଆସଲେ ପ୍ରଚଲିତ ବିଶ୍ୱାସେର ଅନ୍ଧ ଅନୁକରଣ ଭୁଲେର ଜନ୍ୟ ବାହାନା ହତେ ପାରତୋ । କିନ୍ତୁ ଏଥନ କୋନ ଅଜୁହାତ ଅବଶିଷ୍ଟ୍ୟ ନେଇ । ଆମାର ଜନ୍ୟ ଆକାଶଓ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦିଯେଛେ ଆର ଜମୀନଓ । ଅଧିକନ୍ତ ଏ ଉତ୍ସତେର କୋନ କୋନ ଆଓଲିଯା ଆମାର ନାମ ଏବଂ ବାସସ୍ଥାନେର ନାମ ଉଲ୍ଲୋଖ କରେ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦିଯେଛେନ ଯେ, ଇନିଇ ସେଇ ମସୀହ ମାଓଉଦ । ଅନେକ ସାକ୍ଷ୍ୟଦାତା ଆମାର ଆବିର୍ଭାବେର ୩୦ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ପୃଥିବୀ ଥିକେ ଚଲେ ଗେଛେନ । ଆମି ଇତିମଧ୍ୟେଇ ତାଁଦେର ସାକ୍ଷ୍ୟ ଛାପିଯେ ଦିଯେଛି । ତାଢାଡ଼ା ଏ ଯୁଗେ କୋନ କୋନ ବୁଝଗ୍ରାନେ ଦୀନ ଯାଦେର ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଅନୁସାରୀ ଛିଲ, ଖୋଦାର ପକ୍ଷ ଥିକେ ଇଲହାମ ପେଯେ ଏବଂ ସ୍ଵପ୍ନେ ଆଁ ହ୍ୟରତେର (ସା.) କାଛ ଥିକେ ଶୁଣେ ଆମାର ସତ୍ୟାଯନ କରେଛେ । ଏଥନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସହସ୍ର ସହସ୍ର ନିର୍ଦଶନ ଆମାର ମାଧ୍ୟମେ ପ୍ରକାଶିତ ହଯେଛେ । ଆର ଖୋଦାର ପରିବର୍ତ୍ତ ନବୀରା ଆମାର ସମୟ ଏବଂ ଯୁଗ ନିର୍ଧାରଣ କରେଛେ । ତୋମରା ଚିନ୍ତା କରଲେ ଦେଖବେ ତୋମାଦେର ହାତ, ପା, ତୋମାଦେର ହଦୟାଓ ଆମାର ପକ୍ଷେ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦିଚେ । କେନନା ଦୁର୍ବଲତା ସୀମା ଛାଡ଼ିଯେ ଗେଛେ ଆର ଅଧିକାଂଶ ମାନୁଷ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଵାଦିଷ୍ଟ ଭୁଲେ

ଗେଛେ । ଆର ଯେ ଅକ୍ଷମତା ଓ ଦୁର୍ବଲତା, ଯେ ଭାନ୍ତି, ପଥ-ଭଣ୍ଟତା, ବଞ୍ଚିବାଦିତା ଏବଂ ଅନ୍ଧକାରେ ଏ ଜାତି ବନ୍ଦୀ ହେବେ ମେ ଅବସ୍ଥା ସ୍ଵଭାବତଃଇ ହାତଛନି ଦିଯେ ବଲଛେ, କେଉଁ ଆସୁକ ଆର ତାଦେର ସାହାଯ୍ୟ କରୁକ । ଏତଦ୍ସତ୍ତ୍ଵେ ଏଖନୋ ଆମାକେ ‘ଦାଜାଲ’ ଆଖ୍ୟାଯିତ କରା ହୟ । ମେ ଜାତି କତ ଦୁର୍ଭାଗା, ଯାଦେର ଏହେନ ନାଜୁକ ଅବସ୍ଥା ଯାଦେର ଜନ୍ୟ ‘ଦାଜାଲ’ ପାଠାନୋ ହୟ । ମେ ଜାତି କତ ଦୁର୍ଭାଗା, ଯାଦେର ଅଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଧର୍ବସେର ଯୁଗେ ଆକାଶ ଥେକେ ଆର ଏକଟି ଧର୍ବ ପ୍ରେରଣ କରା ହୟ । ତାରା ବଲେ, ଏ ବ୍ୟକ୍ତି ଅଭିଶଙ୍ଗ, ବେଙ୍ଗମାନ । ଏକଇ କଥା ହ୍ୟରତ ଈସା (ଆ.)-କେବେ ବଲା ହେବେ ଆର ଅପବିତ୍ର ଇହୁଦୀରା ତା ଏଖନେ ବଲେ । କିନ୍ତୁ କିଯାମତେ ଯାରା ଜାହାନାମେର ସ୍ଵାଦ ପ୍ରହଣ କରବେ ତାରା ବଲବେ -

مَالَنَا لَا نَرِى رِجَالًا كُنَّا نَعْدُهُمْ مِّنَ الْأَشْرَارِ

(ସୂରା ସାଁଦ, 38:63)

ଅର୍ଥାତ୍ ଆମାଦେର କି ହେବେ ଯେ, ଦୋଯଥେ ଆମରା ମେସବ ଲୋକଦେରକେ ଦେଖି ନା ଯାଦେରକେ ଆମରା ଦୁକ୍ଷତିପରାୟଣ ମନେ କରତାମ । ପୃଥିବୀ ସବସମୟ ଖୋଦାର ମାମୁରଦେର ସାଥେ ଶକ୍ରତା କରେଛେ । କେନନା ଇହଜଗତକେ ଭାଲବାସା ଏବଂ ଆଜ୍ଞାହର ପ୍ରେରିତଦେର ଭାଲବାସା ଆଦୌ ଏକହାନେ ଏକତ୍ର ହତେ ପାରେ ନା । ଯଦି ତୋମରା ଇହଜଗତକେ ଭାଲ ନା ବାସତେ ତାହଲେ ଆମାକେ ଦେଖିତେ ପେତେ, କିନ୍ତୁ ଏଖନ ତୋମରା ଆମାକେ ଦେଖିତେ ସକ୍ଷମ ନାହିଁ ।

ଅଧିକନ୍ତ ଏ କଥା ଯଦି ସଠିକ ହୟ ଅର୍ଥାତ୍ **بِلَّ رَفِعَهُ اللَّهُ إِلَيْهِ** (ସୂରା ନିସା : ୧୫୯) - ଏର ଅର୍ଥ ଯଦି ଏହି ହୟ ଯେ, ହ୍ୟରତ ଈସା (ଆ.) ଦିତୀୟ ଆକାଶେର ଦିକେ ଉଥିତ ହେବେଛେ ତା ହଲେ ଆସି ବିତରିତ ବିଷୟେର ସିନ୍ଧାନ୍ତ କୋନ୍ ଆଯାତେ ଦେଓଯା ହେବେଛେ ତା ଦେଖାନୋ ଉଚିତ । ଯେ ସବ ଇହୁଦୀ ଆଜ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜୀବିତ ଓ ବର୍ତ୍ତମାନ ରହେଛେ ତାରା ହ୍ୟରତ ଈସା (ଆ.)-ଏର ‘ରାଫା’ ଏ ଅର୍ଥେ ଅସ୍ତ୍ରିକାର କରେ ଯେ, ତିନି ନାଉୟୁବିଜ୍ଞାହ ମୁମିନ ଏବଂ ସାଦେକ ଛିଲେନ ନା ଏବଂ ଖୋଦାର ଦିକେ ତାର ଆତ୍ମାର ‘ରାଫା’ ହୟ ନି । ଯଦି ସନ୍ଦେହ ଥାକେ ତାହଲେ ଇହୁଦୀଦେର ଆଲେମଦେରକେ ଗିଯେ ଜିଜ୍ଞେସ କର । ତାରା କ୍ରୁଶୀଯ ମୃତ୍ୟୁର ଏ ଅର୍ଥ କରେ ନା ଯେ, ସେଇ ମୃତ୍ୟୁର କାରଣେ ଆତ୍ମା ଦେହସହ ଆକାଶେ ଯାଯ ନା, ବର୍ତ୍ତ ତାରା ସର୍ବସମ୍ମାନବାବେ ଏକଥା ବଲେ, ଯେ ବ୍ୟକ୍ତି କ୍ରୁଶେ ମାରା ଯାଯ ମେ ଅଭିଶଙ୍ଗ । ଖୋଦାର ଦିକେ ତାର ‘ରାଫା’ ହତେ ପାରେ ନା । ଏ କାରଣେଇ ଆଜ୍ଞାହ ତାଅଳା

କୁରାନ ଶରୀଫେ ହସରତ ଈସା (ଆ.)-ଏର କ୍ରୁଶୀୟ ମୃତ୍ୟୁକେ ଅସ୍ଵିକାର କରେଛେନ
ଏବଂ ବଲେଛେନ,

وَمَا قَاتُوا كُوْنُ وَمَا صَلَبُوا كُوْنُ لِكِنْ شُبَّهَ لَهُمْ

(ସୂରା ନିସା, 4:158)

ଆର ‘ସାଲାବୁହୁ’ର ସାଥେ ଆଯାତେ ‘କାତାଲୁହୁ’ ଶବ୍ଦ ଯୋଗ କରେଛେନ ଯେନ ଏ କଥା
ପ୍ରମାଣ ହୁଏ ଯେ, ଶୁଦ୍ଧ କ୍ରୁଶେ ଚଡ଼ାନୋ ଅଭିଶାପେର କାରଣ ନୟ ବରଂ ଶର୍ତ୍ତ ହଲୋ କ୍ରୁଶେ
ଚଡ଼ାତେ ହବେ ଆର ହତ୍ୟାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟେ ତାର ପା-ଓ ଭାଙ୍ଗତେ ଏବଂ ତାକେ ହତ୍ୟାଓ କରତେ
ହବେ । ଶୁଦ୍ଧ ତଥନିଇ ସେଇ ମୃତ୍ୟୁ ଅଭିଶାପ ମୃତ୍ୟୁ ଆଖ୍ୟା ପାବେ । କିନ୍ତୁ ଖୋଦା ଈସାକେ
ସେ ମୃତ୍ୟୁ ଥେକେ ରକ୍ଷା କରେଛେନ । ତାଁକେ କ୍ରୁଶେ ଚଡ଼ାନୋ ହେଁଲେ, କିନ୍ତୁ କ୍ରୁଶେର
ମାଧ୍ୟମେ ତାଁର ମୃତ୍ୟୁ ହୁଏ ନି । ଅବଶ୍ୟ ଇହୁଦୀଦେର ହଦୟେ ଏ ସନ୍ଦେହ ସୃଷ୍ଟି କରା ହେଁଲି
ଯେ, ତିନି ହସରତ କ୍ରୁଶେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରେଛେ । ଖ୍ରୀଷ୍ଟନେରାଓ ଏକଇ ପ୍ରତାରଣାର ଶିକାର
ହେଁଲେ । ତାରା ଅବଶ୍ୟ ଭେବେଛେ ଯେ, ତିନି ମୃତ୍ୟୁର ପର ଜୀବିତ ହେଁ ଗେଛେନ । କିନ୍ତୁ
ପ୍ରକୃତ ଘଟନା ଶୁଦ୍ଧ ଏଟିଇ ଛିଲ ଯେ, ତିନି ସେଇ କ୍ରୁଶେର ବେଦନାୟ ଚେତନା ହାରିଯେ
ଫେଲେନ । **شُبَّهَ لَهُمْ** ଏର ଏଟିଇ ଅର୍ଥ । ଈସାର ମଲମେର ବ୍ୟବସ୍ଥାପତ୍ର ଏ ଘଟନା ସମ୍ପର୍କେ
ଏକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଶତ ଶତ ବଚର ଧରେ ଇତ୍ତାନୀ, ରକ୍ଷା, ଇତ୍ତାନୀ ଏବଂ
ମୁସଲମାନଦେର ଚିକିତ୍ସା ଶାସ୍ତ୍ରେ ଉପ୍ଲିଖିତ ହେଁ ଆସିଛେ, ଯାର ସଂଜ୍ଞାୟ ତାଁରା
ଲେଖେନ, ହସରତ ଈସାର ଜନ୍ୟ ଏ ଓସଥ ପ୍ରକ୍ଷତ କରା ହେଁଲି । ବସ୍ତୁ ହସରତ
ଈସାକେ ଖୋଦାତାଆଳା ସଶ୍ରାରେ ଆକାଶେ ଉଠିଯେ ନିଯେ ଗେଛେନ, ଏ ଧାରଣା
ଏକାନ୍ତ ଲଜ୍ଜାର । ଯେନ ତିନି ଭୟ ପେତେନ, ପାଛେ କୋଥାଓ ଇହୁଦୀରା ଧରେ ନା
ଫେଲେ । ଯାରା ଆସଲ ବିତର୍କ ସମ୍ପର୍କେ ଅବହିତ ଛିଲ ନା ତାରା ଏମନ ଧାରଣା
ଛାଡ଼ିଯେଛେ । ଏମନ ଧାରଣା ଆଁ ହସରତ (ସା.)-ଏର ଅସ୍ମାନ, କେନନା ତାଁର କାହେ
ମକାର କୁରାଇଶରା ଏ ନିର୍ଦର୍ଶନେର ଜନ୍ୟ ଜୋର ଦାବି ଜାନିଯେଛିଲ ଯେ, ଆପଣି
ଆମାଦେର ଚୋଖେର ସାମନେ ଆକାଶେ ଆରୋହଣ କରନ୍ତି ଏବଂ କିତାବ ନିଯେ
ଆକାଶ ଥେକେ ଅବତରଣ କରନ୍ତି, ତାହଲେ ଆମରା ସବାଇ ଈମାନ ଆନବ । ତାରା
ଏ ଉତ୍ତର ପେଯେଛେ ଯେ,

قُلْ سُبْحَانَ رَبِّيْ هَلْ كُنْتُ لِلَّّا بَشَّرَ رَسُولًا

(ସୂରା ବନୀ ଇସରାଇଲ, 17:94)

ଅର୍ଥାତ୍ ଆମି ଏକଜନ ମାନୁଷ, ଆର ଖୋଦାତାଆଲା ପ୍ରତିଶ୍ରୁତିର ବ୍ୟତ୍ୟଯ ଘଟିଯେ କୋନ ମାନୁଷକେ ଆକାଶେ ଉଠାନୋର ଉର୍ଦ୍ଦ୍ଦେ । କେନନା ତିନି ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦିଯେଛେନ, ସବ ମାନୁଷ ଧରାତେଇ ଜୀବନ ଯାପନ କରବେ । କିନ୍ତୁ ହସରତ ମସୀହକେ ଖୋଦା ସଶରୀରେ ଆକାଶେ ଉଠିଯେଛେନ ଆର ଏ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତିର ପ୍ରତି ଆଦୌ ଝକ୍ଷେପ କରଲେନ ନା ! ସେମନ, ତିନି ବଲେଛେନ,

فِيهَا تَحْيَوْنَ وَ فِيهَا تَمُوتُونَ وَ مِنْهَا تُخْرَجُونَ

(ସୂରା ଆ'ରାଫ, 7:26)

ଅନେକେଇ ମନେ କରେ ଆମାଦେର କୋନ ମସୀହ ମାଓଡ଼ୁଦକେ ମାନାର ପ୍ରୟୋଜନ ନେଇ । ତାରା ଆରଓ ବଲେ ଯଦିଓ ଆମରା ମାନଲାମ ଯେ, ହସରତ ଈସା (ଆ.) ମାରା ଗେଛେନ, କିନ୍ତୁ ଆମରା ଯେହେତୁ ମୁସଲମାନ, ନାମାୟ ପଡ଼ି, ରୋଧା ରାଖି ଏବଂ ଇସଲାମେର ଆଦେଶ-ନିଷେଧ ମେନେ ଚଲି, ଆମାଦେର ଅନ୍ୟ କୋନ ବ୍ୟକ୍ତିର ପ୍ରୟୋଜନଇ ବା କୀ ? କିନ୍ତୁ ସ୍ମରଣ ରାଖା ଉଚିତ, ଏମନ ଧାରଗାର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ବ୍ୟକ୍ତିରା ମାରାତ୍କ ଭାବିତେ ରଖେଛେ । ପ୍ରଥାନତଃ ଖୋଦା ଓ ରସୁଲେର ନିର୍ଦ୍ଦେଶକେ ନା ମେନେ ତାରା ମୁସଲମାନ ହସଯାର ଦାବୀ କୀଭାବେ କରତେ ପାରେ ? ଏଟାଇ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଛିଲ ଯେ, ସଖନ ସେଇ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତ ଇମାମ ଆବିଭୂତ ହବେନ ତୋମରା କାଳ କ୍ଷେପଣ ନା କରେ ତାର ଦିକେ ଛୁଟୋ, ଆର ବରଫେର ଉପର ହାମାଣ୍ଡି ଦିଯେଓ ଯଦି ଚଲତେ ହୟ ତବୁ ତାର କାହେ ପୋଂଛାଓ । କିନ୍ତୁ ଏଥନ ତାଁର ପ୍ରତି ଅବଜ୍ଞା ପ୍ରଦର୍ଶନ କରା ହୟ । ଏ କି ଇସଲାମ ? ଆର ଏ କି ମୁସଲମାନୀତ୍ ? ଶୁଦ୍ଧ ତାଇ ନୟ ବରଂ କଠୋର ଗାଲି ଦେଓୟା ହୟ, କାଫିର ବଲା ହୟ ଏବଂ ଦାଜାଲ ନାମ ରାଖା ହୟ । ଯେ ବ୍ୟକ୍ତି ଆମାକେ କଟ୍ଟ ଦେଯ ସେ ମନେ କରେ, ଆମି ବଡ଼ ପୁଣ୍ୟର କାଜ କରେଛି । ଆର ଯେ ଆମାକେ ମିଥ୍ୟାବାଦୀ ବଲେ ବେଡ଼ାଯ ସେ ମନେ କରେ ଆମି ଆଙ୍ଗାହକେ ସନ୍ତ୍ରଷ୍ଟ କରଲାମ ।

ହେ ଲୋକସକଳ ! ତୋମାଦେର ତୋ ଧୈର୍ୟ ଓ ଖୋଦାଭିତିର ଶିକ୍ଷା ଦେଓୟା ହେଇଛିଲ, ତୋମାଦେରକେ ତାଡ଼ାହୁଡ଼ୋ କରାର ଏବଂ କୁଧାରଣ କରା କେ ଶିଖିଯେଛେ ? ଏମନ କୋନ ନିର୍ଦ୍ଦର୍ଶନ ଆଛେ କି ଯା ଖୋଦା ପ୍ରକାଶ କରେନ ନି ? ଆର କୋନ ପ୍ରମାଣ ଆଛେ ଯା ଖୋଦା ପେଶ କରେନ ନି ? କିନ୍ତୁ ତୋମରା ଗ୍ରହଣ କର ନି ? ଆର ଏମନ ଖୋଦାର ନିର୍ଦ୍ଦେଶାବଳୀକେ ଧୃଷ୍ଟତାର ସାଥେ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରେଛୋ । ଆମି ଏ ଯୁଗେର ଚଞ୍ଚାନ୍ତକାରୀ ଲୋକଦେରକେ କାର ସାଥେ ତୁଳନା କରବୋ ? ତାରା ସେଇ କୁଚକ୍ରୀର ସଦୃଶ ଯେ ଆଲୋକୋଡ଼ାସିତ ଦିବସେ ଚୋଥ ବନ୍ଧ ରେଖେ ବଲେ, ସୂର୍ଯ୍ୟ କୋଥାଯ ? ହେ ଆତ୍ମପ୍ରତାରକ ! ପ୍ରଥମେ ନିଜେର

ଚୋଥ ଖୋଲ । ତାରପର ତୁମି ସୂର୍ଯ୍ୟକେ ଦେଖତେ ପାବେ । ଖୋଦାର ପ୍ରେରିତକେ କାଫିର ବଲା ସହଜ, କିନ୍ତୁ ଈମାନେର ସୂର୍ଯ୍ୟ ପଥେ ତାଁର ଅନୁସରଣ କରା କଠିନ ବିଷୟ । ଆଗ୍ନାହ ମନୋନୀତ ବ୍ୟକ୍ତିକେ ‘ଦାଜ଼ାଲ’ ବଲା ବଡ଼ ସହଜ କିନ୍ତୁ ତାଁର ଶିକ୍ଷାନୁସାରେ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ଦାରେ ପ୍ରବେଶ କରା ଖୁବଇ କଠିନ ବିଷୟ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଯେ ବଲେ ଆମାର ମସୀହ ମାଓଟ୍ଟଦ ଏର କୋନଇ ପରଓୟା ନେଇ ଆସଲେ ତାର ଈମାନେରଇ କୋନ ପରଓୟା ନେଇ । ଏମନ ମାନୁଷ ସତିକାରେର ଈମାନ, ମୁକ୍ତି ଓ ସତିକାରେର ପରିବର୍ତ୍ତତା ବ୍ୟପାରେ ଉଦ୍‌ବ୍ୟାପିନ । ଯଦି ତାରା କିଛୁଟା ଇନ୍ସାଫ କରେ ଏବଂ ନିଜେଦେର ଅଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଅବସ୍ଥାର ଉପର ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରେ ତାହଲେ ବୁଝାବେ, ଖୋଦାର ପ୍ରେରିତଗଣ ଓ ନବୀଦେର ମାଧ୍ୟମେ ଆକାଶ ଥେକେ ଯେ ତାଜା ଈମାନ ନାଯେଲ ହ୍ୟ ତା ଛାଡ଼ା ତାଦେର ନାମାୟ ଶୁଦ୍ଧ ପ୍ରଥା ଓ ଅଭ୍ୟାସଗତ ନାମାୟ ଏବଂ ତାଦେର ରୋଯା ଶୁଦ୍ଧ ଅନାହାର ଓ ଉପବାସ ଯାପନ । ଆସଲ କଥା ହଲୋ, କୋନ ମାନୁଷ ସତିକାର ଅର୍ଥେ ପାପ ଥେକେ ମୁକ୍ତି ପେତେ ପାରେ ନା ଏବଂ ପ୍ରକୃତାର୍ଥେ ଖୋଦାତାଆଲାକେ ଭାଲବାସତେ ପାରେ ନା ବା ତାଁକେ ସଥାର୍ଥଭାବେ ଭୟ କରତେ ସକ୍ଷମ ନଯ ଯଦି ତାଁର ଅନୁଗ୍ରହ ଓ ଦୟା, ତାଁର ମା'ରେଫତ ବା ତତ୍ତ୍ଵଜ୍ଞାନ ଲାଭ ନା ହ୍ୟ ଏବଂ ତାଁର ପକ୍ଷ ଥେକେ ଶକ୍ତି ଲାଭ ନା ହ୍ୟ । ଆର ଏ କଥା ଏକାନ୍ତ ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଭୟ ଏବଂ ଭାଲବାସା ଅନ୍ତର୍ଦୃଷ୍ଟିର ଫଳେଇ ସୃଷ୍ଟି ହ୍ୟ । ପୃଥିବୀର ସବ ବନ୍ଧୁ ଯାର ପ୍ରତି ମାନୁଷ ଆକୃଷ୍ଟ ହ୍ୟ ଓ ଭାଲବାସେ ବା ଭୟ କରେ ଏବଂ ଏଡିଯେ ଚଲେ, ଏ ସମୁଦୟ ଅବସ୍ଥା ମାନୁଷେର ହଦୟେ ତତ୍ତ୍ଵଜ୍ଞାନ ଲାଭେର ପରେଇ ସୃଷ୍ଟି ହ୍ୟ । ଆର ଏଟିଓ ସତ୍ୟ, ତତ୍ତ୍ଵ-ଜ୍ଞାନ ଖୋଦାର ଅନୁଗ୍ରହ ଛାଡ଼ା ଲାଭ କରା ସନ୍ତବ ନଯ । ଆର ଯତକ୍ଷଣ ଖୋଦାତାଆଲାର ଅନୁଗ୍ରହ ନା ହ୍ୟ ଏଗ୍ରଲୋ କଲ୍ୟାନକରଣ ହ୍ୟ ନା । ବନ୍ଧୁତ ଅତଃପର ଶ୍ରୀ ତତ୍ତ୍ଵଜ୍ଞାନେର ମାଧ୍ୟମେ ସତ୍ୟ ଏବଂ ସଠିକ ପଥେର ଦରଜା ଉନ୍ନତ ହ୍ୟ ଯା କଥନଓ ଅବରକ୍ତ୍ତ ହ୍ୟ ନା । ତତ୍ତ୍ଵ-ଜ୍ଞାନ ଆଶିସେର ଦାରାଇ ସ୍ଥାୟୀ ହ୍ୟ । ଫୟଳ ଅନ୍ତର୍ଦୃଷ୍ଟିକେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ଵଚ୍ଛ ଓ ଦୀଙ୍ଗିମାନ କରେ ତୋଳେ ଆର ମାବା ଥେକେ ପର୍ଦା ଅପସାରଣ କରେ ଏବଂ ଅବାଧ୍ୟ ଆତ୍ମାର କଲୁଷତାକେ ଦୂର କରେ ଦେଯ, ଆତ୍ମାକେ ଶକ୍ତି ଓ ପ୍ରାଣସଂଘର କରତଃ ଅବାଧ୍ୟ-ଆତ୍ମାକେ ଅବାଧ୍ୟତାର ବନ୍ଦୀଦଶା ଥେକେ ବେର କରେ ଏବଂ ନୋଂରା କାମନା-ବାସନାର ନୋଂରାମୀ ଥେକେ ପରିବର୍ତ୍ତ କରେ ଓ ଅନିୟନ୍ତ୍ରିତ ଆବେଗେର ପ୍ରବଳ ବନ୍ୟା ଥେକେ ବାଇରେ ନିଯେ ଆସେ । ତଥନ ମାନୁଷେର ମାବେ ଏକଟି ପରିବର୍ତ୍ତନ ସୃଷ୍ଟି ହ୍ୟ, ଫଳେ ସେ ନୋଂରା ଜୀବନେର ପ୍ରତି ସହଜାତଭାବେ ବିମୁଖ ହ୍ୟ ଯାଯ ।

ଏରପର ଆଶିସେର କାରଣେ ହଦୟେ ଯେ ପ୍ରଥମ ପ୍ରେରଣା ସୃଷ୍ଟି ହ୍ୟ ତା ହଲୋ ଦୋଯା । ଏ

କଥା ମନେ କରୋ ନା, ଆମରାଓ ପ୍ରତ୍ୟେକଦିନ ଦୋୟା କରି ଏବଂ ସବ ନାମାୟ ଯା ଆମରା ପଡ଼ି ସେଗୁଲୋହିତୋ ଦୋୟା । କେନନା, ସେଇ ଦୋୟା ଯା ଅନ୍ତର୍ଦୃଷ୍ଟି ଲାଭେର ପର ଆଶିସେର ମାଧ୍ୟମେ ଉତ୍ତ୍ଵତ ହୟ ଏର ରଂ ଓ ଅବଶ୍ଵାଇ ଡିନ୍ଦି । ସେଟି ଫାନାକାରୀ (ଅର୍ଥାତ୍ ବିଲୀନକାରୀ) ବିଷୟ । ଏଟା ଦାହିକାସମ୍ବଲିତ ଏକ ଅଗ୍ନି, ରହମତକେ ଆକର୍ଷଣକାରୀ ଏକ ଚୁଷ୍ଟନୀୟ ଆକର୍ଷଣ । ଏଟା ଏକ ମୃତ୍ୟୁ, କିନ୍ତୁ ଅବଶେଷେ ଏକ ଜୀବନ ଦାନ କରେ । ଏଟା ଏକ ପ୍ରବଳ ବନ୍ୟ କିନ୍ତୁ ଅବଶେଷେ ଖୋକା ତୈରୀ ହୟେ ଯାଇ । ସବ ବିଶ୍ଵଜ୍ଞଲ ବିଷୟ ଏର ମାଧ୍ୟମେ ସୁବିନ୍ୟାସ ହୟ । ସବ ବିଷ ଏକ ପର୍ଯ୍ୟାୟେ ଏତଦ୍ଵାରା ପ୍ରତିମେଧିକ ହୟେ ଯାଇ ।

ସୌଭାଗ୍ୟବାନ ସେଇ ବନ୍ଦୀ ଯିନି ଦୋୟା କରେ କୁନ୍ତି ହନ ନା । କେନନା ତିନି ଏକଦିନ ମୁକ୍ତି ପାବେନଇ । ବରକତମୟ ସେସବ ଅନ୍ଧ ଯାରା ଦୋୟାତେ ଆଲସ୍ୟ ଦେଖାନ ନା । କେନନା, ଏକଦିନ ଦୃଷ୍ଟି ଲାଭ କରବେନ । ସୌଭାଗ୍ୟବାନ ତାରା ଯାରା କବରେ ପତିତ ଅବଶ୍ୟା ଦୋୟାର ମାଧ୍ୟମେ ଖୋଦାର ସାହାୟ୍ୟ ଚାନ । କେନନା ଏକଦିନ କବର ଥେକେ ବେର ହବେନ ।

କଥନୀ ଯଦି ତୋମରା ଦୋୟାର ବ୍ୟାପାରେ କୁନ୍ତି ନା ଦେଖାଓ; ତୋମାଦେର ଆତ୍ମା ଯଦି ଦୋୟାର ଜନ୍ୟ ବିଗଲିତ ହୟ ଓ ତୋମାଦେର ଚୋଥ ଅଶ୍ରୁ ବିସର୍ଜନ କରେ, ତୋମାଦେର ବକ୍ଷେ ଏକ ପ୍ରକାରେର ଆଗ୍ନି ଲାଗେ, ନିର୍ଜନତାର ସ୍ଵାଦ ଉପଭୋଗେର ଜନ୍ୟ ତୋମାଦେରକେ ଅନ୍ଧକାର ଘରେ ଆର ଜନ-ମାନବଶୂନ୍ୟ ଜଙ୍ଗଲେ ନିଯେ ଯାଇ; ତୋମାଦେରକେ ବ୍ୟାକୁଲ ଓ ପାଗଳ କରେ ତୋଳେ ଏବଂ ତୋମାଦେର ମାଝେ ଏକଟି ଗତି ସୃଷ୍ଟି କରେ ଆର ତୋମାଦେରକେ ଆତ୍ମବିସ୍ମୃତ କରେ ଦେଯ ତାହଲେ ତୋମରା ସୌଭାଗ୍ୟବାନ । କେନନା, ପରିଶେଷେ ତୋମାଦେର ଉପର ଆଶିସ ବର୍ଷଣ କରା ହବେ । ସେଇ ଖୋଦା ଯାଁର ଦିକେ ଆମରା ଆହ୍ଵାନ କରି ତିନି ଏକାନ୍ତ ସମ୍ମାନିତ, ଦୟାଲୁ, ଲଜ୍ଜାଶୀଳ, ସତ୍ୟବାଦୀ, ବିଶ୍ଵାସ ଓ ବିନୟାଦୀର ପ୍ରତି ଦୟାର୍ଦ୍ଦ୍ର । ସୁତରାଂ ତୋମରାଓ ବିଶ୍ଵାସ ହୟେ ଯାଓ । ପୁରୋ ଆନ୍ତରିକତା ଏବଂ ବିଶ୍ଵାସତାର ସାଥେ ଦୋୟା କର । ଫଳଶ୍ରୁତିତେ ତିନିଓ ତୋମାଦେର ପ୍ରତି ଦୟା କରବେନ । ଏ ପୃଥିବୀର ହଟ୍ଟଗୋଲ ଥେକେ ପୃଥକ ହୟେ ଯାଓ । କୁପ୍ରରୋଚନାର ଝଗଡ଼ା ଦିଯେ ଧର୍ମକେ ପ୍ରଭାବିତ କରୋ ନା । ଆଲ୍ଲାହର ଜନ୍ୟ ହାର ମେନେ ନାଓ ଏବଂ ପରାଜୟ ସ୍ଥିକାର କର । ଫଳଶ୍ରୁତିତେ ତୋମରା ବଡ଼ ବଡ଼ ସଫଳତାର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହବେ । ଖୋଦା ଦୋୟାକାରୀଦେର ନିର୍ଦର୍ଶନ ଦେଖାବେନ ଏବଂ ପ୍ରାର୍ଥନାକାରୀଦେରକେ ଏକଟି ଅସାଧାରଣ ନେୟାମତ ଦେଓୟା ହବେ । ଖୋଦାର ପକ୍ଷ ଥେକେ ଦୋୟା ଆସେ ଆର ଖୋଦାର ଦିକେଇ ଯାଇ । ଦୋୟାର ଫଲେ ଖୋଦା ସେଭାବେ କାହେ ଏସେ ଯାନ ଯେମନଟି ମାନୁଷେର ପ୍ରାଣ

ମାନୁଷେର କାହେ । ଦୋୟାର ପ୍ରଥମ ପୁରକ୍ଷାରସ୍ଵରୂପ ମାନୁଷେର ଭିତର ପବିତ୍ର ପରିବର୍ତନ ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ । ସେଇ ପରିବର୍ତନ ଅନୁସାରେ ଖୋଦାଓ ସ୍ଵିଯ ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ପରିବର୍ତନ ଆନନ୍ଦନ କରେନ । ତାଁର ଗୁଣବଳୀ ଅପରିବର୍ତନୀୟ; କିନ୍ତୁ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ଲୋକଦେର ଜନ୍ୟ ତାଁର ଏକଟି ଭିନ୍ନ ବିକାଶ ଘଟେ ଯା ପୃଥିବୀ ଜାନେ ନା । ତିନି ଯେଣ ଭିନ୍ନ ଖୋଦା ଅଥଚ ତିନି ଭିନ୍ନ ଖୋଦା ନନ । କିନ୍ତୁ ଜ୍ୟୋତିର୍ବିକାଶ ତାଁକେ ନତୁନ ରଙ୍ଗେ ପ୍ରକାଶ କରେ । ତଥନ ତିନି ମେ ବିକାଶେର ମହିମାୟ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ବ୍ୟକ୍ତିର ଜନ୍ୟ ସେଇ କାଜ କରେନ ଯା ଅନ୍ୟଦେର ଜନ୍ୟ କରେନ ନା । ଏଟିଇ ସେଇ ଅସାଧାରଣ ବିଷୟ ।

ମୋଟକଥା ଦୋୟା ସେଇ ମହୋମଧ ଯା ଏକ ମୁଣ୍ଡ ଧୂଲୋକେ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ ବାନିଯେ ଦେଇ ଏବଂ ଏଟା ଏକ ପ୍ରକାର ପାନି ଯା ଅଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଆବର୍ଜନାକେ ଧୁଯେ ଫେଲେ । ସେଇ ଦୋୟାର ମାଧ୍ୟମେ ରୁହ ବିଗଲିତ ହୁଏ ଏବଂ ପାନିର ମତ ପ୍ରବାହିତ ହୁଏ ଆଲ୍ଲାହର ଆନ୍ତାନାୟ ପତିତ ହୁଏ । ଏ ଖୋଦାର ସନ୍ନିଧାନେ ଦାଁଡାୟ ଏବଂ ରୁକୁ ଓ ସିଜଦା କରେ । ଏକଇ ପ୍ରତିଛବି ସେଇ ନାମାୟ ଯା ଇସଲାମ ଶିଖିଯେଛେ । ରୁହେର ଦନ୍ତାୟମାନ ହୁଏ ଏର ଅର୍ଥ ଯେ, ଖୋଦାର ଜନ୍ୟ ସବ ଦାପଟକେ ସହ୍ୟ କରେ ଏବଂ ସବ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକେ ମାନାର ଜନ୍ୟ ସଦା ପ୍ରସ୍ତୁତ ବଲେ । ଏର ରୁକୁ ତଥା ବୁଁକା ହଲୋ ଏବଂ ଭାଲବାସା ଏବଂ ସମ୍ପର୍କକେ ଛିନ୍ନ କରେ ଖୋଦାର ଦିକେ ଝୁଁକେ ଏବଂ ଖୋଦାର ହୁଏ ଯାଇ । ଏର ସିଜଦା ହଲୋ ଖୋଦାର ଆନ୍ତାନାୟ ପଡ଼େ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ ଆତ୍ମବିଶ୍ୱିତ ହୁଏ ଯାଇ ଏବଂ ସ୍ଵିଯ ସତାର ଛାପକେ ମିଟିଯେ ଦେଇ । ଏଟିଇ ସତିଯକାରେର ନାମାୟ ଯା ଖୋଦା ଲାଭେର ମାଧ୍ୟମ । ଇସଲାମୀ ଶରୀଯତ ଏର ଛବି ସାଧାରଣ ନାମାୟ ଅଂକନ କରେ ଦେଖିଯେଛେ ଯେଣ ଦୈହିକ ନାମାୟ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ନାମାୟେର ପ୍ରେରଣା ଯୋଗାଯ । ଏର କାରଣ ହଲୋ, ଖୋଦାତାଆଳା ମାନବ-ସତାକେ ଏମନ ଆକୃତି ଦିଯେଛେନ ଯେଣ ଦେହେର ଉପର ଆତ୍ମାର ଏବଂ ଆତ୍ମାର ଉପର ଦେହେର ଅବଶ୍ୟାଇ ପ୍ରଭାବ ପଡ଼େ । ତୋମାଦେର ଆତ୍ମା ଦୁଃଖିତ ହଲେ ଚୋଖ ଥେକେ ଅଶ୍ରୁ ପ୍ରବାହିତ ହୁଏ । ଆର ସଖନ ଆତ୍ମା ଆନନ୍ଦିତ ହୁଏ ଚେହାରାଯ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲତା ପ୍ରକାଶ ପାଇ, ଏମନକି ମାନୁଷ କଥନ ହେସେ ଉଠେ । ଅନୁରୂପଭାବେ ଶରୀର କୋନ କଟ ବା ବ୍ୟଥା ପେଲେ ମେ ବ୍ୟଥାଯ ଆତ୍ମା ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରେ । ସାଥେ ଶରୀର କୋନ ସୁଶୀତଳ ବାତାସେ ପୁଲକିତ ହୁଏ ଆତ୍ମା ତା ଥେକେ ଅଂଶ ପାଇ । ସୁତରାଂ ଦୈହିକ ଇବାଦତେର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହଲୋ ଆତ୍ମା ଓ ଦେହେର ପାରମ୍ପରିକ ସମ୍ପର୍କର ଫଳଶ୍ରୁତିତେ ଆତ୍ମାକେ ଆଲ୍ଲାହର ଦିକେ ଗତି ସୃଷ୍ଟି କରା ଏବଂ ଏ ଯେଣ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ କିଯାମ ଓ ସିଜଦାଯ ରତ ହୁଏ ଯାଓଯା । କେନନା ଉନ୍ନତିର ଜନ୍ୟ ମାନୁଷ ସାଧନାର ମୁଖାପେକ୍ଷୀ ଆର ଏଟିଓ ଏକ ଧରନେର ସାଧନା । ଏଟି ସ୍ପଷ୍ଟ କଥା ଯେ, ସଂୟୁକ୍ତ

ଦୁଟୋ ବନ୍ଧୁର ଏକଟିକେ ଆମରା ସଥିନ ଉଠାବୋ ତଥିନ ଅନ୍ୟଟିତେ ଗତି ସଞ୍ଚାର ହବେ । କିନ୍ତୁ ଶୁଦ୍ଧ ଦୈହିକ କିଯାମ, ଝକୁ ବା ସିଜଦାୟ କୋଣ ଲାଭ ନେଇ; ଯତକ୍ଷଣ ତାର ସାଥେ ନିଜେର ମତୋ କରେ କିଯାମ, ଝକୁ ବା ସିଜଦାୟ ଆତ୍ମାର ଅଂଶ ନେଯାର ଚେଷ୍ଟା ନା ହବେ । ଆର ଏ ଅଂଶ ନେଓୟା ଅନ୍ତର୍ଦୃଷ୍ଟିର ଉପର ନିର୍ଭର କରେ, ଆର ଅନ୍ତର୍ଦୃଷ୍ଟି ଆଶିସେର ଉପର ନିର୍ଭରଶୀଳ । ଖୋଦା ଆଦି ଥେକେ ତଥା ସଥିନ ଥେକେ ମାନୁଷକେ ସୃଷ୍ଟି କରେଛେ ଏ ରୀତି ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ କରେଛେ ଯେ, ତିନି ତାଁର ମହାନ ଅନୁପ୍ରଥେ ସାକେ ଚାନ, ତାର ଓପର ଝହୁଲ କୁଦୁସ ନାଯେଲ କରେନ; ତାରପର ଝହୁଲ କୁଦୁସର ସାହାଯ୍ୟେ ଏର ମାବେ ସ୍ଵିଯ ପ୍ରେମ ସୃଷ୍ଟି କରେନ । ଆନ୍ତରିକତା ଓ ଦୃଚିତ୍ତତା ଦାନ କରେନ । ଅଗଣିତ ନିର୍ଦର୍ଶନେର ମାଧ୍ୟମେ ଏର ଅନ୍ତର୍ଦୃଷ୍ଟିକେ ପ୍ରଥର କରେନ ଏବଂ ଏର ଦୁର୍ବଲତାସମ୍ଭବ ଦୂରୀଭୂତ କରେନ । ଏମନକି ସେ ସତ୍ୟକାର ଅର୍ଥେ ତାଁର ପଥେ ପ୍ରାଣ ବିସର୍ଜନ କରେ ଦେଓୟାର ଜନ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହଯେ ଯାଇ । ତାଁର ସେଇ ଅନାଦି ସତ୍ୟର ସାଥେ ଏମନ ଅଟୁଟ ସମ୍ପର୍କ ସୃଷ୍ଟି ହଯେ ଯାଇ ଯେ, କୋଣ ସମସ୍ୟା, ବିପଦ-ଆପଦ ଏ ସମ୍ପର୍କେ ଦୂରତ୍ୱ ସୃଷ୍ଟି କରତେ ପାରେ ନା ଏବଂ ତରବାରୀ ଏ ସମ୍ପର୍କକେ ଛିନ୍ନ କରତେ ପାରେ ନା । ତାଢାଡା ଏ ଭାଲବାସାୟ କୋଣ କ୍ଷଣହ୍ୟାୟୀ ସ୍ଵାର୍ଥ ଥାକେ ନା । ଜାନ୍ମାତେର ବାସନାଓ ନୟ, ଦୋୟଖେର ଭୟଓ ନୟ, ବା ଦୁନିଆର ସ୍ଵାଚ୍ଛନ୍ଦ୍ୟଓ ନୟ, କୋଣ ଧନ-ଦୌଲତ୍ୟ ନୟ ବରଂ ଏକଟି ଅଜାନା ସମ୍ପର୍କ ଥାକେ ଯା ଶୁଦ୍ଧ ଆନ୍ତରାହତାଆଲାଇ ଜାନେନ । ଅନ୍ତର୍ତ୍ତ ବିଷୟ ହଲୋ, ଏ ପ୍ରେମାସନ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଓ ଏ ସମ୍ପର୍କେର ଗଭୀରେ ପୋଇଁଛୁତେ ପାରେ ନା, କେନ କୋଣ ସ୍ଵାର୍ଥେ ଏବଂ କୀଭାବେ ତା ସୃଷ୍ଟି ହଲୋ? କେନନା ଏ ସମ୍ପର୍କ ଯେ ଆଦି ଥେକେ ବିଦ୍ୟମାନ । ଏ ସମ୍ପର୍କ ଅନ୍ତର୍ଦୃଷ୍ଟିର ମାଧ୍ୟମେ ଅର୍ଜିତ ନୟ ବରଂ ଅନ୍ତର୍ଦୃଷ୍ଟି ପରେ ଲାଭ ହୁଯ ଯା ଏ ସମ୍ପର୍କକେ ଦୀପ୍ତିମାନ କରେ । ଯେଭାବେ ପାଥରେ ଅଗ୍ନି ତୋ ଆଗେ ଥେକେଇ ରଯେଛେ ଅର୍ଥଚ ଚକମକି ଠୋକାର ପଲେ ଅଗ୍ନି ସ୍ଫୁଲିଙ୍ଗ ବେର ହୁଏୟା ଆରାନ୍ତ ହଯେ ଯାଇ । ଏମନ ବ୍ୟକ୍ତିର ମାବେ ଏକଦିକେ ଖୋଦାତାଆଲାର ନିଜସ୍ତ ଭାଲବାସା ଥାକେ ଅନ୍ୟଦିକେ ମାନବ ଜାତିର ପ୍ରତି ସହମର୍ମିତା ଏବଂ ସଂଶୋଧନେର ଏକଟି ଅନୁରାଗ ଥାକେ । ସେ କାରଣେ ଏକଦିକେ ଖୋଦାର ସାଥେ ତାର ଏମନ ଯୋଗସୂତ୍ର ଥାକେ ଯେ, ତିନି ସଦା ତାଁର ଦିକେ ଆକୃଷ୍ଟ ହତେ ଥାକେନ । ଅପରଦିକେ ମାନବ ଜାତିର ସାଥେ ତାର ଏମନ ସମ୍ପର୍କ ଥାକେ ଯା ତାର କାର୍ଯ୍ୟକର୍ମ ପ୍ରକୃତିକେ ନିଜେର ଦିକେ ଆକର୍ଷଣ କରେ । ଯେଭାବେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ପୃଥିବୀର ସକଳ ସ୍ତରେର ସୃଷ୍ଟିକେ ନିଜେର ଦିକେ ଆକର୍ଷଣ କରଛେ ଏବଂ ସେ ନିଜେଓ ଏକଦିକେ ଆକୃଷ୍ଟ ହଚେ, ଅନୁରାପ ଅବସ୍ଥା ସେ ବ୍ୟକ୍ତିର ନୟ । ଇସଲାମୀ ପରିଭାସାୟ ଏମନ ଲୋକଦେର ନୟୀ, ରସ୍ମୀ ଓ ମୁହାଦେସ ବଲା ହୁଯ । ତାଁରା ଖୋଦାର ସାଥେ ପବିତ୍ର ବାକ୍ୟାଳାପେ ସମ୍ମାନିତ ହନ ଏବଂ ତାଁଦେର ମାଧ୍ୟମେ ଅସାଧ୍ୟ ସାଧନ

ହୁଏ। ତାଁଦେର ଅଧିକାଂଶ ଦୋଯା କବୁଲ ହୁଏ। ତାଁରା ଖୋଦାତାଆଲାର ପକ୍ଷ ଥିଲେ ତାଁଦେର ଦୋଯାର ଅଜ୍ଞ୍ଞ ଉତ୍ତର ପାନ। କିଛି ଅଜ୍ଞ ଏଥାନେ ଏ କଥା ବଲେ ଯେ, ଆମରାଓ ସତ୍ୟ-ସ୍ଵପ୍ନ ଦେଖି, କୋନ ସମୟ ଦୋଯାଓ କବୁଲ ହୁଏ- କୋନ ସମୟ ଇଲହାମଓ ହୁଏ। ସୁତରାଂ ଆମାଦେର ଏବଂ ରୁଗ୍ଲଦେର ମାବେ ପାର୍ଥକ୍ୟ କୀ? ସୁତରାଂ ତାଦେର ମତେ ଆଲ୍ଲାହର ନବୀ ପ୍ରତାରକ ବା ପ୍ରତାରିତ, ଯେ ଏକଟି ସାମାନ୍ୟ ବିଷୟ ନିଯେ ଅହଙ୍କାର କରିଛେ। ଆର ତାଁଦେର ଏବଂ ଅନ୍ୟଦେର ମାବେ କୋନ ପାର୍ଥକ୍ୟ ନେଇ। ଏଟି ଏମନ ଅହଙ୍କାରସୂଚକ ଧାରଣା ଯାର ଫଳେ ଏ ଯୁଗେ ଅନେକ ମାନୁଷ ଧର୍ବସ ହଛେ, କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟାଦ୍ଵୀର ଜନ୍ୟ ଏ ଭୁଲ ଧାରଣାର ସୁମ୍ପଟ ଉତ୍ତର ଆଛେ, ଆର ତା ହଲୋ, ଏ କଥା ନିଃସନ୍ଦେହେ ସତ୍ୟ ଯେ, ଖୋଦାତାଆଲା ସ୍ଵିଯ ବିଶେଷ ଆଶିସ ଏବଂ ବଦାନ୍ୟତାର ଏକ ଶ୍ରେଣୀକେ ମନୋନୀତ କରେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ନେୟାମତେର ବିରାଟ ଅଂଶ ଦିଯେଛେନ। ତାଇ, ଯଦିଓ ଏମନସବ ଶକ୍ର ଓ ଅନ୍ଧ ନବୀଦେର ବିରୋଧିତା କରେ ଆସିଛେ ତା ସତ୍ୱେଣ ଖୋଦାର ନବୀରା ତାଦେର ବିରକ୍ତ ଜୟୟୁକ୍ତ ହୁଏ ଆସିଛେ ଏବଂ ତାଁଦେର ଅସାଧାରଣ ଜ୍ୟୋତିଃ ସବସମୟ ଏମନଭାବେ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ ଆସିଛେ ଯେ, ଚଢ଼ାନ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟାଯେ ବିବେକବାନଦେରକେ ମାନତେ ହୁଏଛେ, ତାଁଦେର ମାବେ ଏବଂ ଅନ୍ୟଦେର ମାବେ ଏକଟି ବିରାଟ ପାର୍ଥକ୍ୟ ଆଛେ। ଏଟି ସ୍ପଷ୍ଟ ଏକଟି ବିଷୟ ଯେ, ଏକଜନ କର୍ପର୍ଡକହିନ ଭିଖାରୀର କାହେବେ କର୍ଯ୍ୟକଟି ଟାକା ଥିଲେ ଥାକେ ଏକଇଭାବେ ଏକଜନ ରାଜାଧିରାଜେର ଧନଭାଣ୍ଗାରଓ ଟାକା-ପଯସାଯ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଥାକେ, କିନ୍ତୁ ସେଇ କର୍ପର୍ଡକହିନ ବଲତେ ପାରେ ନା ଯେ, ଆମି ବାଦଶାର ସମତୁଳ୍ୟ। ଅଥବା ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତସ୍ଵରପ ଏକଟି ପତଙ୍ଗେ ଆଲୋ ଥାକେ ଯା ରାତେ ଜୁଲ ଜୁଲ କରେ, ଆର ସୂର୍ଯ୍ୟେ ଆଲୋ ଆଛେ, କିନ୍ତୁ ପତଙ୍ଗ ବଲତେ ପାରେ ନା ଯେ, ଆମି ସୂର୍ଯ୍ୟର ସମାନ। ଖୋଦା ସାଧାରଣ ଲୋକଦେର ଆତ୍ମାଯ ଯେ ଝାଇୟା, ଦିବ୍ୟ-ଦର୍ଶନ ଓ ଇଲହାମେର କିଛି ବୀଜ ବପନ କରେଛେ ଏର କାରଣ ହଲୋ, ଏରା ଯେନ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଅଭିଜ୍ଞତାର ମାଧ୍ୟମେ ନବୀଦେର ଚିନତେ ପାରେ, ଆର ଏଭାବେ ତାଦେର କାହେ ସତ୍ୟ ଯେନ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୁଏ ଯାଏ ଆର କୋନ ଅଜୁହାତ ଯେନ ଅବଶିଷ୍ଟ୍ୟ ନା ଥାକେ।

ଖୋଦାର ମନୋନୀତ ବାନ୍ଦାଦେର ଆର ଏକଟି ବିଶେଷତ୍ବ ହଲୋ, ତାଁରା ପ୍ରଭାବ ବିସ୍ତାର କରିବେ ପାରେ ଏବଂ ଆକର୍ଷଣୀ ଶକ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ହୁଏ ଥାକେନ। ତାଁରା ପୃଥିବୀତେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବଂଶଧାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠାର ଜନ୍ୟ ପ୍ରେରିତ ହନ। ଯେହେତୁ ତାଁରା ଅନ୍ତଦୃଷ୍ଟିର ଆଲୋକେ ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରେ ଥାକେନ ଆର ସୃଷ୍ଟିର ଅନ୍ଧକାରାଚ୍ଛନ୍ନ ପର୍ଦାକେ ମାଝ ଥିଲେ ଉଠିଯେ ଦେନ; ତାଇ ସତିକାରେର ଇଲହାମୀ ମା'ରେଫତ, ସତ୍ୟ ଶ୍ରୀ-ପ୍ରେମ, ସତିକାରେର ବୈରାଗ୍ୟ ଓ ତାକ୍ତ୍ସାହା ଏବଂ ସତିକାରେର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଆନନ୍ଦ ଓ ପ୍ରଶାନ୍ତି ତାଁଦେର ମାଧ୍ୟମେ

ଦିନେର* ମଧ୍ୟେ ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ । ତାଁଦେର ସାଥେ ସମ୍ପର୍କ ଛିନ୍ନ କରା ବୃକ୍ଷର ସାଥେ ଶାଖାର ସମ୍ପର୍କ ଛିନ୍ନ କରାର ମତ ବିଷୟ । ଆର ଏସବ ସମ୍ପର୍କେ କିଛୁ ଏମନ ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ରହେଛେ ଯେ, ସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପନେର ସାଥେ ସାଥେ ସାମଙ୍ଗସ୍ୟ ଅନୁସାରେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉନ୍ନତି ହତେ ଥାକେ । ସମ୍ପର୍କ ଛିନ୍ନ କରାର ସାଥେ ସାଥେ ଈମାନୀ ଅବସ୍ଥାର ଉପର ଧୂଲୋବାଲି ଜମେ ଯାଏ । ସୁତରାଂ କୋନ ବ୍ୟକ୍ତିର ଏ କଥା ବଲା ଯେ, ଖୋଦାର ନବୀ ଓ ରସୂଲେର ଆମାର କୋନ ପ୍ରୋଜନ ନେଇ- ଏଟି ଏକାନ୍ତ ଅହଙ୍କାରପୂର୍ଣ୍ଣ ଧାରଣା । ଏଟି ଈମାନହୀନତାର ଲକ୍ଷଣ । ଏମନ ଧାରଣାର ବଶବତ୍ରୀ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜେକେ ପ୍ରତାରିତ କରେ, ଅର୍ଥଚ ମେ ବଲେ ଯେ, ଆମି କି ନାମାୟ ପଡ଼ି ନା? ବା ରୋଯା ରାଖି ନା? ବା ଆମି କି କଲେମା ପଡ଼ି ନା? ଯେହେତୁ ମେ ସତିକାରେର ଈମାନ ଏବଂ ସତ୍ୟ-ଉଦ୍‌ଦୀପନା ସମ୍ପର୍କେ ଅନବହିତ ତାଇ ମେ ଏମନ କଥା ବଲେ । ତାର ଭାବା ଉଚିତ, ଯଦିଓ ମାନୁଷକେ ଆଲ୍ଲାହ ତାଆଲାଇ ସୃଷ୍ଟି କରେନ କିନ୍ତୁ ତା ସତ୍ତ୍ଵେ ତିନି ମାନୁଷକେ ଅନ୍ୟ ମାନୁଷେର ଜନ୍ମେର କାରଣେ କରେଛେ । ଯେଭାବେ ଜାଗତିକ ବିଧାନେ ଦୈହିକ ପିତା ଥେକେ ଥାକେନ ଯାଦେର ମାଧ୍ୟମେ ମାନୁଷେର ଜନ୍ମ ହୁଏ, ଅନୁରପଭାବେ ରୁହାନୀ ବିଧାନେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପିତାଓ ଥେକେ ଥାକେନ ଯାଦେର ମାଧ୍ୟମେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତାର ଜନ୍ମ ହୁଏ । ସାବଧାନ ହୁଏ ଏବଂ ଇସଲାମେର ବାହ୍ୟିକ ଆଚାର-ଅନୁଷ୍ଠାନେର ନାମେ ଆତ୍ମପ୍ରତାରଣାୟ ମଗ୍ନ୍ହ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଆର ଆଲ୍ଲାହର କଥାକେ ଗଭୀର ମନୋଯୋଗ ସହକାରେ ପଡ଼ ଯାତେ ବୁଝାତେ ପାରୋ ଯେ, ତିନି ତୋମାଦେର କାହେ କୀ ଚାନ? ତିନି ତୋମାଦେର ନିକଟ ତା-ଇ ଚାନ ଯେ ସମ୍ପର୍କେ ସୂରା ଫାତିହାୟ ତୋମାଦେରକେ ଦୋଯା ଶେଖାନୋ ହେବେ ଅର୍ଥାଂ ଏଇ ଦୋଯା;

إِهْدِنَا الصِّرَاطُ الْمُسْتَقِيمَ صِرَاطُ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ

(ସୂରା ଫାତିହା 1:6-7)

ଯେହେତୁ ଖୋଦା ତୋମାଦେରକେ ଏ ଜୋରାଲୋ ନିର୍ଦେଶ ଦିଚେନ ଯେ, ପାଁଚବାର ଏ ଦୋଯା କର ଯେନ ସେବ ନେୟାମତ ତୋମରାଓ ପାଓ ଯା ନବୀ ଓ ରସୂଲଗଣ ଲାଭ କରେନ । ତାଇ ତୋମରା ନବୀ ଓ ରସୂଲଦେର ମାଧ୍ୟମ ଛାଡ଼ା ମେ ନେୟାମତ କୀଭାବେ ପେତେ ପାର? ଅତଏବ ତୋମାଦେରକେ ବିଶ୍ୱାସ ଓ ପ୍ରେମେର ସ୍ତର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପୌଛାନୋର ଜନ୍ୟ କଖନୋ କଖନୋ ନବୀ * ଲେଖନୀ ଜନିତ କ୍ରଟି । ମୂଳ ଶବ୍ଦଟି “ହଦରୋ” ହବେ । - (ପ୍ରକାଶକ)

ଆସା ଆବଶ୍ୟକ, ଯାଁଦେର ମଧ୍ୟମେ ତୋମରା ସେସବ ପୁରଙ୍ଗାରପ୍ରାଣ ହୁଏ । ବଲ, ତୋମରା କି ଖୋଦାର ସାଥେ ପ୍ରତିଦନ୍ତିତା କରବେ ଏବଂ ତାଁର ଆଦି-ରୀତିକେ ଭଙ୍ଗ କରବେ । ଶୁକ୍ରାଗୁ କି ବଲତେ ପାରେ ଯେ, ଆମି ପିତାର ମଧ୍ୟମେ ଜନ୍ମ ନିତେ ଚାଇ ନା । କାନ କି ବଲତେ ପାରେ ଆମରା ବାତାସେର ମଧ୍ୟମେ ଶୁନନ୍ତେ ଚାଇ ନା । ଆଲ୍ଲାହର ଆଦି ନିୟମେର ଉପର ଆକ୍ରମଣେର ଚେଯେ ବଡ଼ ନିର୍ବୁଦ୍ଧିତା ଆର କୀ ହବେ?

ସବଶେଷେ ଏ କଥାଟି ସ୍ପଷ୍ଟ କରେ ବଲତେ ଚାଇ ଯେ, ଏ ଯୁଗେ ଖୋଦାର ପକ୍ଷ ଥେକେ ଆମାର ଆସା ଶୁଦ୍ଧ ମୁସଲମାନଦେର ସଂଶୋଧନେର ଜନ୍ୟ ନଯ ବରଂ ମୁସଲମାନ, ହିନ୍ଦୁ ଓ ଖ୍ରୀଷ୍ଟାନ ତିନ ଜାତିର ଓ ସଂଶୋଧନେର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ । ଯେଭାବେ ଖୋଦା ଆମାକେ ମୁସଲମାନ ଓ ଖ୍ରୀଷ୍ଟାନଦେର ଜନ୍ୟ ମସୀହ ମାଓଉଦ କରେ ପାଠିଯେଛେନ ଅନୁରୂପଭାବେ ଆମି ହିନ୍ଦୁଦେର ଜନ୍ୟ ଅବତାରପ୍ରକଳ୍ପ । ଆମି ବିଶ ବଚର ବା ତତୋଧିକକାଳ ଥେକେ ଏ କଥା ପ୍ରଚାର କରେ ଆସଛି, ସେବ ପାପେ ପୃଥିବୀ ଭରେ ଗେଛେ ଆମି ତା ଦୂର କରାର ଜନ୍ୟ ଏକଦିକେ ଯେମନ ମସୀହ ଇବନେ ମରିଯମେର ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ଏସେହି ଅପରପକ୍ଷେ ରାଜା କୃଷ୍ଣଙ୍କ ରଙ୍ଗେ ଆମି ରଞ୍ଜିନ । ରାଜା କୃଷ୍ଣ ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମର ଅବତାରଦେର ମାବୋ ଏକଜନ ବଡ଼ ଅବତାର ଛିଲେନ । ଉପରୋକ୍ତ କଥାଟି ଏଭାବେ ବଲା ଉଚିତ ଯେ, ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବାନ୍ଧବତାର ନିରିଖେ ଆମି ତିନିହି । ଏ କଥା ଆମାର ଧାରଣା ବା ଅନୁମାନ ଥେକେ ବଲଛି ନା ବରଂ ସେଇ ଖୋଦା ଯିନି ପୃଥିବୀ ଓ ଆକାଶେର ଖୋଦା, ତିନି ଆମାର ସାମନେ ଏଟି ପ୍ରକାଶ କରେଛେ । ଆର ଏଟି ଏକବାର ନଯ, ବରଂ କଯେକବାର ଆମାକେ ବଲେଛେନ ଯେ, ତୁମି ହିନ୍ଦୁଦେର ଜନ୍ୟ ରାଜା କୃଷ୍ଣ ଏବଂ ମୁସଲମାନ ଓ ଖ୍ରୀଷ୍ଟାନଦେର ଜନ୍ୟ ମସୀହେ ମାଓଉଦ । ଆମି ଜାନି ଅଜ୍ଞ ମୁସଲମାନଗଣ ଏ କଥା ଶୁନେ ତାଂକ୍ଷଣିକଭାବେ ବଲବେ ଯେ, ଏକ କାଫିରେର ନାମ ଧାରଣ କରେ କୁଫରୀକେ ପ୍ରକାଶ୍ୟଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରଲ । କିନ୍ତୁ ଏଟି ଖୋଦାର ଓହି, ଯା ଆମି ପ୍ରକାଶ ନା କରେ ପାରି ନା । ଆର ଆଜଇ ପ୍ରଥମ ଦିନ ଯେ, ଆମି ଏତ ବଡ଼ ସମାବେଶେ ଏ କଥା ଉପରସ୍ଥାପନ କରାଛି । କେନନା ଯାରା ଆଲ୍ଲାହର ପକ୍ଷ ଥେକେ ହେଁ ଥାକେନ ତାଁରା କୋନ ସମାଲୋଚକେର ଭୟ କରେନ ନା ।

ଏଥିନ ସ୍ପଷ୍ଟ ହେଁଯା ଉଚିତ ଯେ, ଆମାର କାହେ ଯା ପ୍ରକାଶ କରା ହେଁବେ ତା ହଲୋ, ରାଜା କୃଷ୍ଣ ସତ୍ୟକାର ଅର୍ଥେ ଏମନ ଏକଜନ ପୂର୍ଣ୍ଣମାନବ ଛିଲେନ ଯାର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ହିନ୍ଦୁଦେର କୋନ ଖ୍ୟାତ ଏବଂ ଅବତାରେର ମାବୋ ପାଓଯା ଯାଇ ନା । ତିନି ତାଁର ଯୁଗେର ଅବତାର ବା ନବୀ ଛିଲେନ ଯାର ଉପର ଖୋଦାର ପକ୍ଷ ଥେକେ ଝରୁଳ କୁଦୁସ ନାୟେଲ ହେଁବିଲ । ତିନି ଆଲ୍ଲାହର ପକ୍ଷ ଥେକେ ବିଜୟୀ ଏବଂ ସମ୍ମାନିତ ଛିଲେନ । ତିନି ଆର୍ଯ୍ୟବର୍ତ୍ତେର ଜମିନକେ ପାପ ଥେକେ ପରିଛନ୍ନ କରେଛିଲେନ । ତିନି ସ୍ଵିଯ ଯୁଗେର ସତ୍ୟ ନବୀ ଛିଲେନ । ତାଁର

ଶିକ୍ଷାକେ ପରେ ଅନେକ ବିକୃତ କରା ହେଁଛେ । ତିନି ଖୋଦା-ପ୍ରେମେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଛିଲେନ, ପୁଣେର ପ୍ରତି ଆସନ୍ତି ଆର ଦୁଷ୍ଟତିର ପ୍ରତି ଶକ୍ତିତା ରାଖିତେନ । ଶେଷ ଯୁଗେ ତାଁର ବୁରୁଜ ଅର୍ଥାଏ ଅବତାର ସୃଷ୍ଟି କରା ଖୋଦାର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତିର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଛିଲ । ସୁତରାଂ ଏ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଆମାର ଆବିର୍ଭାବେର ମାଧ୍ୟମେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଁଛେ । ଅନ୍ୟ ସେବ ଇଲହାମ ଆମାର ଉପର ହେଁଛେ ଏର ସାଥେ ଆମାର ନିଜେର ସମ୍ପର୍କେ ଏ ଇଲହାମଓ ହେଁଛିଲ, “ହେ କୃଷ୍ଣ-ରୁଦ୍ର ଗୋପାଳ ! ତୋମାର ମହିମା ଗୀତାତେ ଲେଖା ହେଁଛେ ।” ସୁତରାଂ ଆମି କୃଷ୍ଣକେ ଭାଲବାସି କେନନା ଆମି ତାଁର ବିକାଶଶଳ । ଏଥାନେ ଆର ଏକଟି ରହସ୍ୟ ରହେଛେ, ତା ହଲୋ, ସେବ ଗୁଣ କୃଷ୍ଣର ସାଥେ ସମ୍ପର୍କିତ ଦେଖାନୋ ହେଁଛେ, (ଅର୍ଥାଏ ପାପ ବିନାଶକାରୀ, ଦରିଦ୍ରେର ମନଜୟକାରୀ ଏବଂ ତାଦେର ଲାଲନକାରୀ) ମସୀହେ ମାଓଡ଼ିଦେଇ ସେବ ଗୁଣେର ଅଧିକାରୀ ହବେନ । ବସ୍ତୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତାର ନିରିଖେ କୃଷ୍ଣ ଏବଂ ମସୀହେ ମାଓଡ଼ିଦ ଏକଇ, ଶୁଦ୍ଧ ଜୀବିତର ପରିଭାଷାଯ ଭିନ୍ନତା ରହେଛେ । ଏଥିନ ଆମି କୃଷ୍ଣ ହିସେବେ ଆର୍ଯ୍ୟ ସାହେବଦେରକେ ତାଦେର କିଛି ଭାନ୍ତିର ବ୍ୟାପାରେ ସାବଧାନ କରତେ ଚାଇ । ସେଗୁଲୋର ଏକଟି କଥା ଆମି ପୂର୍ବେଇ ଉତ୍ତରେ କରେଛି । ଆତ୍ମା ଓ କଣିକା ଯାଦେରକେ ପ୍ରକୃତି ବା ପରମାଣୁ ବଲା ହୟ, ସେ ସମ୍ପର୍କେ ବଲା ହୟ ଯେ, ତା ସୃଷ୍ଟ ନୟ ଏବଂ ତା ଅନାଦି- ଏ ରୀତି ଏବଂ ଏ ବିଶ୍ୱାସ ସଠିକ ନୟ । ସେଇ ପରମେଶ୍ୱର ଛାଡ଼ା ଅନ୍ୟ କେଉଁ ସୃଷ୍ଟିର ଉର୍ଦ୍ଦ୍ଵେ ନୟ । ତିନି ଅନ୍ୟ କାରାଓ ସାହ୍ୟୟେ ଜୀବିତ ନନ । କିନ୍ତୁ ସେବ ବସ୍ତ ଯା ଅନ୍ୟ କାରୋ ସାହ୍ୟୟେ ଜୀବିତ ତା ସୃଷ୍ଟିର ଉର୍ଦ୍ଦ୍ଵେ ହତେଇ ପାରେ ନା । ଆତ୍ମାର ଗୁଣାବଲୀ କି ନିଜ ଥେକେଇ ବିଦ୍ୟମାନ ? ସେଗୁଲୋର କି କୋନ ସ୍ତର୍ତ୍ତା ନେଇ ? ଏଟି ଯଦି ସଠିକ ହୟ ତାହଲେ ଆତ୍ମାର ଦେହେ ପ୍ରବେଶଓ ନିଜେ ନିଜେଇ ହତେ ପାରେ । ଆର କଣିକାର ଏକତ୍ର ହେଁଯା ଏବଂ ବିଚ୍ଛନ୍ନ ହେଁଯାଓ ନିଜେ ନିଜେଇ ହତେ ପାରେ । ବିବେକ ଯଦି ଏକଥାକେ ମାନତେ ପାରେ ଯେ, ସକଳ ଆତ୍ମା ସ୍ଵୀଯ ଗୁଣାବଲୀସହ ନିଜେଇ ବିଦ୍ୟମାନ, ଏତେ ପରମେଶ୍ୱରକେ ମାନାର କୋନ ଯୁକ୍ତିଗ୍ରହଣ ପ୍ରମାଣ ଆପନାଦେର ହାତେ ଥାକବେ ନା । କେନନା ବିବେକ ଯଦି ଏକଥାକେ ଗ୍ରହଣ କରତେ ପାରେ ଯେ, ସମସ୍ତ ଆତ୍ମା ତାଦେର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଗୁଣାବଲୀସହ ନିଜେଇ ବର୍ତ୍ତମାନ ତାହଲେ ଦିତୀୟ କଥାକେବେ ସାନନ୍ଦେ ଗ୍ରହଣ କରା ହଲୋ ଯେ, ଆତ୍ମା ଓ ଦେହେର ପାରମ୍ପରିକ ସଂଯୋଜନ ବା ବିଯୋଜନଓ ନିଜ ଥେକେଇ ହେଁଛେ । ତାହାର ଯେଥାନେ ସ୍ଵୟଂକ୍ରିୟଭାବେ ହେଁଯାର ରାତ୍ନା ଖୋଲା ସେଥାନେ ଏକ ରାତ୍ନା ଖୋଲା ରେଖେ ଦିତୀୟ ରାତ୍ନା ବନ୍ଧ କରାର କୋନ କାରଣ ନେଇ । କୋନ ଯୁକ୍ତିର ଆଲୋକେ ଏ ରୀତି ସଠିକ ହତେ ପାରେ ନା ।

ପୁନରାୟ ଏ ଭାନ୍ତି ଆର୍ଯ୍ୟ ସାହେବଦେରକେ ଆର ଏକଟି ଭାନ୍ତିତେ ନିପତିତ କରେଛେ । ଯାର

ଫଳେ ତାଦେର ନିଜେଦେର ଠିକ ସେଭାବେ କ୍ଷତି ହୁୟେଛେ ଯେତାବେ ପ୍ରଥମ ଭୁଲେର ଫଳେ ପରମେଶ୍ୱରେର କ୍ଷତି ହୁୟେଛେ । ତା ହଲୋ ଆର୍ଯ୍ୟରା ମୁକ୍ତିକେ ସାମୟିକ ଜ୍ଞାନ କରେଛେ ଏବଂ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ଓ ଜନ୍ମାନ୍ତରବାଦକେ ଚିରତରେ ଗଲାର ହାର ଆଖ୍ୟା ଦିଯେଛେ ଯା ଥେକେ କଥନ୍ତି ପରିତ୍ରାଣ ସ୍ଥବ ନଯ । ଏ କାର୍ପଣ୍ୟ ଓ ସଂକ୍ଷିର୍ଣ୍ଣ ମନୋଭାବ ଦୟାଲୁ ଓ କୃପାଲୁ ଖୋଦାର ଉପର ଚାପାନୋକେ ସୁନ୍ଧର ବିବେକ କଥନ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରତେ ପାରେ ନା । ଯେଥାନେ ପରମେଶ୍ୱର ଚିରସ୍ଥାୟୀ ମୁକ୍ତି ଦେଓୟାର ଶକ୍ତି ରାଖେନ ଏବଂ ସବ ଶକ୍ତିର ଅଧିକାରୀ, ମେଥାନେ ବୁଝା ଯାଇ ନା, ଏ କାର୍ପଣ୍ୟ ତିନି କେନ କରଲେନ? କେନ ଆପଣ କୁଦରତେର କଳ୍ୟାନାଜୀ ଥେକେ ବାନ୍ଦାଦେର ବଞ୍ଚିତ ରାଖିଲେନ? ତାହାଡ଼ା ଏ ଆପଣି ଆରା ପ୍ରକଟ ଆକାର ଧାରଣ କରେ ଯଥନ ଦେଖା ଯାଇ, ସବ ଆତ୍ମାକେ ଏକଟି ଅତି ଦୀର୍ଘ ଶାନ୍ତିତେ ନିପାତିତ କରେଛେନ ଏବଂ ଚିରସ୍ଥାୟୀଭାବେ ଜନ୍ମାନ୍ତରେ ଶାନ୍ତି ଭୋଗାର କଟ୍ ତାଦେର ଅନ୍ଦଟେ ଲିଖେ ଦିଯେଛେନ, ଅର୍ଥଚ ସେବା ଆତ୍ମା ପରମେଶ୍ୱରେ ସୃଷ୍ଟିଓ ନଯ । ଆର୍ୟ ସାହେବଦେର ପକ୍ଷ ଥେକେ ଏର ଉତ୍ତର ଯା ଶୋନା ଯାଇ ତା ହଲୋ, ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ଥାୟୀ ମୁକ୍ତି ଦେୟାର ଶକ୍ତି ରାଖିତେନ ବଟେ, କେନନା ତିନି ଯେ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ, କିନ୍ତୁ ସାମୟିକ ମୁକ୍ତି ପ୍ରଭାବ କରାର କାରଣ ହଲୋ ଜନ୍ମାନ୍ତରବାଦେର ଧାରାକେ ଅଟୁଟ ରାଖା । ଯେହେତୁ ରୁହେର ଏକଟି ସୁନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସଂଖ୍ୟା ଆଛେ ତା ଥେକେ ବେଶି ହତେ ପାରେ ନା ଏମନ ପରିହିତିତେ ସ୍ଥାୟୀ ମୁକ୍ତି ଦେଓୟା ହଲେ ଜନ୍ମାନ୍ତରେ ଧାରା ଅବ୍ୟାହତ ଥାକତେ ନା । କେନନା ଯେ ଆତ୍ମା ସ୍ଥାୟୀ ମୁକ୍ତି ପେଯେ ମୁକ୍ତିଖାନାୟ ଯାଇ ତା ତୋ ପରମେଶ୍ୱରର ହାତ ଥେକେ ଯେନ ବେରିଯେ ଗେଲ ଆର ଏ ପ୍ରାତ୍ୟହିକ ଖରଚେର ଶୈଶ ଫଳାଫଳ ଯା ଅବଧାରିତ ତା ହଲୋ ଏକସମୟେ ଜନ୍ମାନ୍ତରେ ଚକ୍ର ଫେଲାର ଜନ୍ୟ ଏକଟି ଆତ୍ମା ଓ ପରମେଶ୍ୱରର ହାତେ ଥାକତେ ନା । ଆର କୋନ ଦିନ ଏ କାଜ ଚାଲୁଛି ହୁୟେ ପରମେଶ୍ୱର ଅକେଜୋ ହୁୟେ ବସେ ଯେତେନ । ଏ ସକଳ ସୀମାବନ୍ଦତାର କାରଣେ ପରମେଶ୍ୱର ଯେ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରେଛେ ତା ହଲୋ ତିନି ମୁକ୍ତିକେ କିଛୁଟା ସୀମିତ ରେଖେଛେନ । ଏ ସ୍ଥାନେ ଆରା ଏକଟି ଆପଣି ଦାଁଡାୟ ଆର ତାହଲୋ ଯେସବ ନିଷ୍ପାପ ଏକବାର ମୁକ୍ତି ପେଯେଛେନ ଆର ପାପ ଥେକେ ପବିତ୍ର ହୁୟେଛେନ ପରମେଶ୍ୱର ତାଦେରକେ ବାର ବାର ମୁକ୍ତିଖାନା ଥେକେ ବେର କରେନ? ଏ ଆପଣିକେ ପରମେଶ୍ୱର ଯେତାବେ ଖଣ୍ଡନ କରେଛେ ତାହଲୋ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଯାକେ ମୁକ୍ତିର ସରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟ କରେଛେ ତାର ଉପର ଏକଟି ପାପ ଚାପିଯେଛେନ । ସେ ପାପେର ଶାନ୍ତି ହିସେବେ ଅବଶ୍ୟେ ସାଧୁ ଆତ୍ମା ମୁକ୍ତି ଥାନା ଥେକେ ବହିଙ୍କୁ ହୁୟ ।

ଏ ହଲୋ ଆର୍ୟ ସାହେବଦେର ନୀତି । ଏଥନ ଇନ୍ସାଫ କରା ଉଚିତ, ଯେ ବ୍ୟକ୍ତି ଏ ସକଳ ସୀମାବନ୍ଦତାର ମାରୋ ଆବନ୍ଦ ତାକେ ପରମେଶ୍ୱର କୀଭାବେ ବଲା ଯେତେ ପାରେ ।

ବଡ଼ଇ ପରିତାପେର ବିଷୟ ଯେ, ଆର୍ୟ ସାହେବରା ସ୍ନଟ୍ଟାର ସୃଷ୍ଟିର ମତ ଏକଟି ସ୍ଵଚ୍ଛ ବିଷୟକେ ଅସ୍ଵୀକାର କରେ ନିଜେଦେରକେ ବଡ଼ ସମସ୍ୟାଯ ଠେଲେ ଦିଯେଛେ ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱରେର କାର୍ଯ୍ୟବଳୀକେ ନିଜେଦେର କାର୍ଯ୍ୟବଳୀର ମତ ଅନୁମାନ କରେ ତାଁର ଅବମାନନାଓ କରେଛେ; ଆର ତାରା ଏଟିଓ ଚିନ୍ତା କରଲ ନା ଯେ, ଖୋଦା ସବ ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟେ ସୃଷ୍ଟି ଥେକେ ପୃଥକ, ଆର ସୃଷ୍ଟିର ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟର ମାପକାଠିତେ ଖୋଦାକେ ମାପା ଏମନ ଏକଟି ଭାଷ୍ଟି ଯାକେ ତର୍କବିଦଗଣ କିଯାସ ମାଆଲ ଫାରେକ (ଭିନ୍ନ ଶ୍ରୀମତୀର ସାଥେ ତୁଳନା) ନାମ ଦିଯେ ଥାକେନ। ଏ କଥା ବଲା ଯେ, ନାସ୍ତି ଥେକେ ଅନ୍ତିତ୍ରେର ଜନ୍ମ ହତେ ପାରେ ନା, ଏଟି ସୃଷ୍ଟିର କାର୍ଯ୍ୟଧାରା ମଞ୍ଚକେ ମାନବ ମନ୍ତିକ୍ରର ଏକଟି କ୍ରତିପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପସଂହାର। ସୁତରାଂ ଖୋଦାର ଗୁଣବଳୀକେ ଏ ନୀତିର ଅଧିନିଷ୍ଠ କରା ନିର୍ବୁଦ୍ଧିତା ନଯ ତୋ କୀ? ଖୋଦା ଦୈହିକ ଜିହ୍ଵା ଛାଡ଼ା କଥା ବଲେନ, କୋନ ବାହ୍ୟିକ କାନ ଛାଡ଼ା ଶୋନେନ ଏବଂ ଦୈହିକ ଚୋଖ ଛାଡ଼ା ଦେଖେନ, ଅନୁରୂପଭାବେ ବାହ୍ୟିକ ଉପକରଣ ଛାଡ଼ା ସୃଷ୍ଟି କରେନ। ତାଁକେ ବସ୍ତର ମୁଖାପେକ୍ଷା କରା ଐଶ୍ୱର-ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ଥେକେ ଅବ୍ୟାହତି ଦେଓୟାର ନାମାନ୍ତର। ତା ଛାଡ଼ା ଏ ବିଶ୍ୱାସେ ଆରଓ ଏକଟି ମାରାତ୍ମକ କ୍ରତି ରଙ୍ଗେଛେ, ତା ହଲୋ ଏ ବିଶ୍ୱାସ ଅନାଦି ହେଉଥାର ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ପ୍ରତିଟି ପରମାଣୁକେ ଖୋଦାତାଆଲାର ଶରୀକ ଆଖ୍ୟା ଦେଯ। ମୂର୍ତ୍ତି ପୂଜାରୀରା ଶୁଦ୍ଧ କରେକଟି ମୂର୍ତ୍ତିକେଇ ଖୋଦାତାଆଲାର ଶରୀକ ଆଖ୍ୟା ଦିତୋ କିନ୍ତୁ ଏ ବିଶ୍ୱାସେର ନିରିଖେ ସାରା ପୃଥିବୀ ଖୋଦାର ଶରୀକ। କେନନା ପ୍ରତିଟି ବିନ୍ଦୁ ଆପନ ସତ୍ୟା ନିଜେଇ ଖୋଦା। ଖୋଦାତାଆଲା ଜାନେନ, ଆମି ଏସବ କଥା କୋନ ବିଦେମ ବା ଶକ୍ତତାର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହେଁ ବଲାହି ନା ବରଂ ଆମି ବିଶ୍ୱାସ କରି ଯେ, ବେଦେର ମୂଳ ଶିକ୍ଷା ଆଦୌ ଏଟି ହବେ ନା। ଆମି ଜାନି ଭୁଲିଫୋଡ଼ ଦାର୍ଶନିକଦେର ଏମନ ବିଶ୍ୱାସ ଛିଲ ଯାଦେର ଅନେକେଇ ପରେ ନାଟିକ ହେଁ ଗେଛେ। ଆମାର ଆଶଙ୍କା ରଙ୍ଗେଛେ ଯେ, ଆର୍ୟା ଯଦି ଏମନ ବିଶ୍ୱାସକେ ପରିତ୍ୟାଗ ନା କରେ ତାହଲେ ତାଦେର ପରିଗାମଓ ଏଟିଇ ହବେ। ତାଛାଡ଼ା ଏ ବିଶ୍ୱାସେର ଶାଖା ଯା ଜନ୍ମାନ୍ତରବାଦ ଓ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ତା-ଓ ଆଶିସେର କୃପା ଓ ଅନୁଗ୍ରହେର ଉପର ମାରାତ୍ମକ କଲକ୍ଷେର ଛାପ ସୃଷ୍ଟି କରେ। କେନନା, ଆମରା ଦେଖି ଯେ, ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତସ୍ଵରୂପ ଦୁ'ଏକ ବିଘତ ହୁଅ ଏତ ପିଂପଡ଼ା ଦେଖା ଯାଯ ଯାଦେର ସଂଖ୍ୟା କରେକ କୋଟିର ଉର୍ଦ୍ଦ୍ଧ ଚଲେ ଯାଯ, ଆର ପ୍ରତି ଫୋଟା ପାନିତେ କରେକ ହାଜାର ପୋକା ଥାକେ। ନଦୀ, ସମୁଦ୍ର ଓ ଜଙ୍ଗଳ ବିଭିନ୍ନ ଧରନେର ପ୍ରାଣୀ ଓ କୀଟେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଯାଦେର ସାଥେ ମାନୁମେର ସଂଖ୍ୟାର କୋନ ତୁଳନାଇ ହୁଯ ନା। ଏ ପରିଷ୍ଠିତିତେ ମନେ ପ୍ରଶ୍ନ ଜାଗେ ଯେ, କଥାର କଥା ଯଦି ପୁନର୍ଜନ୍ମେର ଧାରଣା ସଠିକ ହୁଏ ତାହଲେ ଆଜ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପରମେଶ୍ୱର କୀ ସୃଷ୍ଟି କରେଛେନ? ଆର କାକେ ମୁକ୍ତି ଦିଯେଛେନ? ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟତେ କୀ ଆଶା କରା ଯେତେ ପାରେ?

ତାଛାଡ଼ା ଶାନ୍ତି ଦେଯା ଆର ଶାନ୍ତିପ୍ରାଣ ବ୍ୟକ୍ତିକେ ଅପରାଧ ସମ୍ପର୍କେ ଅବହିତ ନା କରାର ଏ ନିୟମଟିଓ ବୋଧଗମ୍ୟ ନୟ । ଅଧିକ ଲ୍ପ ବଡ଼ ସମସ୍ୟା ହଲୋ, ମୁକ୍ତିତୋ ଜ୍ଞାନେର ମାଧ୍ୟମେ ଲାଭ ହେଁ ଥାକେ ଆର ଜ୍ଞାନ କ୍ରମ-କ୍ଷୟିକୁଣ୍ଡ । କୌନ ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମାଗ୍ରହଣକାରୀ କୌନ ବ୍ୟକ୍ତି ଯତ ପନ୍ଦିତଇ ହୋକ ନା କେନ ବେଦେର କୋନ ଅଂଶ ତାର ମନେ ଥାକେ ନା । ତାଇ ବୁଝା ଗେଲ ଜନ୍ମାନ୍ତରେ ମାଧ୍ୟମେ ମୁକ୍ତି ଲାଭ ଅସ୍ତର । ତାଛାଡ଼ା ଜନ୍ମାନ୍ତରେ ଆବର୍ତ୍ତ ପଡ଼େ ସେବ ପୁରୁଷ ଓ ମହିଳା ପୃଥିବୀତେ ଆସେ ତାଦେର ସାଥେ ଏମନ କୋନ ତାଲିକା ଆସେ ନା ଯାର ମାଧ୍ୟମେ ତାରା ଆତ୍ମୀୟ-ସ୍ଵଜନ ସମ୍ପର୍କେ ଅବଗତ ହତେ ପାରତ ଯେନ କୋନ ହତଭାଗା ଏମନ ନବଜାତିକାକେ ନା ବିଯେ କରେ ବସେ, ଯେ ପ୍ରକୃତପକ୍ଷେ ତାର ବୋନ ବା ମା ।

ଆଜକାଳ ଆର୍ୟଦେର ଭିତର ପ୍ରଚଲିତ ନିଯୋଗେର ବିଷୟାଟି ସମ୍ପର୍କେ ତୋ ଆମରା ବାରଂବାର ଏ ନସିହତଇ କରି ଯେ, ଯତଟା ସନ୍ତର ଏଟିକେ ପରିତ୍ୟାଗ କରା ଉଚିତ । ଏକ ବ୍ୟକ୍ତି ତାର ସମ୍ମାନିତା ସ୍ତ୍ରୀକେ, ଯାର ସାଥେ ତାର ସମୁହ ମାନ-ସମ୍ମାନେର ସମ୍ପର୍କ, ବୈଧ ସ୍ଵାମୀ ହେଁ ଏବଂ ସ୍ଵାମୀ ସ୍ତ୍ରୀର ସମ୍ପର୍କ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଥାଏ ସତ୍ତ୍ଵରେ ନିଜେର ସତୀ-ସ୍ଵାମୀ ସ୍ତ୍ରୀକେ ଶୁଦ୍ଧ ସନ୍ତାନ ଲାଭେର ଆକାଙ୍ଖ୍ୟାଯ ଅନ୍ୟେର ସାଥେ ସହବାସ କରାବେ ମାନବ ପ୍ରକୃତି ମୋଟେଇ ଏଟିକେ ଗ୍ରହଣ କରବେ ନା । ଏ ବିଷୟେ ଆମରା ବେଶି କିଛୁ ଲିଖିତେ ଚାଇ ନା, ଶୁଦ୍ଧ ସଭ୍ୟ ଲୋକଦେର ବିବେକେର ଉପର ଛେଡ଼େ ଦିଚ୍ଛି । ଏ ସବ ସତ୍ତ୍ଵେ ଆର୍ୟ ସାହେବରା ମୁସଲମାନଦେରକେ ତାଦେର ଏ ଧର୍ମେର ଦିକେ ଆହ୍ସାନ କରଛେ । ସୁତରାଂ ଆମରା ବଲଛି, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିବେକବାନ ବ୍ୟକ୍ତି ସତ୍ୟକେ ଗ୍ରହଣେର ଜନ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥାକେ । କିନ୍ତୁ ମେଇ ଖୋଦାକେ ତାଁର ସୃଷ୍ଟିର ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ଥିକେ ଅବ୍ୟାହତି ଦେଯା ଯିନି ସ୍ଵିଯମ ମହିମାଷ୍ଟିତ କୁଦରତେର ମାଧ୍ୟମେ ନିଜ ଅତିତ୍ରକେ ପ୍ରକାଶ କରେଛେ, ଏବଂ ତାଁକେ ସମୁଦୟ କଲ୍ୟାନେର ବିକାଶଶଳ ମନେ ନା କରା ସତତ ନା । ଏମନ ପରମେଶ୍ୱର ମୋଟେଇ ପରମେଶ୍ୱର ହତେ ପାରେନ ନା । ମାନୁଷ ଖୋଦାକେ ତାଁର ଶକ୍ତିର ମାଧ୍ୟମେ ଚିନେଛେ । ତାଁର ଯଦି କୋନ କୁଦରତଇ ନା ଥାକେ ଆର ତିନିଓ ଯଦି ଆମାଦେର ମତ ଉପକରଣେ ମୁଖାପେକ୍ଷୀ ହନ ତାହଲେ ତାଁକେ ସନାତ୍ନ କରାର ପଥ ବନ୍ଦ ହେଁ ଯାବେ ।

ଅଧିକ ଲ୍ପ ଖୋଦାତାଆଲା ସ୍ଵିଯମ ଅନୁଗ୍ରହରାଜିର କାରଣେ ଓ ଇବାଦତେର ଯୋଗ୍ୟ । କିନ୍ତୁ ତିନି ଯେହେତୁ ଆତ୍ମାକେ ସୃଷ୍ଟି କରେନ ନି, ଆର କୋନ କର୍ମୀର କ୍ରିୟା ଛାଡ଼ା ଆଶିସ ଓ ଅନୁଗ୍ରହ କରାର ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ତାଁର ନେଇ, ତାଇ ପ୍ରଶ୍ନ ଦାଁଡାୟ, ଏମନ ପରମେଶ୍ୱର କୀଭାବେ ଇବାଦତେର ଯୋଗ୍ୟ ହତେ ପାରେ? ଆମରା ଯତ ଭାବୀ ଆମାଦେର ଏଟିଇ ମନେ ହେଁ

ଯେ, ଆର୍ୟ ସାହେବରା ନିଜେଦେର ଧର୍ମେର ଭାଲ ନମୁନା ପେଶ କରେନ ନି । ପରମେଶ୍ୱରକେ ଏମନ ଦୁର୍ବଳ ଓ ପ୍ରତିଶୋଧପରାଯଣ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରେଛେ ଯେ, ତିନି ହାଜାର କୋଟି ବହୁର ଶାନ୍ତି ଦିଯେଓ ସ୍ଥାଯୀ ମୁକ୍ତି ଦେନ ନା । ତାର କ୍ରୋଧ କଥନଓ କମେଇ ନା । ଆର୍ୟ ସାହେବରା ଜାତୀୟ ସଭ୍ୟତାର ଉପର ନିଯୋଗେର କଲକ୍ଷ ଖଚିତ କରେଛେ । ଏଭାବେ ତାରା ଅବଳା ନାରୀଦେର ସମ୍ମାନେର ଓପର ଆକ୍ରମଣ କରେଛେ । ଏ ଧର୍ମ ପରମେଶ୍ୱରକେ ଅବ୍ୟାହତି ଦେଓୟାର ଦିକ ଥେକେ ନାନ୍ତିକଦେର ଖୁବ କାହେର ଆର ନିଯୋଗେର ଦିକ ଥେକେ ଏକଟି ଅନୁଲୋଧ୍ୟୋଗ୍ୟ ଜାତିର କାହାକାହି ।

ଏଥାନେ ଆମାକେ ବ୍ୟଥିତ ହୁଦୟେ ଏ କଥାଓ ବଲତେ ହଲୋ ଯେ, ଅଧିକାଂଶ ସମ୍ବାନ୍ଧିତ ଆର୍ୟ ସାହେବ ଏବଂ ଶ୍ରୀଷ୍ଟାନ ମହୋଦୟଗଣେର ଏମନିତେଇ ଇସଲାମେର ସତ୍ୟ ଓ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ନୀତିର ଉପର ଅସ୍ଥା ଆକ୍ରମଣେର ଅନେକ ଅଭ୍ୟାସ ଆଛେ । କିନ୍ତୁ ତାରା ନିଜେଦେର ଧର୍ମେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ସୃଷ୍ଟିର ବିଷୟେ ବଡ଼ ଉଦ୍‌ଦେଶୀନ । ମାନୁଷ ପୃଥିବୀର ମହାନ ନବୀ ଏବଂ ରସ୍ତାଦେର ନୋଂରା ଭାଷାଯ ସ୍ମରଣ କରବେ ଧର୍ମ ଏ ବିଷୟେର ନାମ ନୟ । ଏମନ କରା ଧର୍ମେର ମୂଳ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟେର ପରିପଦ୍ଧି । ବରଂ ଧର୍ମେର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହଲୋ ସ୍ଵିଯ ନଫସକେ ସକଳ ପାପ ମୁକ୍ତ କରେ ମାନୁଷେର ସଦା ଖୋଦାତାଆଲାର ଆଶ୍ରାମ୍ୟ ଝୁକ୍କେ ଥାକାର ଯୋଗ୍ୟ କରେ ତୋଳା । ଆର ଏକିନ, ପ୍ରେମ, ତତ୍ତ୍ଵ-ଜ୍ଞାନ, ନିର୍ଣ୍ଣାତ ଓ ବିଶ୍ଵାସକେ ସେ ସମ୍ମଦ୍ଦ ହୟ ଏବଂ ତାର ମାଝେ ଯେଣ ଏକ ବିଶ୍ଵଦ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସେ ଆର ଯେଣ ଏ ପୃଥିବୀତେଇ ସେ ସ୍ଵର୍ଗୀୟ ଜୀବନ ଲାଭ କରେ । କିନ୍ତୁ ଏମନ ବିଶ୍ୱାସ ପୋଷଣ କରଲେ ସତ୍ୟକାରେର ପୁଣ୍ୟ କଥନ ଏବଂ କୀଭାବେ ଅର୍ଜିତ ହତେ ପାରେ, ଯାତେ ମାନୁଷକେ ଶୁଦ୍ଧ ଏ ଶିକ୍ଷା ଦେଯା ହୟ ଯେ, ମସିହେର ମୃତ୍ୟୁତେ ଈମାନ ଆନ ଆର ଏରପର ମନେ ମନେ ଭାବ ଯେ, ପାପମୁକ୍ତ ହୟେ ଗେଛ? ଏଟି କେମନ ପରିବ୍ରତା ଯାତେ ଆତ୍ମାର ପରିବ୍ରତାର ଆଦୌ କୋନ ପ୍ରଯୋଜନ ନେଇ? ବରଂ ମାନୁଷ ଯଦି ନୋଂରା ଜୀବନ ଥେକେ ଫିରେ ଏକଟି ପରିବ୍ରତ ଜୀବନେର ପ୍ରତ୍ୟାଶୀ ହୟ ତା ହଲେଇ ସତ୍ୟକାରେର ପରିବ୍ରତା ଅର୍ଜିତ ହୟ । ଏଟା ଲାଭେର ଜନ୍ୟ ଶୁଦ୍ଧ ତିନଟି ବିଷୟ ଆବଶ୍ୟକ । ପ୍ରଥମତଃ ଚେଷ୍ଟା ଏବଂ ସଂଗ୍ରାମ, ଅର୍ଥାତ୍ ଯତଟା ସ୍ତର ନୋଂରା ଜୀବନ ଥେକେ ବେରିଯେ ଆସାର ଚେଷ୍ଟା କରବେ । ଦ୍ୱିତୀୟତଃ ଦୋଯା ଅର୍ଥାତ୍ ସଦା ଖୋଦାର ନିକଟ କ୍ରମନରତ ଥାକା ଯେନ ତିନି ନୋଂରା ଜୀବନ ଥେକେ ନିଜ ହାତେ ତାକେ ବେର କରେ ନିଯେ ଆସେନ ଏବଂ ଏମନ ଏକ ଅଗ୍ନି ତାର ମାଝେ ସୃଷ୍ଟି କରେନ ଯା ଆବେଗେର ତାଡ଼ନାର ଉପର ଜୟଯୁକ୍ତ ହୟ । ଆର ତାର ଉଚିତ ତତକ୍ଷଣ ସେଇ ଦୋଯାଯ ରତ ଥାକା ଯତକ୍ଷଣ ନା ଏକ ଐଶ୍ୱର ନୂର ତାର ହୁଦୟେ ଅବତରଣ କରେ ଏବଂ ଏମନ ଏକଟି ଉଜ୍ଜ୍ଵଳ କିରଣ ତାର

ନଫ୍ସେ ପଡ଼େ ଯା ସକଳ ଅନ୍ଧକାରକେ ଦୂରୀଭୂତ କରେ ଏବଂ ତାର ଦୁର୍ବଲତାସମୂହ ଦୂର କରେ, ତାର ମାଝେ ପରିବତ୍ର ପରିବର୍ତ୍ତନ ସୃଷ୍ଟି କରେ। କେନନା, ଦୋଯାତେ ନିଃମନ୍ଦେହେ ପ୍ରଭାବ ରଯେଛେ ମୁତ୍ତ ଯଦି ଜୀବିତ ହତେ ପାରେ ତବେ ତା ଦୋଯାର ମାଧ୍ୟମେ, ଆର ବନ୍ଦୀ ଯଦି ମୁକ୍ତି ପେତେ ପାରେ ତା-ଓ ଦୋଯାର ମାଧ୍ୟମେ । କିନ୍ତୁ ଦୋଯା କରା ଏବଂ ମୃତ୍ୟ ଏକଇ ଧରନେର ବିଷୟ । ତୃତୀୟ ପନ୍ଦତି ହଲୋ କାମେଲ ଏବଂ ପୁଣ୍ୟବାନଦେର ସାହଚର୍ଯ୍ୟ । କେନନା ଏକ ପ୍ରଦୀପେର ମାଧ୍ୟମେ ଅନ୍ୟ ପ୍ରଦୀପ ପ୍ରଜ୍ଞଲିତ ହତେ ପାରେ । ବସ୍ତ୍ରତ ପାପ ଥିକେ ପରିତ୍ରାଗ ଲାଭେର ଏ ତିନଟି ପନ୍ଦତି ଯା ଏକାଭୂତ ହଲେ ଅବଶେଷେ ଆଶିସ ଏର ସାଥେ ଏମେ ମିଳିତ ହୁଏ, ମସୀହେର ଖୁବ ହେଉଥାତେ ବିଶ୍ଵାସ ସ୍ଥାପନ କରେ ମନେ ମନେ ଏ ଆତ୍ମପ୍ରସାଦ ନେଯାର ମାଝେ ନୟ, ଯେ ଆମରା ପାପ ମୁକ୍ତ ହୁଯେ ଗେଛି । ଏହି ଆତ୍ମପ୍ରତାରଣା । ମାନୁଷକେ ଏକଟି ମହାନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି କରା ହେଁଛେ । ଶୁଦ୍ଧ ପାପ ପରିତ୍ୟାଗ କରାଇ ତାର ପରାକାର୍ତ୍ତା ନୟ । ଅନେକ ପ୍ରାଣୀ ମୋଟେଇ ପାପ କରେ ନା ସେ କାରଣେ ତାରା କି ପରିବତ୍ର ଆଖ୍ୟା ପେତେ ପାରେ? ତୋମାର ବିରଳଦେଇ ଆମରା କୋନ ଅନ୍ୟାଯ କରି ନି ଏ କଥା ବଲେ ଆମରା କି କୋନ ବ୍ୟକ୍ତିର ନିକଟ ଥିକେ କୋନ ପୁରସ୍କାର ପେତେ ପାରି? ଆସଲେ ଆତ୍ମରିକ ଖେଦମତେର ମାଧ୍ୟମେ ପୁରସ୍କାର ଲାଭ ହୁଏ । ଆର ଆଲ୍ଲାହର ପଥେ ସେଇ ଖେଦମତ ହଲୋ, ମାନୁଷ ଯେନ ଶୁଦ୍ଧ ତାଁର ହୁଏ ଯାଯ ଆର ତାଁର ଭାଲବାସାର ମାଧ୍ୟମେ ସକଳ ଭାଲବାସାକେ ଛିନ୍ନ କରେ ଏବଂ ତାଁର ସମ୍ପତ୍ତିର ଜନ୍ୟ ସେ ନିଜେର ଇଚ୍ଛାକେ ପରିତ୍ୟାଗ କରେ । ଏ ହାନେ କୁରାଆନ କରୀମ ଖୁବ ସୁନ୍ଦର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଦିଯେଛେ । ତା ହଲୋ କୋନ ମୁମିନ ତତକ୍ଷଣ କାମେଲ ହତେ ପାରବେ ନା ଯତକ୍ଷଣ ସେ ଦୁଟୋ ଶରବତ ପାନ ନା କରବେ । ପ୍ରଥମ ପାନୀୟ ପାପେର ପ୍ରତି ଆସତ୍ତି ସ୍ଥିମିତ ହେଁଯାଇର, ଯାର ନାମ କୁରାଆନ କରୀମ ‘କାଫୁରୀ ଶରବତ’ ରେଖେଛେ । ଦ୍ୱିତୀୟ ଶରବତ ହଦୟେ ଆଲ୍ଲାହର ଭାଲବାସାକେ ହାନେ ଦେଇଯାଇ, ଯାର ନାମ କୁରାଆନ କରୀମ ‘ୟାନଜାବିଲୀ ପାନୀୟ’ ରେଖେଛେ । କିନ୍ତୁ ପରିତାପେର ବିଷୟ ଏହି ଯେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟାନ ଓ ଆର୍ୟ ସାହେବରା ଏ ପଥକେ ଅବଲମ୍ବନ କରେନ ନି । ଆର୍ୟ ସାହେବରା ଏ ଦିକେ ଝୁକ୍ଛେନ ଯେ, ତୋବା ହୋକ ବା ନା ହୋକ ପାପ ସର୍ବ ରକମ ପରିହିତିତେ ଶାନ୍ତିଯୋଗ୍ୟ । ଏର ଫଳଶ୍ରତିତେ ଅଗଣିତ ଜନ୍ୟେର ଶାନ୍ତି ଭୋଗ କରତେ ହେଁବ । ଆର ଖ୍ରୀଷ୍ଟାନ ସାହେବଗଣ ପାପ ଥିକେ ପରିତ୍ରାଗେର ସେଇ ପଥ ବର୍ଣ୍ଣନା କରେନ ଯା ଆମି ଏଥିନ ଉଲ୍ଲେଖ କରେଛି । ଉତ୍ତ୍ୟ ପକ୍ଷ ଆସଲ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଥିକେ ଦୂରେ ଛିଟ୍ଟକେ ପଡ଼େଛେ । ଆର ଯେ ଦ୍ୱାର ଦିଯେ ପ୍ରବେଶ କରା ଉଚିତ ଛିଲ ତାକେ ହେଡେ ଦୂର-ଦୂରାନ୍ତେର ଜଙ୍ଗଲେ ସୁରେ ଘରେ ମରେଛି ।

ଏ କଥା ଆମି ଆର୍ୟ ସାହେବଦେର ଖେଦମତେ ନିବେଦନ କରିଲାମ, ଆର ଖ୍ରୀଷ୍ଟାନ ସାହେବରା, ଯାରା ବଡ଼ ଶ୍ରମମାଧ୍ୟ ପ୍ରଚେଷ୍ଟାର ମାଧ୍ୟମେ ପୃଥିବୀତେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଧର୍ମ ପ୍ରଚାର କରଛେନ, ତାଦେର

ଅବସ୍ଥା ଆର୍ୟ ସାହେବଦେର ତୁଳନାୟ ବେଶି ଦୁଃଖଜନକ । ଏ ଯୁଗେ ଆର୍ୟ ସାହେବଦେର ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ହଲୋ କୋନଭାବେ ତାଦେର ପୁରନୋ ଧର୍ମ, ସୃଷ୍ଟିର ଇବାଦତ ଥେକେ ବେରିଯେ ଆସା । ଆର ଶ୍ରୀଷ୍ଟାନ ସାହେବରା ଶୁଦ୍ଧ ନିଜେରାଇ ସୃଷ୍ଟିର ପୂଜାୟ ରତ ନୟ ବରଂ ସାରା ପୃଥିବୀକେ ଏତେ ଡୁବାନୋର ଚେଷ୍ଟାୟ ରତ । ହସରତ ମସୀହକେ ଶୁଦ୍ଧ କୃତ୍ରିମଭାବେ ଏବଂ ଏକ ତରଫାଭାବେ ଖୋଦା ବାନାନୋ ହୟ । ତାଁର ମାଝେ ଏମନ ଏକଟି ବିଶେଷ ଶକ୍ତିଓ ପ୍ରମାଣିତ ହୟ ନି ଯା ଅନ୍ୟ ନବୀର ମାଝେ ପାଓଯା ଯାଯା ନା । ବରଂ ଅନ୍ୟ କିଛୁ ନବୀ ନିର୍ଦର୍ଶନ ପ୍ରଦର୍ଶନେ ତାଁର ତୁଳନାୟ ଏଗିଯେ ଛିଲେନ । ତାଁର ଦୁର୍ବଲତା ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦିଛେ ଯେ, ତିନି ଶୁଦ୍ଧ ମାନୁଷ ଛିଲେନ । ନିଜ ସମ୍ପର୍କେ ତିନି ଏମନ କୋନ ଦାବୀ କରେନ ନି ଯାର କାରଣେ ପ୍ରମାଣିତ ହୟ ଯେ, ତିନି ଖୋଦାଯୀର ଦାବୀକାରକ ଛିଲେନ । ତାଁର କିଛୁ କାଳାମ ଆଛେ ଏଇ ଉପର ତାଁର ଖୋଦା ହେଉୟାର ଭିତ୍ତି ରାଖା ହୟ । କିନ୍ତୁ ଏମନଟି ଜ୍ଞାନ କରା ଶୁଦ୍ଧ ଭୁଲ । ରୂପକ ବା ଉପମାର ଅର୍ଥେ ଏ ଧରନେର ହାଜାର ହାଜାର କାଳାମ ଖୋଦାର ନବୀଦେର ଥେକେଇ ଥାକେ । ଏସବ କିଛୁର କାରଣେ ଖୋଦା ହେଉୟା ଅର୍ଥ କରା କୋନ ବୁଦ୍ଧିମାନେର କାଜ ନୟ, ବରଂ ଏଟା ତାଦେର କାଜ ଯାରା ଅନର୍ଥକ ମାନୁଷକେ ଖୋଦା ବାନାନୋର ଆଗ୍ରହ ରାଖେ, ଆର ଆମି ଖୋଦାର କସମ ଖେଳେ ବଲତେ ପାରି, ଆମାର ଇଲହାମ ଏବଂ ଓହିତେ ତାଁର ତୁଳନାୟ ଅନେକ ବେଶି ଏମନ କାଳାମ ରଯୋଛେ । ସୁତରାଂ ଏସବ ଉତ୍କି ବା ବାକ୍ୟେର କାରଣେ ହସରତ ମସୀହେର ଈଶ୍ୱରତ୍ୱ ପ୍ରମାଣିତ ହଲେ ଆମାରଓ ନାଉୟବିନ୍ଦ୍ରାହ ଏକଇ ଦାବୀ କରାର ଅଧିକାର ଥାକେ । ସ୍ମରଣ ରେଖୋ ଖୋଦା ହେଉୟାର ଦାବୀଟି ମସୀହେର ଉପର ଏକଟି ଅପବାଦ । ତିନି ମୋଟେଇ ଏମନ ଦାବୀ କରେନ ନି । ତିନି ନିଜେର ସମ୍ପର୍କେ ଯା-ଇ ବଲେଛେ- ତା ‘ଶାଫାଆତ’ ଶଦେର ସୀମାର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ଵ ନୟ । ସୁତରାଂ ନବୀଦେର ଶାଫାଆତେର କଥା କେ ଅସ୍ତୀକାର କରତେ ପାରେ? ହସରତ ମୁସାର ଶାଫାଆତେର କାରଣେ ବନୀ ଇସରାଇଲ କଯେକବାର ଲେଲିହାନ ଅଗ୍ନି ଥେକେ ରକ୍ଷା ପେଯେଛେ । ଏ ବିଷୟେ ଆମି ନିଜେଓ ଅଭିଜ୍ଞ । ଆର ଆମାର ଜାମାତେର ଅଧିକାଂଶ ସମ୍ମାନିତ ବ୍ୟକ୍ତିବର୍ଗ ଖୁବ ଭାଲଭାବେ ଜାନେନ, ଆମାର ଶାଫାଆତେର କାରଣେ ଅନେକ ସମସ୍ୟାକବଲିତ ଓ ରୋଗାକ୍ରାନ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜେଦେର ଦୁଃଖ ଥେକେ ମୁକ୍ତି ପେଯେଛେ । ଆର ଏ ସଂବାଦ ତାଦେରକେ ପୂର୍ବେଇ ଦେଓଯା ହେଁଛି । ତାହାଡ଼ା ସ୍ଥିଯ ଉତ୍ସତେର ମସୀହେର କ୍ରୁଷେ ମାରା ଯାଓଯା ଆର ଉତ୍ସତେର ପାପ ତାଁର ଉପର ଚାପାନୋ ଏମନ ଏକଟି ଅର୍ଥହିନ ବିଶ୍ୱାସ, ଯା କଥନଓ ବିବେକେର ସାଥେ ଦୂରତମ ସମ୍ପର୍କ ରାଖେ ନା । ଖୋଦାର ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ଆଦଳ ଓ ଇନ୍ସାଫ । ତାଁର ପକ୍ଷେ ଏଟି ସମ୍ଭବିତ ନୟ ଯେ, ପାପ କରବେ କେଉ ଆର ଶାସ୍ତି ଅନ୍ୟ ଆର ଏକ ଜନକେ ଦେଓଯା ହବେ । ଏ ବିଶ୍ୱାସ

ପ୍ରକୃତପକ୍ଷେ ବହୁ ଆନ୍ତିର ସମଟି । ଏ ଖୋଦା ଯାର କୋନ ଶରୀକ ନେଇ ତାଙ୍କେ ପରିତ୍ୟାଗ କରା ଏବଂ ସୃଷ୍ଟିର ପୂଜା କରା ବୁନ୍ଦିମାନଦେର କାଜ ନୟ । ତିନ ସ୍ଵାଧୀନ ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍ଗ ଆନ୍ତିତ୍ରେର ପ୍ରତ୍ୟାବନା ଯାଦେର ସକଳେଇ ପ୍ରତାପ ଏବଂ ଶକ୍ତିତେ ସମାନ, ଆର ତିନ ଜନେର ମିଶନ ସଟିଯେ ଏକ ଖୋଦା ବାନାନୋ; ଏଟି ଏମନ ଏକଟି ଯୁକ୍ତି ଯା ପୃଥିବୀତେ ଶୁଦ୍ଧ ଖୀଟାନଦେଇ ବିଶେଷତ୍ବ । ତାରପର ଆନ୍ଦେଶର ବିଷୟ ହଲୋ, ଯେ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟେ ଏ ନତୁନ ପରିକଳ୍ପନା ହାତେ ନେଓଯା ହେଁଛେ ତା ହଲୋ ପାପ ଥେକେ ମୁକ୍ତି ପାଓଯା ଏବଂ ଏ ପୃଥିବୀର ନୋଂରା ଜୀବନ ଥେକେ ମୁକ୍ତି ପାଓଯା; କିନ୍ତୁ ସେ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଓ ତୋ ଅର୍ଜିତ ହଲୋ ନା । ବରଂ ପ୍ରାୟଶିତ୍ତବାଦେର ବିଶ୍ୱାସେର ପୂର୍ବେ ହାଓୟାରୀଦେର ଅବହ୍ଳା ଯେମନ ପରିଚନ୍ନ ଛିଲ, ଏ ପୃଥିବୀର ଧନ-ଦୌଲତେର ପ୍ରତି ତାଙ୍କେର କୋନ ଆସନ୍ତି ଛିଲ ନା । ପୃଥିବୀର ନୋଂରାମୀତେ ତାଙ୍କା ଆବନ୍ଦ ଛିଲେନ ନା । ତାଙ୍କେର ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ଇହଜାଗତିକ ଆୟ ଉପାର୍ଜନେର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟେ ଛିଲ ନା । ପ୍ରାୟଶିତ୍ତବାଦ ଏବଂ ମସୀହେର ରକ୍ତେର ଉପର ଯତଇ ଜୋର ଦେଓଯା ହଚ୍ଛେ ଖୀଟାନରା ତତି ଇହଜାଗତିକତାର ଶୃଙ୍ଖଳେ ଆବନ୍ଦ ହଚ୍ଛେ ଏବଂ ତାଙ୍କେ ଅଧିକାଂଶ ନେଶାନ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିର ମତ ଦିନରାତ ଶୁଦ୍ଧ ବନ୍ଧ ଜଗତେର କାଜେ ମଗ୍ନ ଥାକେ । ଏଥାନେ ଇଉରୋପେ ପ୍ରସାରମାନ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପାପ, ବିଶେଷ କରେ ମଦ୍ୟପାନ ଓ ବ୍ୟଭିଚାରେର କଥା ଉଲ୍ଲେଖେର କୋନ ପ୍ରୟୋଜନ ନେଇ ବଲଲେଇ ଚଲେ ।

ଏଥିନ ଆମି ସାଧାରଣ ଦର୍ଶକଦେର ସାମନେ ଆମାର ଦାବୀର ପ୍ରମାଣସ୍ଵରୂପ କିଛୁ କଥା ବର୍ଣ୍ଣନା କରେ ଏ ବକ୍ତୃତାର ଇତି ଟାନବ । ହେ ସମ୍ମାନିତ ଶ୍ରୋତ୍ବର୍ଗ, ସତ୍ୟ ଗ୍ରହଣେର ଜନ୍ୟ ଖୋଦାତାଆଲା ଆପନାଦେର ବକ୍ଷ ଉଲ୍ଲୋଚିତ କରନ ଏବଂ ସତ୍ୟକେ ବୁଝାର ଜନ୍ୟ ଆପନାଦେର ଉପର ଇଲହାମ କରନ । ଆପନାଦେର ଏକଥା ଜାନା ଥାକବେ ଯେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ନବୀ ଓ ରୁସ୍ଲ ଏବଂ ଖୋଦାତାଆଲାର ପ୍ରତିନିଧି ମାନୁଷେର ସଂଶୋଧନେର ଜନ୍ୟ ଆସେନ, ଯଦିଓ ତାଙ୍କ ଆନୁଗତ୍ୟେର ଜନ୍ୟ ଯୁକ୍ତିଗତ ଦିକ ଥେକେ ଏତଟାଇ ଯଥେଷ୍ଟ । ଅର୍ଥାତ୍ ସେ ଯା କିଛୁ ବଲେ ତା ଯେନ ସତ୍ୟ ହୟ, ତାତେ କୋନ ପ୍ରକାରେର ଧୋଁକା ଏବଂ ପ୍ରତାରଣର ଉପକରଣ ଯେନ ନା ଥାକେ । କେନନା ସୁନ୍ଦ ବିବେକ ସତ୍ୟକେ ଗ୍ରହଣେର ଜନ୍ୟ କୋନ ନିର୍ଦର୍ଶନେର ପ୍ରୟୋଜନ ବୋଧ କରେ ନା । କିନ୍ତୁ ଯେହେତୁ ମାନବ ପ୍ରକୃତିତେ ଏକଟି ସନ୍ଦେହେରେ ଶକ୍ତି ନିହିତ ତାଇ ଏକଟି କଥା ସତ୍ୟକାର ଅର୍ଥେ ସଠିକ ଓ ସତ୍ୟ ଏବଂ ବାନ୍ଧବ ହେଁବ ଥାକଲେଓ ମାନୁଷେର ମନେ ସନ୍ଦେହ ଜାଗେ ଯେ, କୋଥାଓ ବର୍ଣ୍ଣନାକାରୀର କୋନ ସ୍ଵାର୍ଥ ତୋ ନେଇ? ବା କୋଥାଓ ସେ ପ୍ରତାରିତ ତୋ ହୟ ନି, ବା ଧୋଁକା ତୋ ଦେଇ

ନି? ଆର କଥନେ ତାର ସାଧାରଣ ମାନୁଷ ହୋଯାର କାରଣେ ତାର କଥାର ଦିକେ ମନୋଯୋଗ ନିବନ୍ଧ ହୁଏ ନା ଏବଂ ତାକେ ତୁଳିଛ ଓ ହେଁ ମନେ କରା ହୁଏ। କୋନ କୋନ ସମୟ ଅବାଧ୍ୟ ଆତ୍ମାର କାମନା-ବାସନା ଏତ ପ୍ରବଳ ହୁଏ ଯେ, ବଲା ହୁଏ ମାନୁଷ ଏକେ ସତ୍ୟ ବଲେ ବୁଝେ କିନ୍ତୁ ତା ସତ୍ୱରେ ନଫସ ସ୍ଵିଯ ଅପବିତ୍ର ଆବେଗେର ସାମନେ ଏମନଭାବେ ପରାଭୂତ ଥାକେ ଯେ, ମେ ମେହି ପଥେ ଚଲତେ ପାରେ ନା ଯାଇ ଉପର ଓୟାଜ-ନମିହତକାରୀ ତାକେ ଚାଲାତେ ଚାନ ବା ତାର ପ୍ରକୃତିଗତ ଦୁର୍ବଲତା ତାକେ ପଦକ୍ଷେପ ନେଇଥିରେ ବିରତ ରାଖେ। ତାଇ ଶ୍ରୀ ପ୍ରଜାର ଦାସୀ ଏହି ଯେ, ଯାରା ଖୋଦାର ପକ୍ଷ ଥିଲେ ନିର୍ଧାରିତ ହେଁ ଆସେନ ତାଦେର ସାଥେ ଯେଣ ଶ୍ରୀ ସାହାଯ୍ୟେର କିଛୁ ନିର୍ଦର୍ଶନ ଥାକେ, ଯା କଥନେ ରହମତେର ଆକାରେ ଆର କଥନେ ଶାନ୍ତିର ଆକାରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଁ। ସେବର ନିର୍ଦର୍ଶନେର କାରଣେ ତାଁରା ଖୋଦାର ପକ୍ଷ ଥିଲେ ସୁସଂବାଦଦାତା ଏବଂ ସତର୍କକାରୀ ଆଖ୍ୟା ପାଇଁ। କିନ୍ତୁ ରହମତେର ନିର୍ଦର୍ଶନାବଳୀ ଥିଲେ ଶୁଦ୍ଧ ସେବର ମୁଦ୍ରିଣ ଅଂଶ ପାଇଁ ଯାରା ଖୋଦାର ନିର୍ଦେଶେର ସାମନେ ଅହଂକାର କରେନ ନା, ଖୋଦାର ମନୋନୀତ ବ୍ୟକ୍ତିଦେରକେ ତୁଳି-ତାଛିଲ୍ୟେର ଦୃଷ୍ଟିତେ ଦେଖେନ ନା, ସ୍ଵିଯ ଖୋଦା-ପ୍ରଦତ୍ତ ଅନ୍ତର୍ଦୃଷ୍ଟି ଦିଲେ କୋନ ପ୍ରକାରେ ହଠକାରିତା ପ୍ରଦର୍ଶନ କରେନ ନା। ତାଁଦେରକେ ସନାକ୍ତ କରେନ ଏବଂ ତାକୁ ହୋଇଥାଏ ପଥକେ ଦୃଢ଼ଭାବେ ଧାରଣ କରେନ। ଇହଜାଗତିକ ଅହଙ୍କାର ଓ ମିଥ୍ୟା ସମ୍ବାନ୍ଧର ନାମେ ସତ୍ୟକେ ଏହିଲେ ଚଲେନ ନା, ବରଂ ଯଥନ ଦେଖେନ, ନବୀଦେର ସୁନ୍ନତ ଅନୁସାରେ ଏକ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜ ସମୟେ ଦଶାଯମାନ ହେଁଛେନ ଯିନି ଖୋଦାର ଦିକେ ଡାକେନ, ଆର ତାଁର କଥା ଏମନ ଯେ, ସେବର କଥାର ସତ୍ୟତା ମାନାର ଜନ୍ୟ ଏକଟି ରାନ୍ତା ବର୍ତ୍ତମାନ ରହେଛେ ଏବଂ ତାତେ ଶ୍ରୀ ସାହାଯ୍ୟ ଏବଂ ତାକୁ ହୋଇଥାଏ ପଥକେ ଦୃଢ଼ଭାବେ ଧାରଣ କରେନ। ବରଂ କିଛୁ ସୌଭାଗ୍ୟବାନ ଲୋକ ଏମନେ ହେଁ ଥାକେନ, ତାରା ଚେହାରା ଦେଖେ ଚିନେ ଯାଇ ଯେ, ଏଟି ମିଥ୍ୟାବାଦୀ ଓ ପ୍ରତାରକେର ଚେହାରା ନାହିଁ। ସୁତରାଂ ଏମନ ଲୋକଦେର ଜନ୍ୟ ରହମତେର ନିର୍ଦର୍ଶନ ପ୍ରକାଶ ପାଇଁ ଏବଂ ତାରା ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ଏକ ସତ୍ୟବାଦୀର ସାହଚର୍ଯ୍ୟ ଉପରେ ଶତାବ୍ଦୀ ଶତି ପେଇୟେ ଏବଂ ପରିବର୍ତ୍ତନ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କରେ ତାଜା ନିର୍ଦର୍ଶନ ଦେଖିବା ଥାକେନ ଆର ସକଳ ସତ୍ୟ ଓ ନିଷ୍ଠା ତାତ୍ତ୍ଵଜ୍ଞାନ, ସବ ସାହାଯ୍ୟ ଓ ସମର୍ଥନ, ସବ ରକମେର ଅଦୃଶ୍ୟର ସଂବାଦାଦି ତାଁଦେର ସତ୍ୟତାର ନିର୍ଦର୍ଶନଙ୍କ ହେଁ ଥାକେ। ତାରା ନିଜେଦେର ଚିନ୍ତାଧୀରାର ସୁକ୍ଷ୍ମତାର କାରଣେ ପ୍ରେରିତ ବ୍ୟକ୍ତିର ପକ୍ଷେ ଖୋଦାତାଆଲାର ସୁକ୍ଷ୍ମାତିସୁକ୍ଷ୍ମ ସାହାଯ୍ୟକେ ଅନୁଧାବନ କରେ ସୁକ୍ଷ୍ମାତିସୁକ୍ଷ୍ମ ନିର୍ଦର୍ଶନକେ ବୁଝାନ୍ତିରେ ପାରେନ। ଅପରଦିକେ ଏମନ ମାନୁଷଙ୍କ ଆଛେ, ରହମତେର ନିର୍ଦର୍ଶନ ଥିଲେ ଅଂଶ ନେଇଥା ଯାଦେର ଅଦୃଷ୍ଟେ ନେଇଁ।

ଦୃଷ୍ଟିତସ୍ଵରପ ନୂହେର ଜାତି ନିମଜ୍ଜିତ ହୁଓୟାର ନିଦର୍ଶନ ଛାଡ଼ା ଅନ୍ୟ କୋନ ନିଦର୍ଶନ ଥେକେ ଅଂଶ ପାଯ ନି । ଲୁତେର ଜାତି ତାଦେର ଜମିନ ଉଲ୍ଟ-ପାଲଟେର ନିଦର୍ଶନ ଏବଂ ତାଦେର ଉପର ଯେ ପାଥର ବର୍ଷଣ କରା ହେଁଛେ ତା ଛାଡ଼ା ଅନ୍ୟ କୋନ ନିଦର୍ଶନ ଥେକେ ଲାଭବାନ ହୁଯ ନି । ଅନୁରୂପଭାବେ ଏ ଯୁଗେ ଆଲ୍ଲାହ୍ ଆମାକେ ପ୍ରତ୍ୟାଦିଷ୍ଟ କରେଛେନ କିନ୍ତୁ ଆମି ଏ ଯୁଗେର ଅଧିକାଂଶ ମାନୁଷେର ପ୍ରକୃତିତେ ନୂହେର ଯୁଗେର ଲୋକଦେର ସାମଞ୍ଜସ୍ୟ ଦେଖାଇ । ବେଶ କରେକ ବଚର ହୁୟେ ଗେଛେ ଆମାର ପକ୍ଷେ ଆକାଶେ ଦୁଟି ନିଦର୍ଶନ ପ୍ରକାଶ ପେଇଛେ । ଏ ଛିଲ ନବୀଦେର କ୍ରମଧାରାଯ ପ୍ରତିହ୍ୟଗତ ଏକଟି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଵାଣୀ । ଆର ତା ହଲୋ, ଶେଷ ଯୁଗେର ଇମାମ ଯଥନ ଆବିଭୃତ ହବେନ ତଥନ ତାର ଜନ୍ୟେ ଦୁଟୋ ନିଦର୍ଶନ ପ୍ରକାଶ ପାବେ । ଏଟା କଥନଓ କୋନ ବ୍ୟକ୍ତିର ଜନ୍ୟ ପ୍ରକାଶ ପାଯ ନି ଅର୍ଥାତ୍ ଆକାଶେ ରମ୍ୟାନ ମାସେ ଚନ୍ଦ୍ରଗ୍ରହଣ ଦେଖା ଦିବେ, ଆର ଗ୍ରହଣ ଚନ୍ଦ୍ରଗ୍ରହଣେର ନିର୍ଧାରିତ ରାତଙ୍ଗଲୋର ପ୍ରଥମ ରାତ ହବେ । ଆର ସମସାମ୍ୟିକ ଦିନଙ୍ଗଲୋତେ ଅର୍ଥାତ୍ ରମ୍ୟାନେଇ ସୂର୍ଯ୍ୟଗ୍ରହଣ ହବେ, ଆର ସେ ଗ୍ରହଣ ସୂର୍ଯ୍ୟଗ୍ରହଣେର ଦିନଙ୍ଗଲୋର ମଧ୍ୟବତୀ ଦିନେ ହବେ । ଏ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଵାଣୀ ସୁନ୍ନି ଓ ଶିଯା ଉଭୟେର ସର୍ବବାଦୀସମ୍ଭାବ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଵାଣୀ । ଆର ଲେଖା ଆଛେ, ପୃଥିବୀର ସୃଷ୍ଟି ଅବସ୍ଥି କଥନଓ ଏମନ ଘଟନା ନିର୍ଧାରିତ ତାରିଖେ ଇମାମତେର ଦାବୀକାରକେର ଉପହିତିତେ ଘଟେ ନି । କିନ୍ତୁ ଶେଷ ଯୁଗେର ଇମାମେର ସମୟେ ଏମନଟି ଘଟିବେ ଆର ଏ ନିଦର୍ଶନ ତାଁର ଜନ୍ୟଇ । ଏ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଵାଣୀ ସେବ ବହିତେ ଲେଖା ହେଁଛେ ଯା ଆଜ ଥେକେ ହାଜାର ବଚର ପୂର୍ବେ ପୃଥିବୀତେ ଛେପେଛେ । କିନ୍ତୁ ଏ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଵାଣୀ ଯଥନ ଆମାର ଇମାମତେର ଦାବୀର ସମୟେ ପ୍ରକାଶ ପେଲ, ତଥନ କେଉଁ ତା ଗ୍ରହଣ କରେ ନି । ଆର ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିଓ ଏ ମହାନ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଵାଣୀକେ ଦେଖେ ଆମାର ହାତେ ବୟାତ କରେ ନି ବରଂ ଗାଲି ଓ ତିରଙ୍କାରେ ଆରଓ ବେଡ଼େ ଗେଛେ । ଆମାର ନାମ ଦାଜ୍ଜାଳ, କାଫିର, କାଯାବ ଇତ୍ୟାଦି ରାଖା ହେଁଛେ । ଏଟି ହୁଓୟାର କାରଣ ହଲୋ, ଏ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଵାଣୀ ଶାସ୍ତିତସ୍ଵରପ ଛିଲ ନା ବରଂ ଐଶ୍ଵି ରହମତ ଯଥା ସମୟେ ଏକଟି ନିଦର୍ଶନ ପ୍ରକାଶ କରେଛେ । କିନ୍ତୁ ମାନୁଷ ସେ ନିଦର୍ଶନକେ ଆଦୌ କାଜେ ଲାଗାଯ ନି ଏବଂ ତାଦେର ହଦୟେ ଆମାର ଦିକେ ଆଦୌ ଆକର୍ଷଣ ସୃଷ୍ଟି ହୁଯ ନି । ଏଟି ଯେନ କୋନ ନିଦର୍ଶନଇ ଛିଲ ନା । ଏକଟି ବୃଥା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଵାଣୀ କରା ହେଁଛିଲ । ତାରପର ଅସ୍ଵିକାରକାରୀଦେର ଦସ୍ତ ଯଥନ ସୀମା ଛାଡ଼ିଯେ ଯାଯ ତଥନ ଖୋଦା ଧରାପୃଷ୍ଠେ ଏକଟି ଶାସ୍ତିର ନିଦର୍ଶନ ଦେଖାଲେନ । ପ୍ରାଚୀଗକାଳେ ନବୀଦେର କିତାବେ ଏଟା ଲେଖା ହେଁଛିଲ । ଆର ସେ ଶାସ୍ତିର ନିଦର୍ଶନ ହଲୋ, କରେକ ବଚର ଧରେ ଏ ଦେଶକେ ପ୍ଲେଗ ଗ୍ରାସ କରଛେ ଏବଂ କୋନ ମାନବୀୟ ପରିକଳ୍ପନା ଏର ସାମନେ ସଫଳ ହଚେ ନା । ଏ ପ୍ଲେଗେର ସଂବାଦ କୁରାନ ଶରୀଫେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାଷାଯ ଉଲ୍ଲେଖ ଆଛେ । ଯେମନ ଆଲ୍ଲାହତାଆଲା ବଲେନ,

وَإِنْ مَنْ قَرِيبٌ لِّلَّهِ نُحْنُ مُهْلِكُوهَا قَبْلَ يَوْمِ الْقِيَامَةِ أَوْ مُعَذِّبُوهَا عَدَّاً بِآثَارِ شَدِيدٍ

(ସୂରା ବନୀ ଇସରାଇଲ, 17: 59)

ଅର୍ଥାଏ କିଯାମତେର କିଛୁକାଳ ପୂର୍ବେ ଅନେକ ଭୟାବହ ମହାମାରୀ ଦେଖା ଦିବେ ଏଇ ଫଳଶ୍ରୁତିତେ କୋନ କୋନ ଗ୍ରାମ ପୁରୋପୁରି ନିଶିହ୍ନ ହୟେ ଯାବେ । ଆର ଅନେକ ଗ୍ରାମ କିଛୁଟା ଶାନ୍ତି ଭୋଗାର ପର ରେହାଇ ପାବେ । ଅନୁରପଭାବେ ଅନ୍ୟ ଏକଟି ଆୟାତେ ଖୋଦାତାଆଳା ବଲେନ, ଯାର ଅନୁବାଦ ହଲ କେଯାମତ ସନ୍ନିକଟ ହଲେ ଜମି ଥିକେ ଆମରା ଏକଟି କୀଟ ବେର କରବ ଯା ମାନୁଷକେ କାମଡ଼ାବେ । ଏଟି ଏଜନ୍ୟ ହବେ ଯେ, ତାରା ଆମାଦେର ନିର୍ଦ୍ଦର୍ଶନାବଳୀକେ ଗ୍ରହଣ କରେ ନି । ଏ ଉଭୟ ଆୟାତ କୁରାଅନ ଶରୀଫେ ରଯେଛେ । ଏଟି ପ୍ଲେଗ ସମ୍ପର୍କେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଵାଣୀ । କେନନା ପ୍ଲେଗଓ ଏକ ଧରନେର କୀଟ । ଯଦିଓ ପୂର୍ବେର ଚିକିତ୍ସକଗଣ ଏ କୀଟ ସମ୍ପର୍କେ ଅବଗତ ଛିଲେନ ନା, କିନ୍ତୁ ଆଲେମୁଲ ଗାୟେର ଖୋଦାତାଆଳା ଜାନତେନ ଯେ, ପ୍ଲେଗେର ମୂଳ ହଲୋ ଏକଟି କୀଟ । ଏଟି ମାଟି ଥିକେ ବେର ହୟ ତାଇ ଏର ନାମ ‘ଦାରାତୁଳ ଆରଯ’ ରାଖା ହୟେଛେ ଅର୍ଥାଏ ମାଟିର କୀଟ । ବସ୍ତ୍ରତ ଯଥନ ଶାନ୍ତିର ନିର୍ଦ୍ଦର୍ଶନ ପ୍ରକାଶ ପେଲ ଆର ସହସ୍ର ସହସ୍ର ପ୍ରାଣ ପାଞ୍ଜାବେ ବିନଷ୍ଟ ହଲୋ ଏବଂ ଏ ଦେଶେ ଏକଟି ଭୀତିକର ଭୂମିକମ୍ପାଓ ଦେଖା ଦିଲ ତଥନ କିଛୁ ମାନୁଷ ଚେତନା ଫିରେ ପେଲ । ସ୍ଵଲ୍ପ ସମୟେ ପ୍ରାୟ ଦୁଲକ୍ଷେର ମତ ମାନୁଷ ବୟାତ ଗ୍ରହଣ କରଲ ଆର ଏଥନ୍ୟ ବ୍ୟାପକ ହାରେ ବୟାତ ହଚ୍ଛେ । କେନନା ଏଖନ୍ୟ ପ୍ଲେଗ ସ୍ବୀଯ ହାମଳା ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରେ ନି । ଆର ଯେହେତୁ ଏ ଏକଟି ନିର୍ଦ୍ଦର୍ଶନସ୍ଵରୂପ ତାଇ ଅଧିକାଂଶ ମାନୁଷ ଯତକ୍ଷଣ ନିଜେଦେର ମାଝେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ସୃଷ୍ଟି ନା କରବେ ତତକ୍ଷଣ ଆଶା କରା ଯାଯ ନା ଯେ, ଏ ରୋଗ ଏ ଦେଶ ଥିକେ ଦୂର ହବେ । ବସ୍ତ୍ରତ ଏ ଦେଶ ନୂହେର ଯୁଗେର ସାଥେ ଅନେକ ସାଦୃଶ୍ୟ ରାଖେ ଅର୍ଥାଏ ଆସମାନୀ ନିର୍ଦ୍ଦର୍ଶନକେ ଦେଖେ ତୋ କେଉ ଦ୍ୱିମାନ ଆନଲ ନା, କିନ୍ତୁ ଶାନ୍ତିର ନିର୍ଦ୍ଦର୍ଶନକେ ଦେଖେ ହାଜାର ହାଜାର ମାନୁଷ ବୟାତେ ଅନ୍ତର୍ଭୂତ ହଲୋ । ତାଢ଼ାଡ଼ା ପୂର୍ବେର ନବୀରାଓ ପ୍ଲେଗେର ନିର୍ଦ୍ଦର୍ଶନେର କଥା ଉଲ୍ଲେଖ କରେଛେନ । ଇଙ୍ଗିଲେଓ ମସୀହେ ମାଓଡ଼ୁଦ-ଏର ଯୁଗେ ମହାମାରୀର କଥା ରଯେଛେ ଆର ଯୁଦ୍ଧେର କଥାଓ ଉଲ୍ଲେଖ ଆଛେ । ଏଖନ ତା ହଚ୍ଛେ ।

ସୁତରାଏ ହେ ମୁସଲମାନଗଣ ! ତଓବା କର, ତୋମରା ଦେଖଛ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବଚର ଏ ପ୍ଲେଗ ତୋମାଦେର ପ୍ରିୟଜନକେ ତୋମାଦେର ଥିକେ ବିଚିନ୍ନ କରଛେ । ଖୋଦାର ଦିକେ ଝୁଁକୋ ଯେନ ତିନି ତୋମାଦେର ଦିକେ ଦୟାର ଦୃଷ୍ଟି ଦେନ । ଆର ଏଥନ୍ୟ ଏଟା ସ୍ପଷ୍ଟ ନୟ ଯେ, ପ୍ଲେଗ କତକାଳ ଥାକବେ ଆର କୀ ହବେ । ଆମାର ଦାବୀ ସମ୍ପର୍କେ ସନ୍ଦେହ ହଲେ ଏକଇ ସାଥେ ସତ୍ୟେର ସନ୍ଧାନେଓ ଯଦି ଥାକ ତାହଲେ ସେ ସନ୍ଦେହ ଦୂର ହେଯା ଖୁବ ସହଜ ।

କେନନା ପ୍ରତ୍ୟେକ ନବୀର ସତ୍ୟତା ତିନଭାବେ ବୁଝା ଯାଏ ।

ପ୍ରଥମତଃ : ଯୁକ୍ତିର ମାଧ୍ୟମେ- ଅର୍ଥାଏ ଦେଖା ଉଚିତ, ସେ ନବୀ ବା ରସୂଲ ଯଥନ ଆସଲେନ ସୁନ୍ଦର ବିବେକେର ସାକ୍ଷ୍ୟ କି? ତଥନ ତାଁର ଆସାର ଆଦୌ ପ୍ରୟୋଜନ ଛିଲ, କି ଛିଲ ନା? ଆର ମାନୁଷେର ଏମନ ସମୟ କୋଣ ସଂଶୋଧନକାରୀର ଜନ୍ମ ନେଯାର ପ୍ରୟୋଜନ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅବସ୍ଥା ଏଟା ଦାବୀ କରେ, ନା କି କରେ ନା?

ଦ୍ୱିତୀୟତଃ : ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ନବୀଦେର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ- ଅର୍ଥାଏ ଦେଖା ଉଚିତ, ପୂର୍ବେର କୋଣ ନବୀ ତାଁର ପକ୍ଷେ ବା ତାଁର ଯୁଗେ କାରୋ ଆବିର୍ଭୂତ ହବାର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ କରେଛେନ କି ନା?

ତୃତୀୟତଃ : ଐଶ୍ଵରୀ ସାହାଯ୍ୟ ଏବଂ ଆସମାନୀ ନିଦର୍ଶନ, ଅର୍ଥାଏ ଦେଖା ଉଚିତ, ତାଁର ପକ୍ଷେ କୋଣ ସ୍ଵର୍ଗୀୟ ସମର୍ଥନ ରଯେଛେ କି?

ଏ ତିନଟି ଲକ୍ଷଣ ଆଲ୍ଲାହର ସତ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟାଦିଷ୍ଟକେ ଚେନାର ଜନ୍ୟ ଆଦି ଥେକେ ନିର୍ଧାରିତ । ଏଥନ ହେ ବଞ୍ଚ ! ଖୋଦାତାଆଳା ତୋମାଦେର ପ୍ରତି ଦୟା ପରବଶ ହୁଁ ଏ ତିନଟି ଲକ୍ଷଣ ଆମାର ସତ୍ୟାଯଗେର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଏକ ସ୍ଥାନେ ଏକତ୍ର କରେ ଦିଯେଛେନ । ଏଥନ ଇଚ୍ଛା ହଲେ ଗ୍ରହଣ କର, ନା ହୁଁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟନ କର । ଯୁକ୍ତିର ନିରିଖେ ଯଦି ଦେଖ ତୋ ସୁନ୍ଦର ବିବେକ ଫରିଯାଦ କରେଛେ ଆର କାଁଦିଛେ ଯେ, ମୁସଲମାନଦେର ଜନ୍ୟ ଏକଜନ ସ୍ଵର୍ଗୀୟ ସଂକ୍ଷାରକେର ପ୍ରୟୋଜନ । ତିତର ଓ ବାଇରେ ଅବସ୍ଥା ଉତ୍ସାହିତ ଭୟାବହ । ମୁସଲମାନ ଯେନ ଏକଟି ଗର୍ତ୍ତର ପ୍ରାପ୍ତ ଦାଁଡ଼ିଯେ ଆହେ ବା ଏକଟି ପ୍ରବଳ ବନ୍ୟାର କବଳେ ନିପତିତ । ପୂର୍ବେର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀଙ୍ଗେ ସନ୍ଧାନ କରଲେ ଜାନବେ ଯେ, ଦାନିଯାଲ ନବୀଓ ଆମାର ସମ୍ପର୍କେ ଏବଂ ଆମାର ଏ ଯୁଗ ସମ୍ପର୍କେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ କରେଛେନ । ଆର ଆଁ ହ୍ୟରତ (ସା.)ଓ ବଲେଛେନ, ମୌର୍ଯ୍ୟ ମାଓଡ଼ୁଦ ଏ ଉତ୍ସତେଇ ଜନ୍ୟଗ୍ରହଣ କରବେନ । କେଉଁ ଅବଗତ ନା ଥାକଲେ ସହି ବୁଝାରୀ ଓ ମୁସଲିମ ଦେଖୁକ ଏବଂ ଶତାବ୍ଦୀର ଶିରୋଭାଗେ ମୁଜାଦ୍ଦେଦ ଆଗମନେର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀଓ ପଡ଼େ ନିକ । ଆର ଆମାର ସମ୍ପର୍କେ ଐଶ୍ଵରୀ ସାହାଯ୍ୟ ସନ୍ଧାନ କରତେ ଚାଇଲେ ଆମାର ରାଖା ଉଚିତ ଯେ, ଏଥନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସହସ୍ର ସହସ୍ର ନିଦର୍ଶନ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଁଥିଲେ ।

ମେସବ ନିଦର୍ଶନେ ଏମନ ନିଦର୍ଶନଙ୍କ ରଯେଛେ ଯା ଆଜ ଥେକେ ୨୪ ବର୍ଷର ପୂର୍ବେ ବାରାହିନୀ ଆହ୍ମଦୀୟାୟ ଲେଖା ରଯେଛେ । ଆର ତଥନ ଲେଖା ହୁଁଥିଲେ ସଥନ ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିଓ ଆମାର ସାଥେ ବୟାତେର ସମ୍ପର୍କ ରାଖିବ ନା ବା କେଉଁ ସଫର କରେ ଆମାର କାହିଁ ଆସିବ ନା । ଆର ସେ ନିଦର୍ଶନ ଏହି ଯେ, ଆଲ୍ଲାହ ବଲେନ -

يَأْتِيكُم مِّن كُلِّ فَجْعٍ عَمِيقٍ - يَأْتُونَكُم مِّن كُلِّ فَجْعٍ عَمِيقٍ

ଅର୍ଥାତ୍ ସେ ସମୟ ନିକଟେ ଯଥନ ସବଦିକ ଥେକେ ତୋମାର ଜନ୍ୟ ଆର୍ଥିକ ସାହାୟ ଆସବେ, ଆର ସହସ୍ର ସହସ୍ର ସୁଷ୍ଠି ତୋମାର କାହେ ଆସବେ । ପୁନରାୟ ବଲେନ-

وَلَا تُصَعِّرْ خَلْقَ اللَّهِ وَلَا تَسْئِمُ مِنَ النَّاسِ

ଅର୍ଥାତ୍ ଏତ ମାନୁଷ ଆସବେ ଯେ, ତୁମି ତାଦେର ସଂଖ୍ୟା ଦେଖେ ଆଶର୍ଯ୍ୟ ହେଁ ଯାବେ । ସୁତରାଂ ତୁମି ତାଦେର ସାଥେ ଯେଣ ଦୁର୍ବ୍ୟବହାର ନା କର ଏବଂ ତାଦେର ସାଥେ ମୁଲାକାତ କରେ କ୍ଳାନ୍ତ ନା ହୁଓ ।

ସୁତରାଂ ହେ ପ୍ରିୟଗଣ ! ଯଦିଓ ଆପନାରା ଏ ବିଷୟ ଅବଗତ ନନ ଯେ, ଆମାର କାହେ କାଦିଯାନେ କତ ମାନୁଷ ଏସେଛେନ ଏବଂ କତ ସ୍ପଷ୍ଟଭାବେ ଏ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଵାଣୀ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଁଯେଛେ ! କିନ୍ତୁ ଆପନାରା ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରେ ଥାକବେନ ଯେ, ଏ ଶହରେ ଆମାର ଆଗମନେ ଆମାକେ ଦେଖାର ଜନ୍ୟ ଶହରେର ସ୍ଟେଶନେ ହାଜାର ହାଜାର ମାନୁଷ ଏକତ୍ର ହେଁଯେଛିଲ ଆର ଶତ ଶତ ପୁରୁଷ ଓ ମହିଳା ଏ ଶହରେ ବୟାତ କରେଛେନ । ଆର ଆମି ସେ ବ୍ୟକ୍ତି ଯେ ବାରାହୀନେ ଆହମଦୀୟାର ଯୁଗେର ୭/୮ ବଚର ପୂର୍ବେ ଏ ଶହରେ ପ୍ରାୟ ୭ ବଚର ଥେକେଛି । ଆର ଆମାର ସାଥେ କାରୋ କୋନ ସମ୍ପର୍କ ଛିଲ ନା । ଆମାର ଅବସ୍ଥା ସମ୍ପର୍କେ କେଉଁ ଅବଗତତା ଛିଲ ନା ।

ସୁତରାଂ ଏଥନ ଚିନ୍ତା କର ଏବଂ ଗଭୀରଭାବେ ଚିନ୍ତା କର ଯେ, ଆମାର ବହି ବାରାହୀନେ ଆହମଦୀୟାର ଏ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଓ ଜନ ସମାଗମେର ୨୪ ବଚର ଆଗେଇ ଆମାର ସମ୍ପର୍କେ ଏମନ ସମୟେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଵାଣୀ କରା ହେଁଯେଛେ ଯଥନ ଆମି ମାନୁଷେର ଦୃଷ୍ଟିତେ କୋନ ହିସେବେଇ ଆସତାମ ନା । ଯଦିଓ ଆମାର ବର୍ଣନାନୁସାରେ ଆମି ବାରାହୀନେ ଆହମଦୀୟାର ପ୍ରାକାଳେ ଏ ଶହରେ ପ୍ରାୟ ସାତ ବଚର ଅବସ୍ଥାନ କରେଛି ତବୁ ଓ ଆପନାଦେର ମାବୋ ଏମନ ଲୋକ ଖୁବ ଅଙ୍ଗଇ ହବେନ ଯାରା ଆମାର ନିକଟ ପରିଚିତ । କେନନା ଆମି ସେଇ ସମୟ ଏକଜନ ଅଖ୍ୟାତ ବ୍ୟକ୍ତି ଛିଲାମ । ସାଧାରଣ ଲୋକଦେର ମାବୋ ଥେକେଇ ଏକଜନ ଛିଲାମ ଏବଂ ମାନୁଷେର ଦୃଷ୍ଟିତେ ଆମାର କୋନ ମାହାତ୍ୟ ଓ କୋନ ସମ୍ବାନ୍ଧ ଛିଲ ନା । କିନ୍ତୁ ସେଇ ଯୁଗ ଆମାର ଜନ୍ୟ ବଡ଼ ମଧ୍ୟର ଛିଲ କେନନା ଆସରେ ନିର୍ଜନତା ଛିଲ ଏବଂ ଅନେକ ଲୋକେର ମାବୋଓ ଏକାକିତ୍ତ ଛିଲ ଏବଂ ଶହରେ ଆମି ଏମନଭାବେ ଥାକତାମ ଯେଣ ଅରଣ୍ୟେର ମାବୋ ଏକ ବ୍ୟକ୍ତି । ଏ ମାଟିକେ ଆମି ତେମନି ଭାଲବାସି ଯେମନ କାଦିଯାନକେ । କେନନା, ଆମି ନିଜେର ଯୌବନେର ପ୍ରାଥମିକ କାଳେ

ଏକ ଅଂଶ ଏତେ କାଟିଯେଛି ଏବଂ ଏ ଶହରେର ଅଲି-ଗଲିତେ ଅନେକ ଚଳାଫେରା କରେଛି । ଆମାର ସେଇ ଯୁଗେର ବନ୍ଦୁ ଏବଂ ଅକୃତିମ ସାଥୀ - ଏ ଶହରେର ଏକ ବୁଯୁଗ ଅର୍ଥାତ୍ ହାକୀମ ହୋସାମୁଦୀନ ସାହେବ । ତିନି ଏଖନେ ଆମାକେ ଅନେକ ଭାଲବାସେନ । ତିନି ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦିତେ ପାରେନ, ସେଇ ଯୁଗ କେମନ ଛିଲ ଏବଂ କେମନ ଅପରିଚିତିର ଗର୍ତ୍ତେ ଆମାର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ଲୁକ୍ଷିତ ଛିଲ । ଏଥନ ଆମି ଆପନାଦେର ନିକଟ ଜିଜ୍ଞେସ କରଛି, ଏମନ ଯୁଗେ ଏ ଧରନେର ମହାନ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଵାଣୀ କରା ଯେ, ଏ ଧରନେର ଅପରିଚିତ ବ୍ୟକ୍ତିର ଅବଶେଷେ ଏମନ ଉତ୍ସାନ ହବେ ଯେ, ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ମାନୁଷ ତାର ଅନୁଗତ ଏବଂ ମୁରୀଦ ହବେ ଏବଂ ଦଲେ ଦଲେ ଲୋକ ତାର ଦୀକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କରବେ । ଶକ୍ରଦେର ସାଂଘାତିକ ବିରୋଧିତା ସତ୍ତ୍ଵେ ତାର ନିକଟ ଜନସମାଗମେ କୋନ ପରିବର୍ତନ ଆସବେ ନା; ବରଂ ଲୋକଦେର ସଂଖ୍ୟା ଏତ ବେଶି ହବେ ଯେ, ତାରା ପ୍ରାୟ କ୍ଲାନ୍ଟ କରେ ତୁଳବେ । ଏଟି କି ମାନୁଷେର ସାଧ୍ୟେର କାଜ? ଆର ଏମନ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଵାଣୀ କି କୋନ ପ୍ରତାରକ କରତେ ପାରେ ଯେ, ଚକିତିଶ ବଚର ପୂର୍ବେ ନିର୍ଜନତା ଓ ଅସହାୟତାର ଯୁଗେ ଏ ପ୍ରକାରେର ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଏବଂ ତାର ଦିକେ ମାନୁଷେର ଆଗମନେର ସଂବାଦ ଦେଯ? ବାରାହୀନେ ଆହ୍ମଦୀୟା ଯାର ମଧ୍ୟେ ଏହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଵାଣୀ ଆଛେ, କୋନ ଅପରିଚିତ ପୁଣ୍ଡକ ନୟ; ବରଂ ଏଟା ଏ ଦେଶେର ମୁସଲମାନ, ଖୀଷ୍ଟାନ ଏବଂ ଆର୍ଯ୍ୟଦେର କାହେବେ ଆଛେ ଏବଂ ସରକାରେର କାହେବେ ଆଛେ । କେଉ ଏ ମହାନ ନିର୍ଦର୍ଶନେ ସନ୍ଦେହ କରଲେ ତାକେ ଏ ପୃଥିବୀତେ ଏର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଉପସ୍ଥାପନ କରା ଉଚିତ । ଏ ଛାଡ଼ା ଆରା ଅନେକ ନିର୍ଦର୍ଶନ ରଯେଛେ, ଏ ସମସ୍ତକେ ଏ ଦେଶେର ଲୋକେରା ଅବହିତ । କିଛୁ ସଂଖ୍ୟକ ମୂର୍ଖ ଲୋକ ଯାରା ସତ୍ୟକେ ଗ୍ରହଣ କରା ପରିଦ୍ୱାରା କରେ ନା ତାରା ପ୍ରମାଣିତ ସତ୍ୟ ହତେଓ ଲାଭବାନ ହୁଏ ନା । ଅନର୍ଥକ ସମାଲୋଚନାର ଛଲେ ପଲାୟନେର ପଥ ଖୋଜିଲେ ଏବଂ ଦୁ'ଏକଟା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଵାଣୀର ଉପର ଆପନ୍ତି କରେ ଅବଶିଷ୍ଟ ହାଜାର ହାଜାର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଵାଣୀକେ ଏବଂ ଜୁଲାନ୍ତ ନିର୍ଦର୍ଶନକେ ମାଟି ଚାପା ଦେଯ । କିମ୍ବା ଦୁଃଖେର ବିଷୟ, ତାରା ମିଥ୍ୟା ବଲାର ସମୟ ତାରା ଖୋଦାତାଆଲାକେ ବିନ୍ଦୁମାତ୍ର ଭୟ କରେ ନା । ମିଥ୍ୟା ଅପବାଦ ଆରୋପେର ସମୟ ତାରା ପରକାଳେର ଶାସ୍ତ୍ରକେ ଓ ଶ୍ଵରଣ କରେ ନା । ତାଦେର ଅପବାଦେର ବିବରଣ ଦିଯେ ଶ୍ରୋତାଦେରକେ ତାଦେର ଅବସ୍ଥା ଶୋନାନୋର ଆମାର କୋନ ପ୍ରୟୋଜନ ନେଇ । ତାଦେର ମାଝେ ଖୋଦା-ଭୀତି ଥାକଲେ ଏବଂ ତାରା ଖୋଦାତାଆଲାକେ ବିନ୍ଦୁମାତ୍ର ଭୟ କରଲେ ଖୋଦାର ନିର୍ଦର୍ଶନମୂହକେ ଅସ୍ଥିକାର କରାର ବ୍ୟାପାରେ ତଡ଼ିଘଡ଼ି କରତୋ ନା । ଧରେ ନାଓ ତାରା କୋନ ନିର୍ଦର୍ଶନ ନା-ଓ ଯଦି ବୁଝାତୋ ତବେ ମାନବତା ଏବଂ ନୃତାର ସାଥେ ଆମାର ନିକଟ ଏର ସ୍ଵରୂପ ଜିଜ୍ଞେସ କରେ ନେଓଯା ଉଚିତ ଛିଲ । ତାଦେର ଏକାଟ ବଡ଼ ଆପନ୍ତି ଏହି, ଆଥମ ନିର୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟେ ମରେନି ଏବଂ ଆହ୍ମଦ ବେଗ ଯଦିଓ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଵାଣୀ

ଅନୁସାରେ ମାରା ଯାଇ କିନ୍ତୁ ତାର ଜାମାତା ଯେ ଏ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଅନ୍ତର୍ଭୂତ ଛିଲ ସେ-ଓ ମରେ ନି ।

ଏଟାଇ ତାଦେର ଖୋଦାଭୀତି । ହାଜାର ହାଜାର ପ୍ରମାଣିତ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ତୋ ନାମଇ ମୁଖେ ନିବେ ନା । ଦୁ'ଏକଟା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ଯା ତାରା ବୁଝାତେ ପାରେ ନି ବାରଂବାର ସେଣ୍ଟଲୋର ଉଲ୍ଲେଖ କରେ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜନସଭାଯ ହଟ୍ଟଗୋଲ ବାଁଧାୟ । ଖୋଦାର ଭଯ ଥାକଲେ, ସେବ ନିର୍ଦ୍ଦର୍ଶନ ଓ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲାଭ କରେଛେ ତା ଥେକେ ଉପକୃତ ହତୋ । ଏଟି ଖୋଦାଭୀର ବ୍ୟକ୍ତିଦେର ପଦ୍ଧତି ନୟ ଯେ, ସ୍ପଷ୍ଟ ନିର୍ଦ୍ଦର୍ଶନାବଳୀ ଥେକେ ମୁଖ ଫିରିଯେ ନେଯ, ଆର ସୂକ୍ଷ୍ମ କୋନ ବିଷୟ ଥାକଲେ ତା ନିଯେ ଆପନ୍ତି ଉଥାପନ କରେ ବସେ । ଏଭାବେ ସବ ନବୀଦେର ଉପର ଆପନ୍ତିର ରାତ୍ରା ଖୁଲେ ଯାବେ ଆର ଅବଶ୍ୟେ ଏ ପ୍ରକୃତିର ଲୋକଦେର ସକଳେର ସାଥେ ସମ୍ପର୍କ ଛିନ୍ନ କରତେ ହବେ । ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତସ୍ଵରୂପ ହ୍ୟରତ ଈସା (ଆ.)-ଏର ନିର୍ଦ୍ଦର୍ଶନଧାରୀ ହୋଇଥାର ବ୍ୟାପାରେ କି ସନ୍ଦେହ ହତେ ପାରେ? କିନ୍ତୁ ଏକଜନ ଦୁଷ୍ଟ ବିରକ୍ତଦ୍ୱାନୀ ବଲତେ ପାରେ, ତାଁର କିଛୁ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ମିଥ୍ୟ ପ୍ରମାଣିତ ହେୟଛେ ଯେତାବେ ଆଜ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଇହୁଦୀରା ବଲେ ଥାକେ, ଯୀଶୁ ମସୀହେର କୋନ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହ୍ୟ ନି । ତିନି ବଲେଛିଲେନ, ଆମାର ବାର ଜନ ଶିଷ୍ୟ ସ୍ଵର୍ଗେ ବାର ସିଂହାସନେ ବସବେ । କିନ୍ତୁ ତାରା ବାର ଥେକେ ଏଗାର ରଙ୍ଗେ ଗେଲ ଏବଂ ଏକଜନ ମୁରତାଦୟ ହ୍ୟ ଗେଲ । ଅନୁରୂପଭାବେ ତିନି ବଲେଛିଲେନ, ଏ ଯୁଗେର ଲୋକ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରବେ ଯତକ୍ଷଣ ଆମି ଫିରେ ନା ଆସି ଅଥଚ ସେଇ ଯୁଗତେ ଦୂରେର କଥା ଆଠାର ଶ' ବଚରେର ମାନୁଷ କବରେ ପ୍ରବେଶ କରେଛେ, କିନ୍ତୁ ତିନି ଏଥନ୍ତ ଆସେନ ନି, ଆର ଏ ଯୁଗେ ତାଁର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ମିଥ୍ୟ ପ୍ରମାଣିତ ହଲୋ । ତିନି ବଲେଛିଲେନ, ଆମି ଇହୁଦୀଦେର ବାଦଶାହ ଅଥଚ କୋନ ରାଜତ୍ରୀ ତାର ଭାଗ୍ୟେ ଜୋଟେ ନି । ଅନୁରୂପଭାବେ ଆରଓ ଅନେକ ଆପନ୍ତି ରଯେଛେ । ଏକଇଭାବେ ଏ ଯୁଗେ କିଛୁ ସଂଖ୍ୟକ ମନ୍ଦ ସ୍ବଭାବେର ଲୋକ ଆଁ ହ୍ୟରତ (ସା.)-ଏର କୋନ କୋନ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଉପର ଆପନ୍ତି କରେ ଆର ପରିଗାମସ୍ଵରୂପ ସବ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀକେ ଅସ୍ଵିକାର କରେ । କୋନ କୋନ ଲୋକ ହୁଦାୟବିଯାର ଘଟନାର ଉଲ୍ଲେଖ କରେ ଥାକେ । ଏ ଧରନେର ଆପନ୍ତି ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ ହଲେ ଏ ଲୋକଦେର ପ୍ରତି ଆମାର ଆକ୍ଷେପେର କୀ ଆଛେ ! କିନ୍ତୁ ଭଯେର ବିଷୟ ହଲୋ, ଯାରା ପଦ୍ଧତି ଅବଲମ୍ବନ କରେ ତାରା ପାଛେ ଇସଲାମକେ ନା ବିଦାୟ ଦିଯେ ବସେ ! ସବ ନବୀର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ମତ ଆମାର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀସମୂହେ ଇଜତିହାଦେର ଭୂମିକା ଯଦି ଥେକେଇ ଥାକେ ଯେମନ ଆଁ ହ୍ୟରତ (ସା.)-ଏର ହୁଦାୟବିଯାର ସଫରେ ଓ ଇଜତିହାଦେର ଭୂମିକା ଛିଲ ବଲେଇ ତୋ ତିନି ସଫର କରେନ । କିନ୍ତୁ ସେଇ

ଇଜତିହାଦ ସଠିକ ପ୍ରମାଣିତ ହୁଏ ନି । ଇଜତିହାଦେ ଭୁଲ-ଆନ୍ତି ହେଁ ଗେଲେଓ ନବୀର ମହିମା, ଜାଲାଲ ଏବଂ ସମ୍ମାନେର ଏତେ କୋନ ତାରତମ୍ୟ ହୁଏ ନା । ଯଦି ବଲେନ, ଏର ଫଳେ ତୋ ବିଶ୍ୱାସ ଉଠେ ଯାଏ, ତବେ ଏର ଉତ୍ତର ହଲୋ, ଓହିର ଆଧିକ୍ୟ ସେ ବିଶ୍ୱାସେର ରକ୍ଷଣାବେକ୍ଷଣ କରେ । କଥନାମ୍ବନୀ ଓହି ଏକକ ସଂବାଦ ସମ୍ବଲିତ ହୁଏ ଆର ଏକଇ ସାଥେ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ହେଁ ଥାକେ । କୋନ ସମୟ କୋନ ଏକ ବିଷୟେ ଓହି ଅଜ୍ଞନ ଧାରାଯ ଓ ସୁସ୍ପଷ୍ଟ ହେଁ ଥାକେ । ସୁତରାଂ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଓହିର ଇଜତିହାଦେ କୋନ ଭୁଲ ହେଲେଓ, ସ୍ପଷ୍ଟ ଓ ଅକାଟ୍ୟ ଓହିତେ ଏର ଫଳେ କୋନ ଆଘାତ ଆସେ ନା । ସୁତରାଂ ଆମ ଏ କଥା ଅସ୍ଵିକାର କରତେ ପାରି ନା ଯେ, ଆମାର ଓହିଓ କଥନାମ୍ବନୀ ଏକକ ସଂବାଦେର ମତ ହତେ ପାରେ ବା ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ହତେ ପାରେ ଏବଂ ଏ ବୁଝାତେ ଇଜତିହାଦୀ ପ୍ରକୃତିର ଆନ୍ତି ହତେ ପାରେ । ଏ ବିଷୟେ ସବ ନବୀ ଶାଖିଲ ରଯେଛେନ । ମିଥ୍ୟବାଦୀର ଉପର ଖୋଦାତାଆଲାର ଅଭିଶାପ ହୋକ । ଏକଇ ସାଥେ ଶାନ୍ତିର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଵାଣୀ ସମ୍ପର୍କେ ଆର ଏକଟି କଥା ହଲୋ, ଖୋଦାର ଜନ୍ୟ ସେଣ୍ଟଲୋକେ ପ୍ରକାଶ କରା ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ । ଇଉନୁସ (ଆ.)-ଏର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଵାଣୀ ଏର ସାକ୍ଷୀ । ସବ ନବୀର ଏ ବିଷୟେ ମତୋକ୍ୟ ରଯେଛେ ଯେ, ଖୋଦାର ଇଚ୍ଛା ଯା ଶାନ୍ତିର ଆକାରେ ଥେକେ ଥାକେ ତା ସଦକା ଏବଂ ଦୋଯାର ସାହାଯ୍ୟେ ଟଲେ ଯେତେ ପାରେ । ତାଇ ଶାନ୍ତିର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଵାଣୀ ଯଦି ଟଲାନେ ନା ପାରେ, ତାହଲେ ସଦକା ଏବଂ ଦୋଯା ଅର୍ଥହୀନ ।

ଏଥିନ ଆମ ଏ ବକ୍ତୃତା ଶୈଷ କରାଇ ଏବଂ ଖୋଦାତାଆଲାକେ ଧନ୍ୟବାଦ ଡ୍ରାଫ୍ଟ କରାଇ ଯେ, ରୋଗ ଏବଂ ଶାରିରିକ ଦୁର୍ବଲତା ସନ୍ତୋଷ ଆମାକେ ଏ ବକ୍ତୃତା ଲେଖାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଦାନ କରେଛେନ । ଆମି ପ୍ରଭୁର ସମୀପେ ଦୋଯା କରବୋ ଯେନ ଏ ବକ୍ତୃତାକେ ଅଗଣିତ ମାନବତାର ଜନ୍ୟ ସଂପଥ ପ୍ରଦର୍ଶନେର କାରଣ କରେନ, ଯେତାବେ ଏ ଜନସଭାଯ ବାହ୍ୟିକ ସଂବନ୍ଧତା ଦେଖା ଯାଚେ । ଅନୁରୂପଭାବେ ସକଳ ଅନ୍ତରେ ହେଦାଯାତେର ବେଳାଯାଓ ପାରିଷ୍ଠରିକ ସୁସମ୍ପର୍କ ଓ ଭାଲବାସାର ସୃଷ୍ଟି କରେନ ଏବଂ ସର୍ବତ୍ର ହେଦାଯାତେର ବାତାସ ପ୍ରବାହିତ କରେନ । ସ୍ଵର୍ଗୀୟ ଜ୍ୟୋତିଃ ଛାଡ଼ା ଚୋଥ କିଛୁ ଦେଖିତେ ପାଯ ନା, ତାଇ ଖୋଦାତାଆଲା ଆକାଶ ହତେ ଯେନ ରୂହାନୀ ଆଲୋ ଅବତାରିଣ କରେନ ଯାତେ ଚୋଥ ଦେଖିତେ ପାଯ ଏବଂ ଅଦୃଶ୍ୟ ଥେକେ ବାତାସ ସୃଷ୍ଟି କରେନ ଯେନ କାନ ଶୁନିତେ ପାଯ । ଯେ ବ୍ୟକ୍ତିକେ ଖୋଦା ଆମାଦେର ଦିକେ ଆକର୍ଷଣ କରେନ ସେ ଛାଡ଼ା କେ ଆଛେ, ଯେ ଆମାଦେର ଦିକେ ଆସିତେ ପାରେ? ତିନି ଅନେକକେ ଆକର୍ଷଣ କରାଇନ ଓ କରିବେନ ଆର ଅନେକ ତାଲା ଭାଙ୍ଗିବେନ । ଆମାଦେର ଦାବୀର ମୂଳ ହଲୋ, ହ୍ୟରତ ଟୀସା (ଆ.)-ଏର ମୃତ୍ୟୁ । ଏ ମୂଳେ ଖୋଦା ନିଜେର ହାତେ ପାନି ସିଥିନ କରେନ ଏବଂ ରସୁଳ (ସା.)-ଏର ହେଫାଜତ କରେନ । ଖୋଦା ନିଜ କଥା ଦିଯେ ଆର ତାଁର ରସୁଲ ସ୍ଵିଯ କାର୍ଯ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଅର୍ଥାଂ ଚାକ୍ରମ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦିଯେଛେନ ଯେ,

ହସରତ ଈସା (ଆ.) ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରେଛେନ ଏବଂ ତିନି ମେରାଜେର ରାତେ ହସରତ ଈସା (ଆ.)-କେ ମୃତ ଆମାଦେର ମାଝେ ଦେଖେଛେନ । କିନ୍ତୁ ଦୁଃଖେର ବିଷୟ ତରୁଷ ମାନୁଷ ତାଙ୍କେ ଜୀବିତ ମନେ କରେନ ଏବଂ ତାଙ୍କେ ଏମନ ବିଶେଷତ୍ବ ଦେନ ଯା କୋନ ନବୀକେ ଦେଯା ହୁଏ ନି । ଏ ସବ ବିଷୟ ହତେଇ ଖ୍ରୀଷ୍ଟାନଦେର ଦାବୀ ଅନୁସାରେ ହସରତ ମୁଁ (ଆ.)-ଏର ଉତ୍ସରତ୍ତ ଦୃଢ଼ତା ଲାଭ କରେ ଏବଂ ଅନେକ ଅପରିପକ୍ଷ ମାନୁଷ ଏ ଧରନେର ବିଶ୍වାସେର କାରଣେ ହୋଁଚଟ ଥାଏ । ଆମି ସାକ୍ଷୀ, ଖୋଦାତାଆଳା ଆମାକେ ସଂବାଦ ଦିଯେଛେନ ଯେ, ହସରତ ଈସା (ଆ.) ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରେଛେନ । ଏଥିନ ତାଙ୍କେ ଜୀବିତ କରାଯା ଧର୍ମେର ମୃତ୍ୟୁ ସୁନିଶ୍ଚିତ ଏବଂ ଏ ଧାରଣା ପଡ଼ା ଅନର୍ଥକ । ଇସଲାମେ ପ୍ରଥମ ଇଜମା' ଏ ଛିଲ ଯେ, ବିଗତ ନବୀଦେର ମାଝେ କେଉଁଇ ଜୀବିତ ନେଇ । ଯେମନ-

وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ ۖ قَدْ حَدَّتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ

(ସୂରା ଆଲେ ଇମରାନ, 3:145)

ଥେକେ ପ୍ରମାଣିତ । ଖୋଦା ହସରତ ଆବୁବକର (ରା.)-କେ ଅନେକ ଅନେକ ପ୍ରତିଦାନ ଦିନ ଯିନି ଏ ଇଜମା'ର କାରଣ ଛିଲେନ ଏବଂ ଯିବ୍ରରେ ଚଢ଼େ ଏ ଆୟାତ ପଡ଼େ ଶୁଣିଯେଛେନ । ଅବଶ୍ୟେ ଆମରା ଇଂରେଜ ସରକାରେର ପ୍ରତିଓ ସତିକାରେର ଆନ୍ତରିକତାର ସାଥେ କୃତଜ୍ଞତା ପ୍ରକାଶ କରାଇ । ତାରା ଖୋଲା ମନେ ଆମାଦେରକେ ଧର୍ମୀୟ ସ୍ଵାଧୀନତା ଦାନ କରେଛେନ । ଏ ସ୍ଵାଧୀନତାର ସୁବାଦେ ଆମରା ଜନସାଧାରଣେର ନିକଟ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଧର୍ମୀୟ ଜ୍ଞାନ ପୋଛାଇ । ଏଟା ସାମାନ୍ୟ ବଦାନ୍ୟତା ନୟ । ଏର କାରଣେ ଆମରା ଶୁଦ୍ଧ ପ୍ରଥାଗତଭାବେ ଏ ସରକାରେର ନିକଟ କୃତଜ୍ଞତା ଜ୍ଞାପନ କରିବ ବରଂ ଅନ୍ତରେ ଅନ୍ତରୁଲ ଥେକେ ଧନ୍ୟବାଦ ଜାନାନୋ ଉଚିତ । ଏ ମହାନ ସରକାର ଯଦି ସ୍ଵାଧୀନତା ପ୍ରଦାନ କରେ କଯେକ ଲକ୍ଷ ଜାୟଗୀରେ ଦାନ କରିତେଣ ତବେ ଆମରା ସତ୍ୟ ସତ୍ୟଇ ବଲତାମ ଯେ, ଏ ଜାୟଗୀର ଏର ସମତୁଲ୍ୟ ନୟ । କେନନା ପାର୍ଥିବ ଧନସମ୍ପଦ ଅସ୍ଥାୟୀ; କିନ୍ତୁ ଏଟା ସେଇ ଧନ । ଏର ଧବଂସ ନେଇ । ଆମି ସ୍ଵାଇୟ ଜାମାତକେ ନସୀହତ କରାଇ । ଏ ସଦୟ ସରକାରେର ପ୍ରତି ଆନ୍ତରିକତାର ସାଥେ କୃତଜ୍ଞ ଥାକୁନ । କେନନା ଯେ ମାନବେର ପ୍ରତି କୃତଜ୍ଞତା ଦେଖାଯ ନା ସେ ଖୋଦାର ପ୍ରତିଓ କୃତଜ୍ଞତା ପ୍ରକାଶ କରେ ନା । ପୁଣ୍ୟବାନ ସେଇ ବ୍ୟକ୍ତି ଯେ ଆଲ୍ଲାହ ତାଆଳାର କୃତଜ୍ଞତା ପ୍ରକାଶ କରେ ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତି ବିଶେଷେରେ

କୃତଜ୍ଞତା ପ୍ରକାଶ କରେ, ଯାର ମଧ୍ୟମେ ଆଖ୍ଲାହ ତାଆଲାର କୋନ ଦାନ ମାନୁମେର
ନିକଟ ପୌଛାଯ ।

وَالسَّلَامُ عَلَىٰ مَنْ أَتَيَ الْهُدَىٰ

ଲେଖକ

ମିର୍ଯ୍ୟା ଗୋଲାମ ଆହ୍ମଦ

୧ ନଭେମ୍ବର, ୧୯୦୪, ବୁଧବାର

ସିଆଲକୋଟ

ହ୍ୟରତ ଇମାମ ମାହଦୀ ଓ ମସୀହ ମାଓଉଡ (ଆଃ)
ରଚିତ ଏକଟି ଫାସି ନୟମେର ଏକାଂଶ

ହିମ ହିମ ହିମ ହିମ ହିମ
ହିମ ହିମ ହିମ ହିମ ହିମ

ଗର ବଶନୁମ ନେ ଗୁମୁଶ ଆଜା କିବୁ ବରମ

ମାନୁରମ ଓ ମରା ଚେ ଦ୍ଵାରା ନାହିଁ ରୋଇ ରୋଇ ରୋଇ ରୋଇ
ରୋଇ ରୋଇ ରୋଇ ରୋଇ ରୋଇ

ଏହିତ ଏହିତ ଏହିତ ଏହିତ ଏହିତ
ଏହିତ ଏହିତ ଏହିତ ଏହିତ ଏହିତ

ହରିଶ ହରିଶ ହରିଶ ହରିଶ ହରିଶ
ହରିଶ ହରିଶ ହରିଶ ହରିଶ ହରିଶ

ବୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧ
ବୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧ

ବୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧ
ବୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧ

ବୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧ
ବୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧ

ବୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧ
ବୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧ

ଜାନମ ଜାନମ ଜାନମ ଜାନମ
ଜାନମ ଜାନମ ଜାନମ ଜାନମ

ଯାରବ ଯାରବ ଯାରବ ଯାରବ
ଯାରବ ଯାରବ ଯାରବ ଯାରବ

ଯାରବ ଯାରବ ଯାରବ ଯାରବ
ଯାରବ ଯାରବ ଯାରବ ଯାରବ

ଯାରବ ଯାରବ ଯାରବ ଯାରବ
ଯାରବ ଯାରବ ଯାରବ ଯାରବ

ଫାର୍ସୀ ନୟମେର ଅନୁବାଦ

ଏଟା ସ୍ଵର୍ଗୀୟ ପ୍ରତ୍ୟାଦେଶ ଯା ଆମି ଧରାପୃଷ୍ଠେ ପ୍ରଚାର କରାଛି ।

ଶୋନା ସତ୍ରେ ଯଦି ଆମି ପ୍ରଚାର କରି ତାହଳେ ଏକେ କୋଥାଯି ନିଯେ ଯାବ ?

ଆମି ମା'ମୁର ତାଇ ଏ ବ୍ୟାପାରେ ଆମି ଅକ୍ଷମ,

ଯାଓ ଏ କଥା ସେଇ ଖୋଦାକେ ବଲ, ଯିନି ଆମାକେ ପ୍ରେରଣ କରେଛେ ।

ଦୁଃଖେର ବିଷୟ ଯେ, ଆମାର ସ୍ଵଜନେରା ଆମାକେ ଚିନତେ ପାରେ ନି,

ତାରା ଆମାକେ ତଥନ ଚିନବେନ, ଯଥନ ଆମି ପୃଥିବୀ ଥିକେ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ କରବୋ ।

ପ୍ରତ୍ୟେକ ରାତେ ଜାତିର ବେଦନାୟ ହାଜାରୋ (ରକମେର) ଦୁଃଖ ପାଇ;

ହେ ଖୋଦା ! ଆମାକେ ଏ ହଟଗୋଲପୂର୍ଣ୍ଣ ଯୁଗ ଥିକେ ମୁକ୍ତି ଦାଓ ।

ଆମାର ପଥ ଛେଡ଼େ ତାରା ଯା ଅବଲମ୍ବନ କରେ ତା ଅର୍ଥହୀନ ।

ବଡ଼ ହତଭାଗୀ ସେଇ ବ୍ୟକ୍ତି ଯାର ଦୃଷ୍ଟିତେ ତୁଛ ବସ୍ତୁ ମର୍ଯ୍ୟାଦାବାନ'

ଖୋଦାର ପର ଆମି ମୁହାମ୍ମଦ (ସା.)-ଏର ପ୍ରେମେ ବିଭୋର

ଏ କୁଫରୀ ହେଁ ଥାକଲେ ଶପଥ କରେ ବଲଛି, ଆମି ପାକା କାଫିର ।

ହେ ପ୍ରିୟ ! ଆମାର ପ୍ରାଣ ତୋମାର ଦୈମାନେର ବେଦନାୟ ଗଲେ ଯାଚେ

କିନ୍ତୁ ଆଶର୍ଯ୍ୟର ବିଷୟ, ତୋମାର ଦୃଷ୍ଟିତେ ଆମି କାଫିର ।

ହେ ଖୋଦା ! ଆମାର ନୟନ ଜଲେ ତାଦେର ଏ ଅଲସତାକେ ଧୁଯେ ଦାଓ ।

କେନନା, ଏ ବେଦନାୟ କେଂଦ୍ରେ କେଂଦ୍ରେ ଆଜକାଳ ଆମାର ବିଛାନାଓ ଡିଜେ ଯାଯ ।

ଆମାର ପ୍ରାଣ ମୁଣ୍ଡାଫାର (ସାଃ) ଧର୍ମେର ଜନ୍ୟ ଉତ୍ସଗ୍ରୀତ ହେଁ ଯାକ ।

ଏଟାଇ ଆମାର ମନୋବାସନା; ହାଯ ଯଦି ଏଟା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହତୋ !

ହ୍ୟରତ ଇମାମ ମାହଦୀ ଓ ମସୀହ ମାଓଉ୍ଦଦ (ଆଃ)-ଏର ଏକଟି ଫାର୍ସୀ ନୟମେର ଏକାଂଶେର ଅନୁବାଦ ଯା ମୂଳ (ଉଦ୍‌) ପୁଣିକାର ପ୍ରଥମ ସଂକ୍ଷରଣେର ପିଛନେର ପାତାଯ ଛାପା ହେଁଛିଲ ।